Ára: 1 forint

XV. évfolyam 43. szám.

1959. október 22.

Ludas Matyi

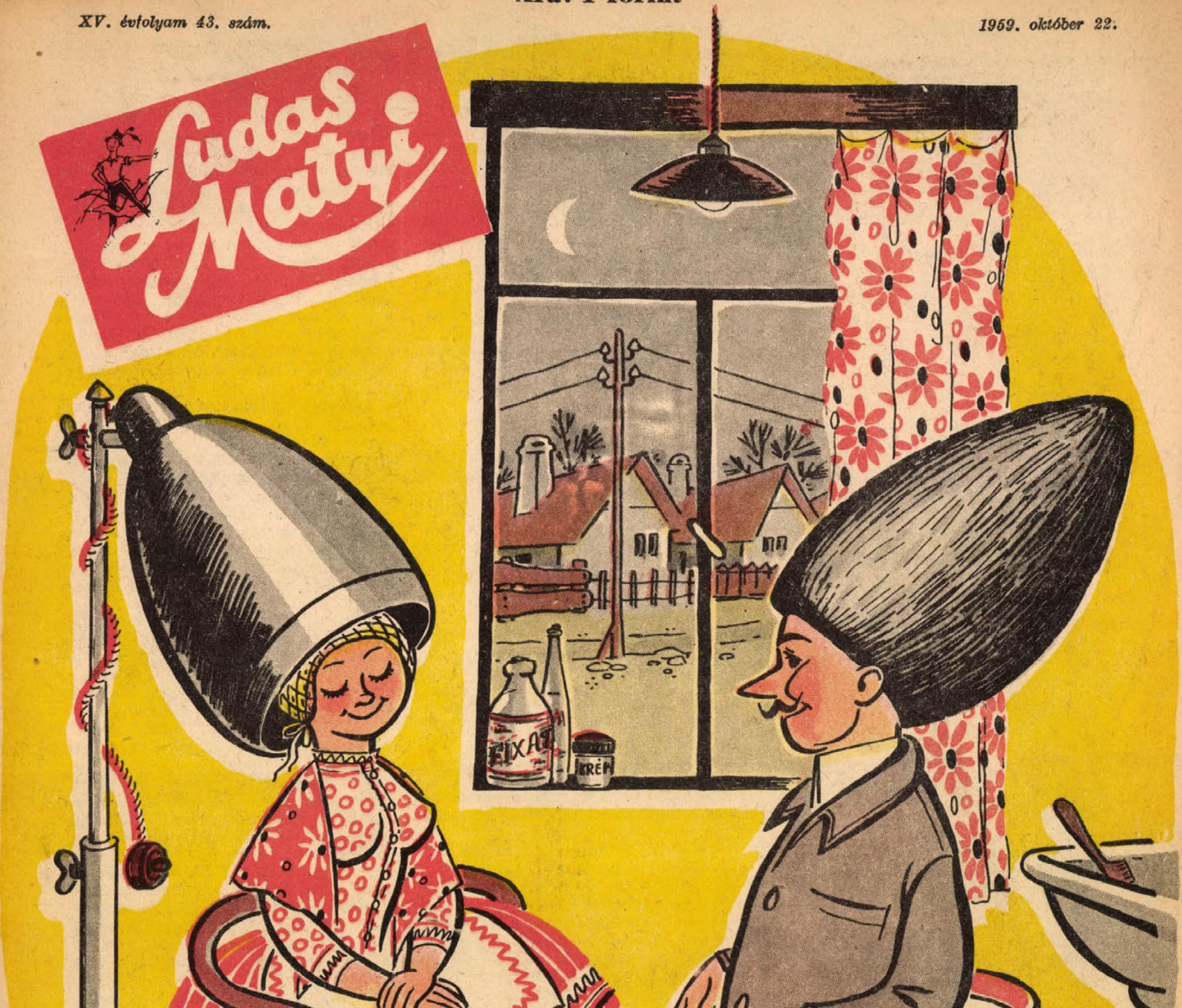

FIXAT
KRÉM
gis-

Szegő Gizi rajza

Szombat esti udvarlás

Divathölgy

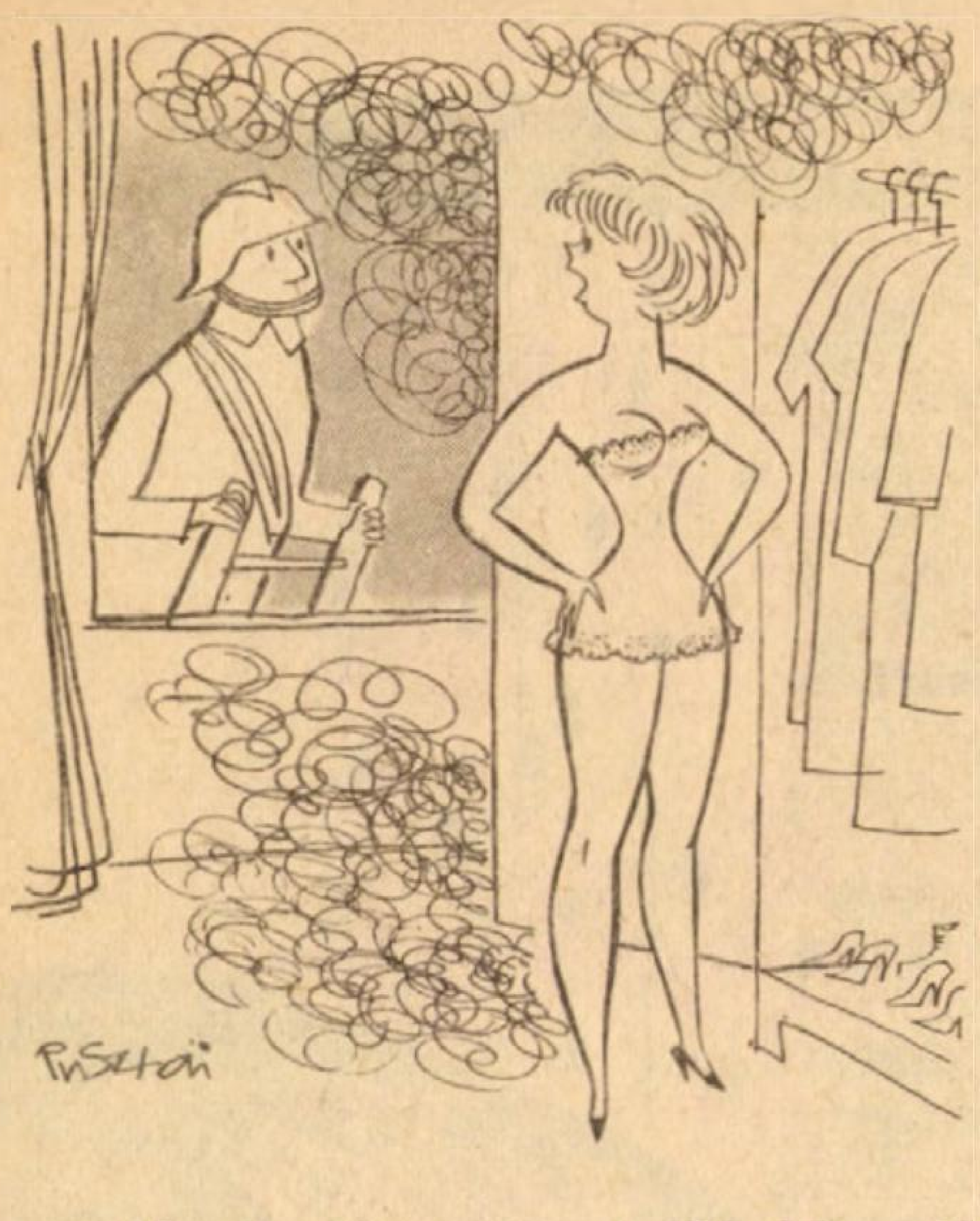

– Mondja, tűz esetén mit illik felvenni?

A javíthatatlan lakásüzér

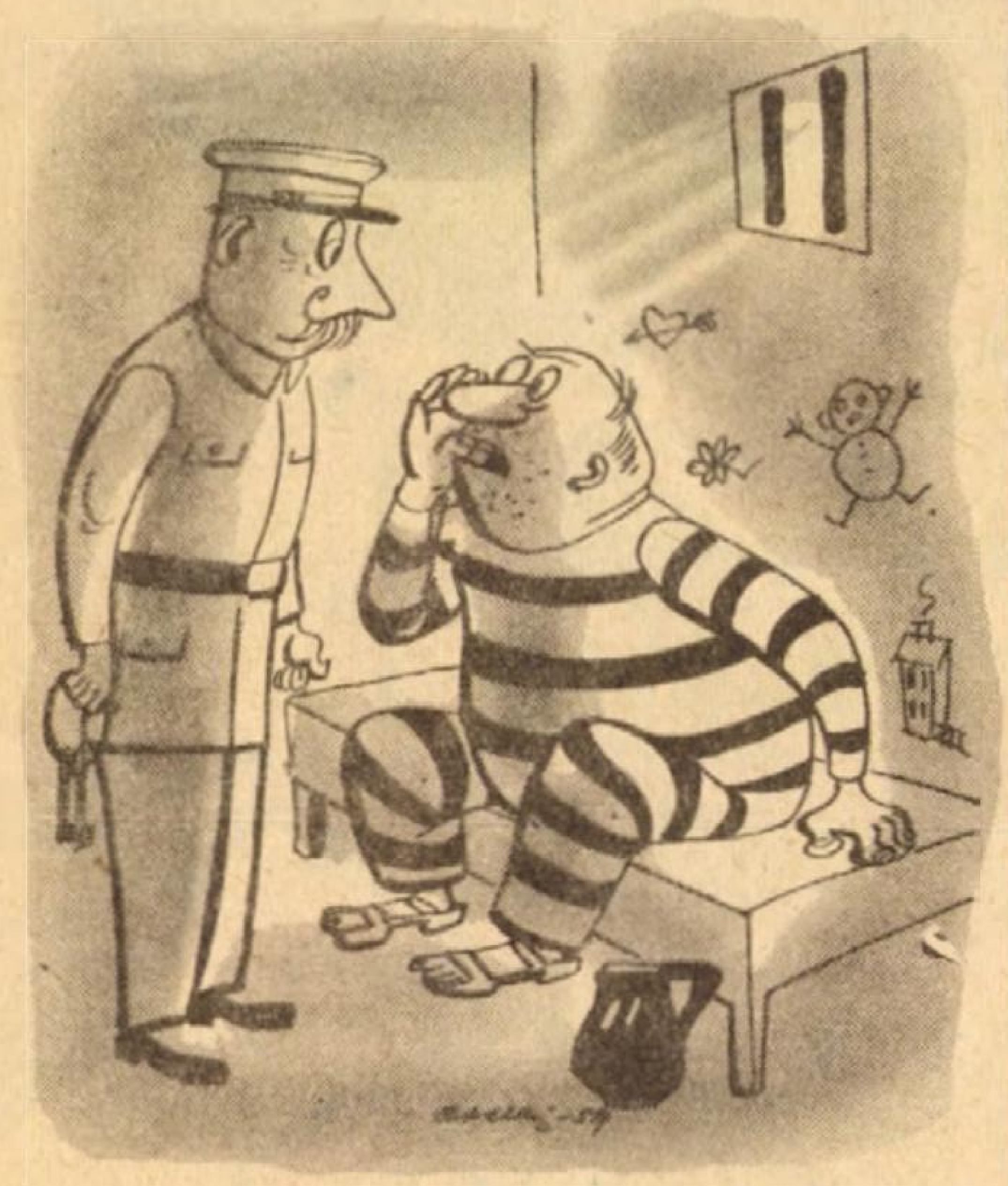

– Ötezerért átadom magának.

A pesti utcán

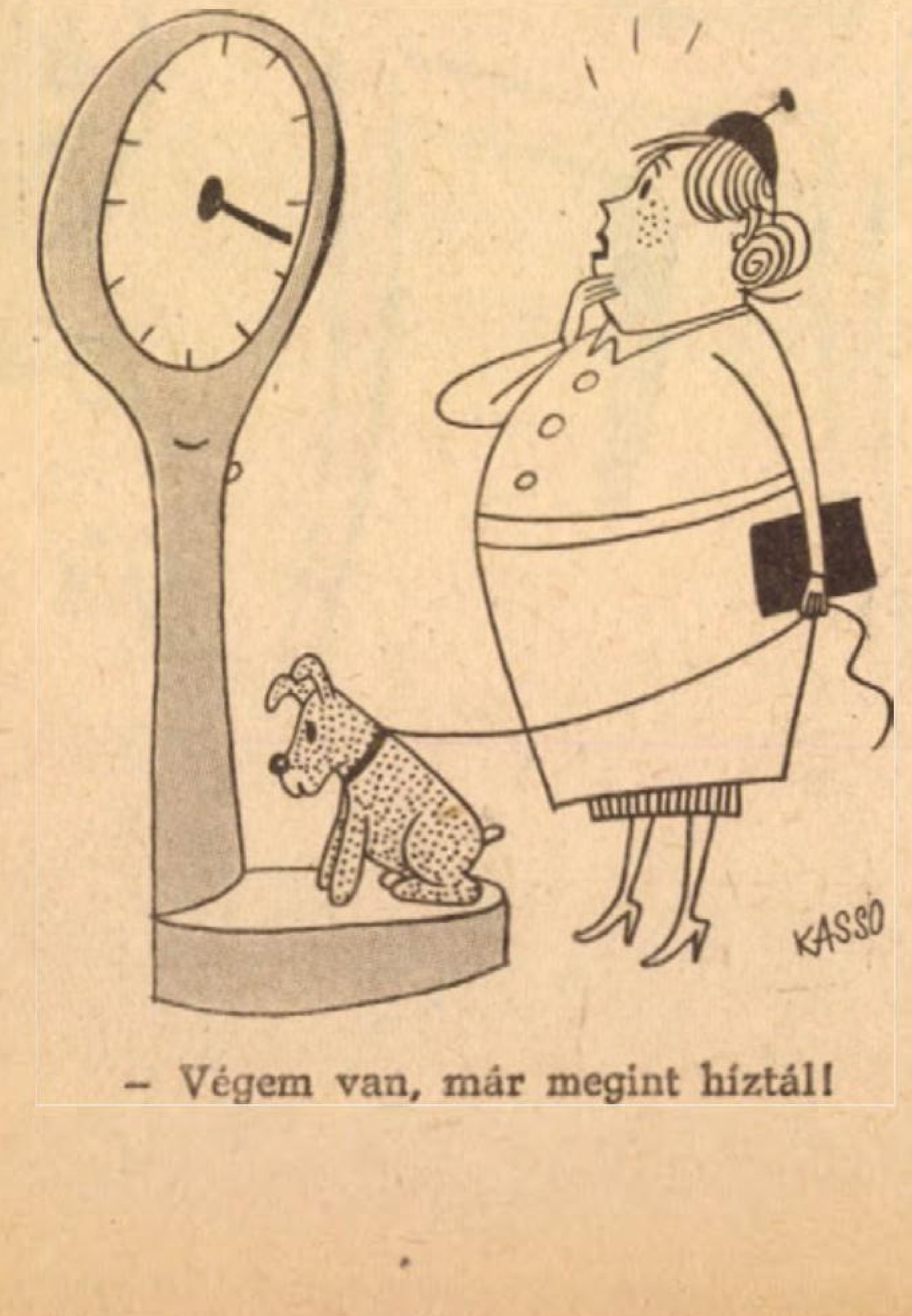

– Végem van, már megint híztál!

DIÉTA

Az orvos csóválta a fejét. Nincs figyelemre méltóbb mozdulat, mint amikor egy belgyógyász vizsgálat közben csóválja a fejét. Ez a fejmozdulat azzal a megnyugtató érzéssel töltheti el a beteget, hogy orvosa érti a dolgát, nem afféle szerencsétlen flótás, aki nem talál semmit sem.

— A diasztolés nyomás egy kicsit magas — mondta az orvos.

A beteg bólintott, mint aki már maga is gyanakodott a dologra az utóbbi időben.

— Kerülje a nitrát-tartalmú ételeket — folytatta az orvos —, majd meglátjuk, hogyan tudjuk befolyásolni az alsó nyomást.

— Milyen ételekre tetszik gondolni?

— Az állati fehérjékre, elsősorban a fekete húsokra, a marhahúsra, a kolbászfélékre. Ezeket kerülje.

A beteg elgondolkozva ment az utcán, s azon töprengett, hogy milyen álláspontot foglaljon el életének e teljesen új szakaszában. Minden ember életében elkövetkezik az a rettegett pillanat, amikor valamiről le kell mondania. Diétáznia kell tehát. Le kell mondania az állati fehérjékről, elsősorban a fekete fehérjékről, ami viccnek is rossz, hát még diétának. Tilos a marhapörkölt, a kolbász — kedvenc ételei. De hát az egészség az első, összeszorított fogakkal, férfiasan diétázik majd.

Igen ám, de már az első napon súlyos akadályok merültek fel. Amikor az üzemi ebédet éppen gulyás alkotta, s égő arccal elhárította magától, a közfigyelem feléje fordult:

— Mi az, gyomorbajos vagy?

— Kérjél helyette tejbegrízt!

A jóindulatú gúny elborította, a szánalom önérzetét sértette. Van, aki kérkedik a betegségével, órákig tud beszélni róla. Ő letagadta volna. De a köhögést, a szerelmet és a diétát nem lehet letagadni. Erőtlenül védekezett. Ekkor elhalmozták jótanácsokkal, veleérző megjegyzésekkel. Egyik kartársának volt egy ismerőse, aki belehalt a diétába. Volt, aki kedélyesen fogta fel a dolgot:

— Nem kell törődni az orvosokkal! Jóféle csülök, utána féllityi bor, az kell a magyar embernek, attól gyógyul meg!

Hiába magyarázta neki, hogy egy kicsit magas a diasztolés nyomás, az csak legyintett és azt mondta, disznótor való arra, nem diéta.

— Hogyan lehet így betartani a diétát? — kesergett magában. Egyre jobban érezte a diéta társadalmi korlátait. A közvélemény ellene volt. Ez a harc, ez a feszültség, ez az izgalom jobban ártott, mint egy mázsa nitrát, gondolta. Álmában kacér szarvasmarhák táncoltak előtte, kis melltartóban és csipkés nadrágban. Verejtékezve ébredt fel. Meddig bírom ezt még? — tette fel a végzetes kérdést.

A becsület és dicsőség még tartotta benne a lelket, de egyre kínosabb, egyre gyötrelmesebb volt számára a lemondás. Aztán kétségei támadtak. Az orvos is tévedhet, de lehet, hogy idegen hatalom ügynöke. Ő pedig közben nevetségessé teszi magát a diétával, a nevetségesség öl, tehát káros. És különben is miért él az ember, ha már mindent meg kell vonnia magától. Úgy érezte, hogy a nélkülözésektől jártányi ereje sincs.

Egy napon az étkezőben az asztalra csapott és megette a töltött káposztát. Diadalmámorát csak fokozta a pohár sör. Hogy engem egy orvos egzecíroztasson, olyan nincs, nem is volt, de nem is lesz a sifonérban... — dúdolta.

Estére elromlott a jókedve. Nyomást kezdett érezni a gyomrában, majd bűntudat gyötörte. Elbukott, mint Lucifer. Hódolat helyett bírálta, sőt felülbírálta az orvost. Biztosan megártott neki a tiltott gyümölcs.

A lelkiismeretfurdalástól nem tudott aludni. Egyre fogyott, szemei alatt mély karikák sötétlettek, keze, lába reszketett. Határozott: nem gyötrődik tovább, feltár mindent az orvos előtt. Jöjjön, aminek jönnie kell.

Végre ott állt az orvos előtt. Az megkérdezte:

— Nos, mi újság? Betartotta a diétát?

— Be! — válaszolta azzal a gyorsasággal, amely a villanásszerű elhatározásokat jellemzi.

— Látja? — mondta az orvos. — Mennyivel jobban néz ki.

Feleki László

A helyzet a hegyvidéken

Szür-Szabó József rajza

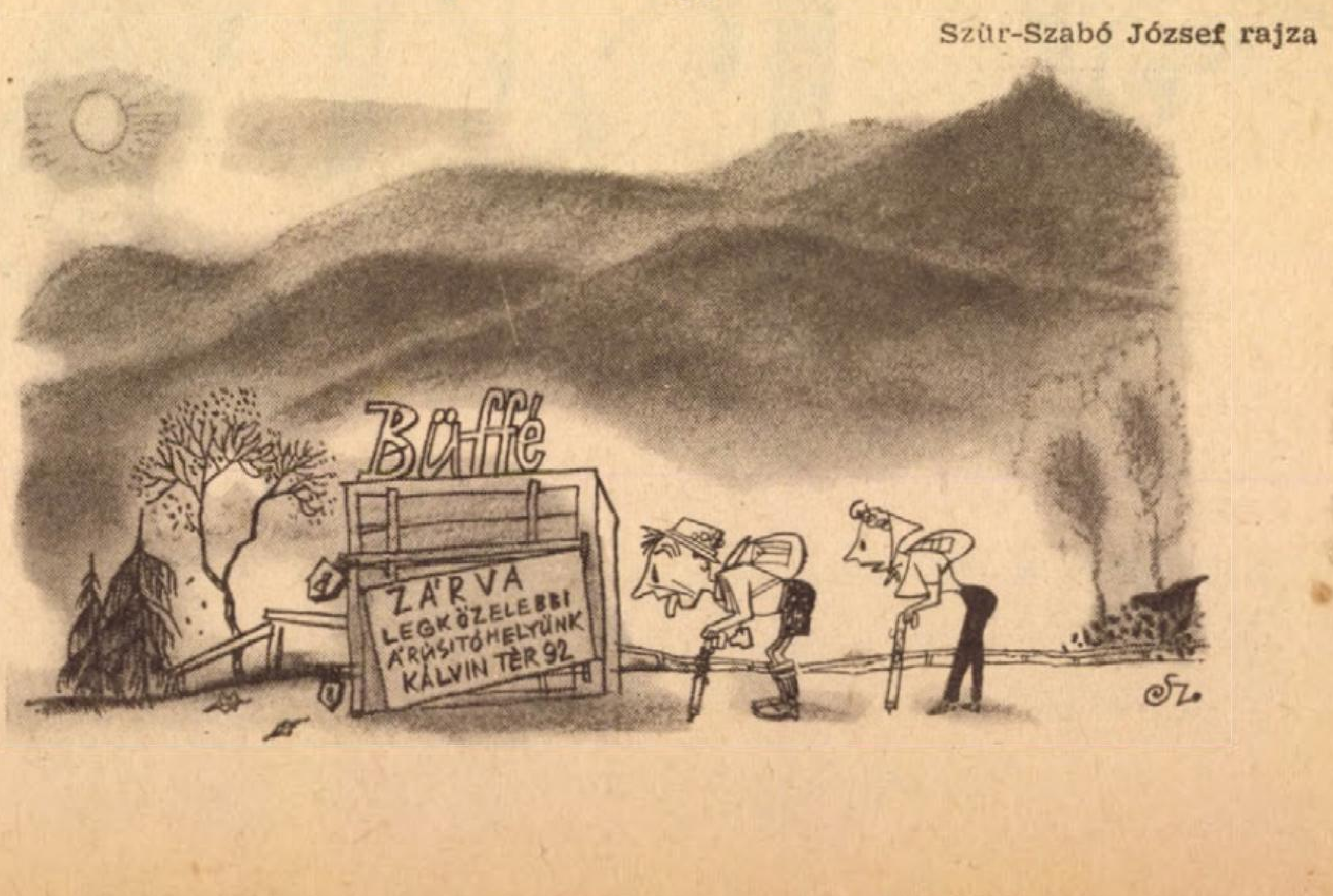

Kedves vendég Londonban

Várnai György rajza

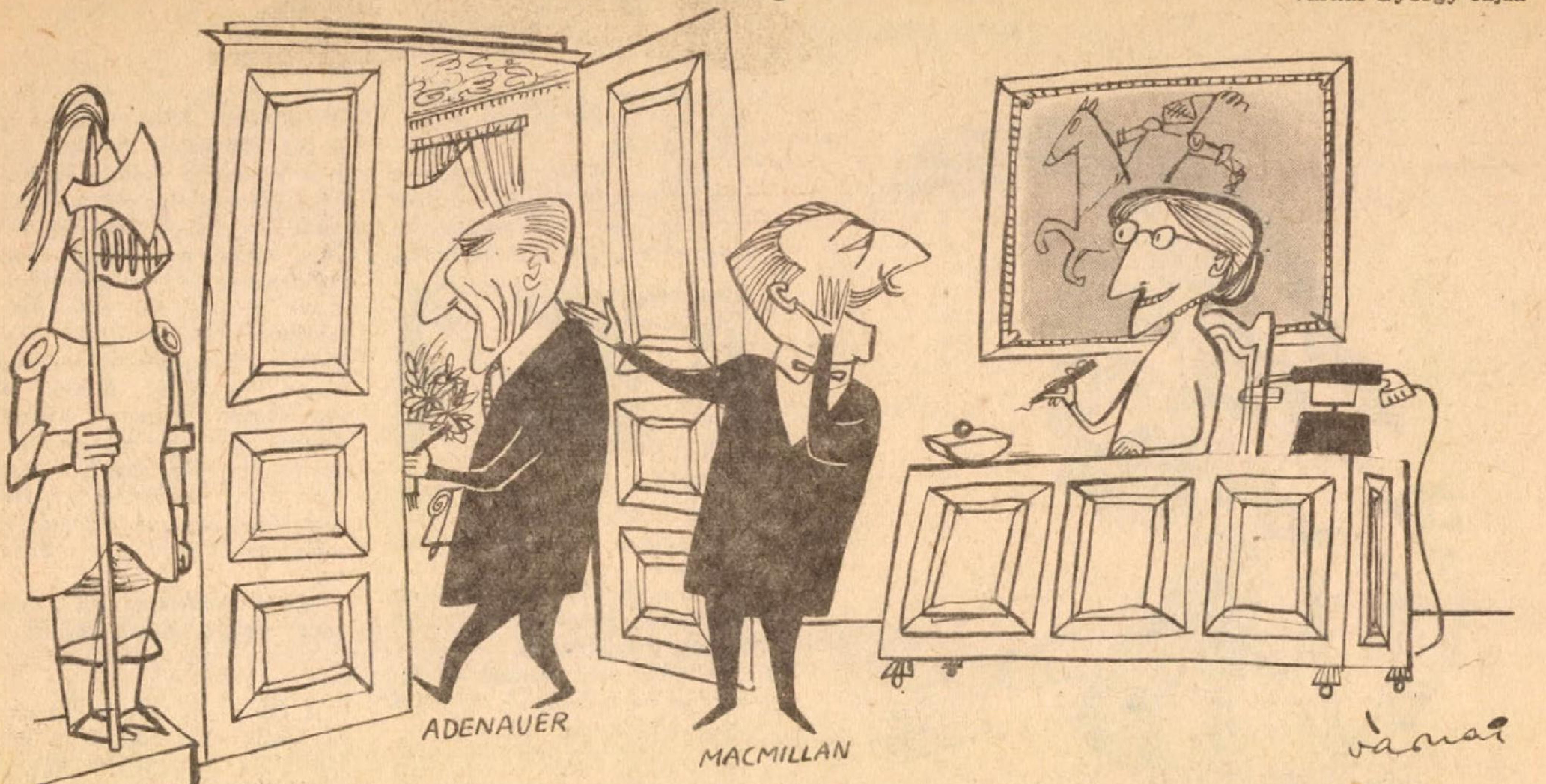

– Miss Stuart, öt perc múlva szóljon be, hogy haza kell mennem, mert meghozták a tüzelőmet...

A humor könyvéből

CSORTOS GYULÁT megszólította valaki:

– Ó, kedves művész úr, azt hiszem tavaly találkoztunk valahol...

– Igen – hangzott a felelet. – Néha eljárok oda...

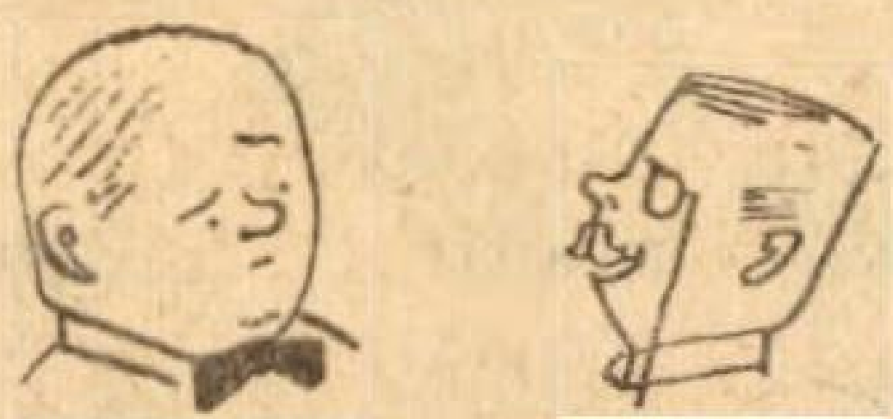

DIDEROT, a nagy francia filozófus, egy napon épp akkor állított be könyvének korrektúrájával a kiadójához, amikor az éppen öltözködött. Az öregúrnak nehezen ment az öltözködés. Diderot segíteni akart neki, de a kiadó tiltakozott:

– Csak hagyja, kérem, majd én megcsinálom.

– Ugyan – mondta Diderot –, nem én vagyok az első szerző, aki egy kiadót felöltöztet.

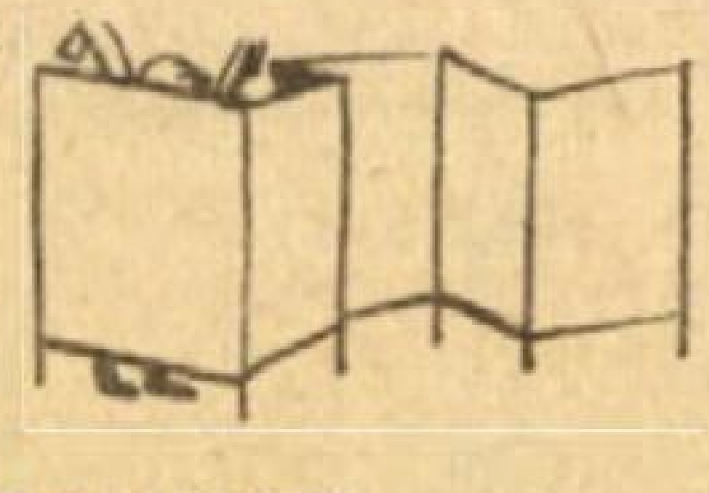

PAGANINIT, a zseniális olasz hegedűművészt egy hölgy meghívta teára.

– Kérem, kedves mester – kérlelte a hölgy –, de nehogy elfelejtse a hegedűjét magával hozni!

– Minek? – hárította el a kérést Paganini. – A hegedűm sohasem iszik teát...

IDŐSEBB LATABÁR Árpád, a közkedvelt kitűnő színművész, egyszer egyik barátjánál aludt.

– Kérlek – mondta barátjának elalvás előtt –, ha szomjas leszek, ébressz fel.

– Honnan fogom tudni, hogy mikor leszel szomjas?

– Te oktondi, amikor felkeltesz, szomjas leszek! – felelte a színművész.

SZOMORY DEZSŐT, a harmincas évek vége felé, a könyvnap után megkérdezték:

– Használt neked a könyvnap?

– Feltétlenül, – hangzott a válasz. – Három napon át a kávéház helyett friss levegőn ültem.

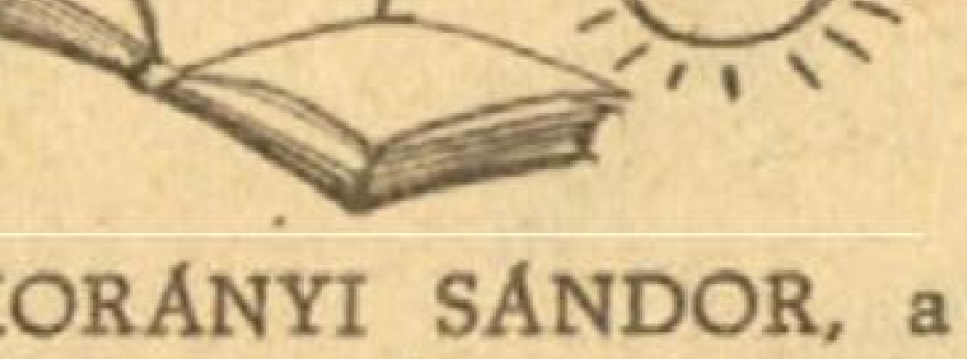

KORÁNYI SÁNDOR, a híres orvosprofesszor, megvizsgált egy írót.

– Kérem, – mondta a tanár –, tartózkodjék a szellemi munkától. Mi az ön foglalkozása?

– Operett-író...

– Azt lehet.

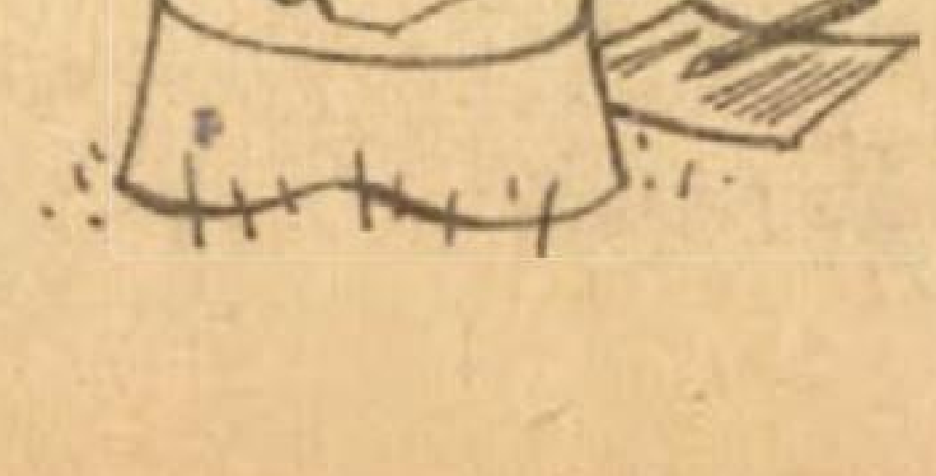

Szükségmegoldás

Toncz Tibor rajza

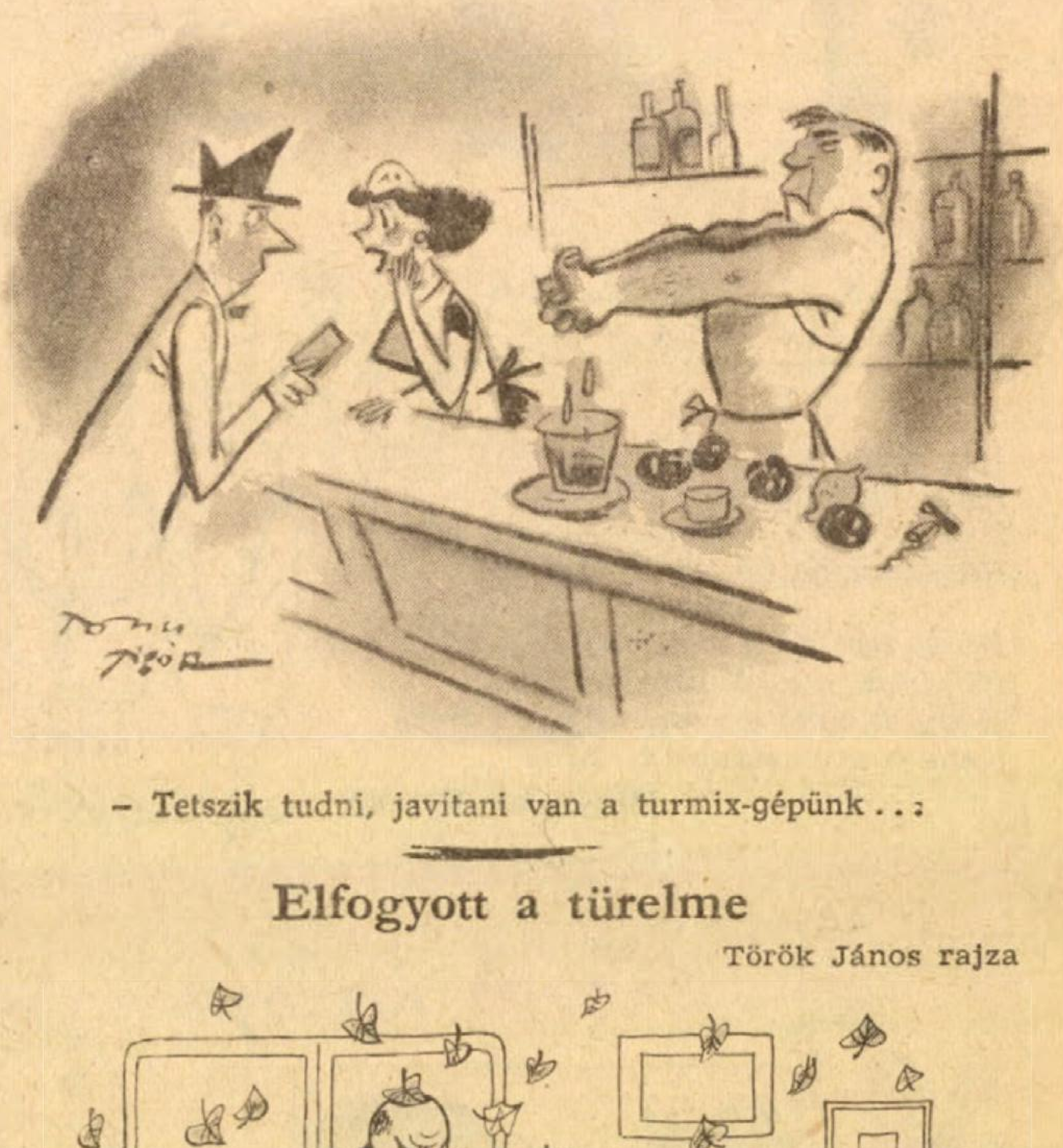

– Tetszik tudni, javítani van a turmix-gépünk...

Elfogyott a türelme

Török János rajza

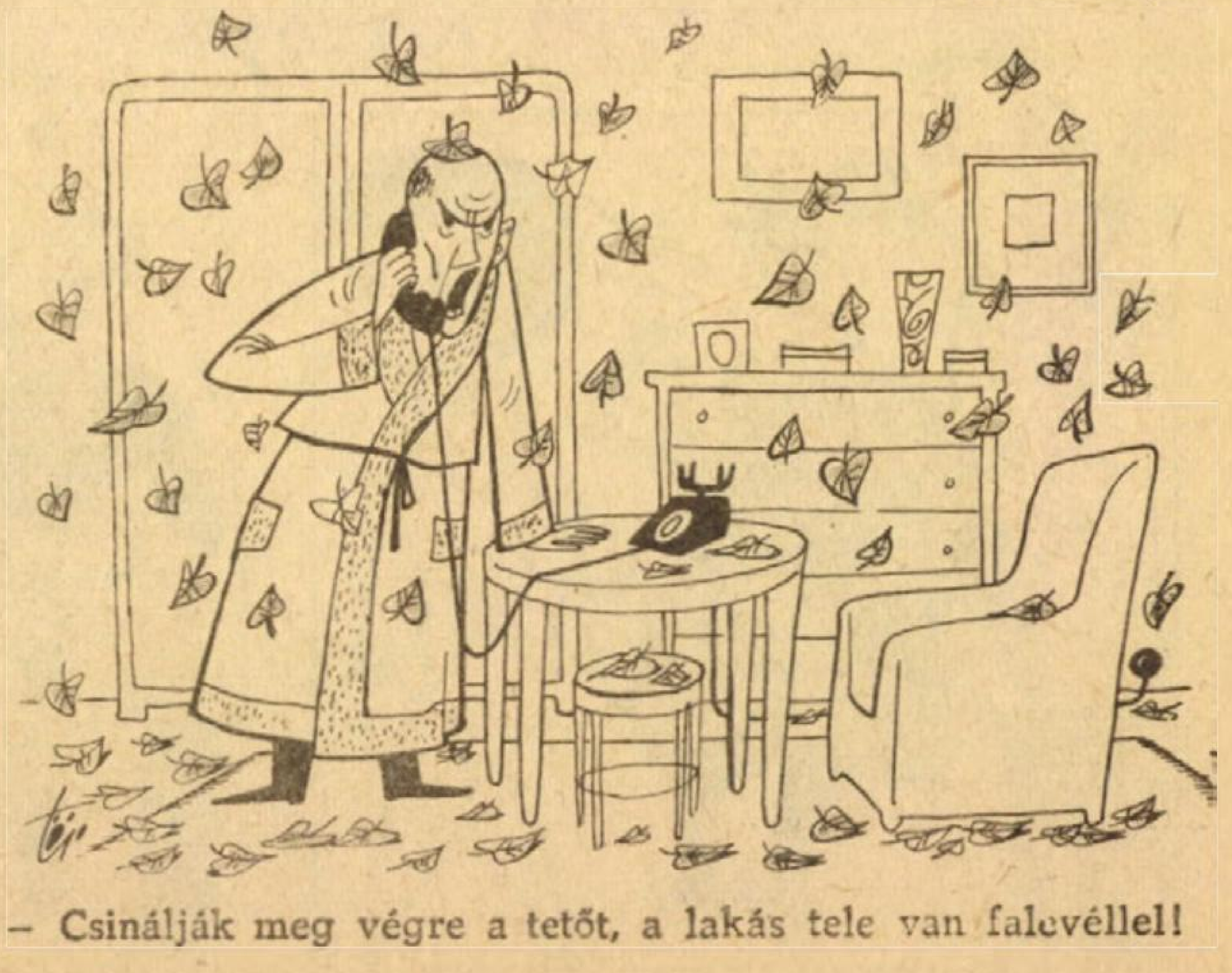

– Csinálják meg végre a tetőt, a lakás tele van falevéllel!

Majd ha nyugdíjba ment...

Török János rajza

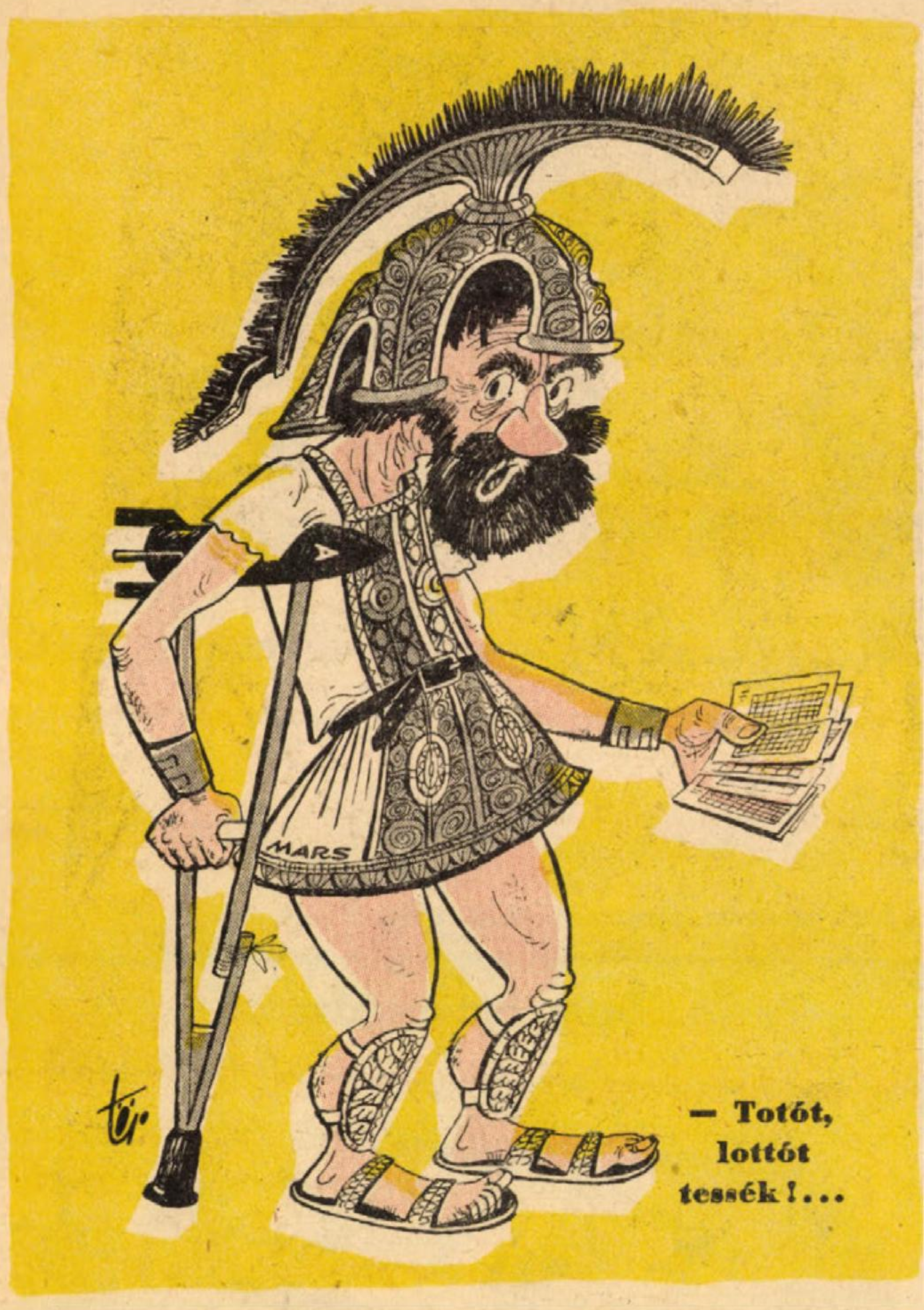

— Totót, lottót tessék!...

RoMANTIKA

Két fehérhajú bácsi lépdelt
Az újjáépülő szép Várban,
Hej — szólt az egyik —, ide hajdan
Randevúzgatni sokat jártam.

Hová lett az a régi kislány,
Hajdani randevúim fénye?
Hogy megkeressem, ahhoz persze
Engem is restaurálni kéne...

Hidvéghy Ferenc

Apró dolgok

Ismerősöm azzal büszkélkedett, hogy neki rengeteg protekciója van.

– Iksz kötelező ígéretet tett, támogatni fogja a dolgot – mondotta –, Ipszilon is megígérte, hogy telefonálni fog az érdekemben, sőt Zé is megígérte, számíthatok rá, nem fog sajnálni sem időt, sem fáradságot...

– Tulajdonképpen mihez kell ennyi protekció? – kérdeztem csodálkozva.

– Még nem tudom – felelte az ismerősöm –, de majd csak kell valamihez!...

*

Amikor az ősember villámlást látott, vagy mennydörgést hallott, rettenetesen félt és parányinak, esendőnek, kiszolgáltatottnak érezte magát. A félelem és a kiszolgáltatottság megalázó érzete volt az alapja a vallás keletkezésének.

Amikor nálunk elromlik egy vízcsap vagy egy zár, akkor engem is elkap a félelem és a kiszolgáltatottság érzése. Tudom, hogy semmit sem tehetek ellene, nem tudom megjavítani sem a vízcsapot, sem a zárat; ki vagyok szolgáltatva a Házkezelőségnek vagy a maszek kisiparosnak és ezek olyan misztikus erők, titokzatos hatalmak, mint az ősembernek a villám vagy a mennydörgés.

Lehet, hogy vallásos leszek?

*

A „Fővárosi Moziműsor" plakátján olvastam, hogy a lap a legfrissebb híreket közli a sztárokról.

Ez megnyugtató érzés. Nincs is rosszabb, mint amikor az ember napokig semmi hírt nem kap Gina Lollobrigidáról, vagy Jean Marais-ról, és találgatni kényszerül. Ilyenkor ütik fel a fejüket a rémhírek, hogy Lollobrigida férfivá operáltatta magát és nőül vett egy római tekebajnoknőt, s hogy Jean Marais magyar származású, Maris Jánosnak hívják és nemsokára végleg hazatér Pestre, ahol egy kis gebinesboltot szeretne kapni. Mondom, ez az idő elmúlt, a Fővárosi Moziműsor már a legfrissebb híreket is közli a sztárokról.

Mióta elolvastam ezt a plakátot, nyugodtabban alszom.

*

A fiam bejelentette: az osztályfőnök meglátogatja a szülőket és legközelebb minket fog meglátogatni.

– Környezettanulmány – mondta a feleségem. – Már hallottam róla...

A bejelentés percétől kezdve állandóan magamon éreztem a fiam aggódó, fürkésző, vizsgálódó tekintetét. De nemcsak én, a feleségem is. A gyerek behatóan, szorgalmasan tanulmányozta környezetét, már mint minket, és láttam az arcán, a szemén, hogy nagyon drukkol a látogatás miatt, s főleg miattunk: mit fogunk mondani, hogyan fogunk viselkedni?

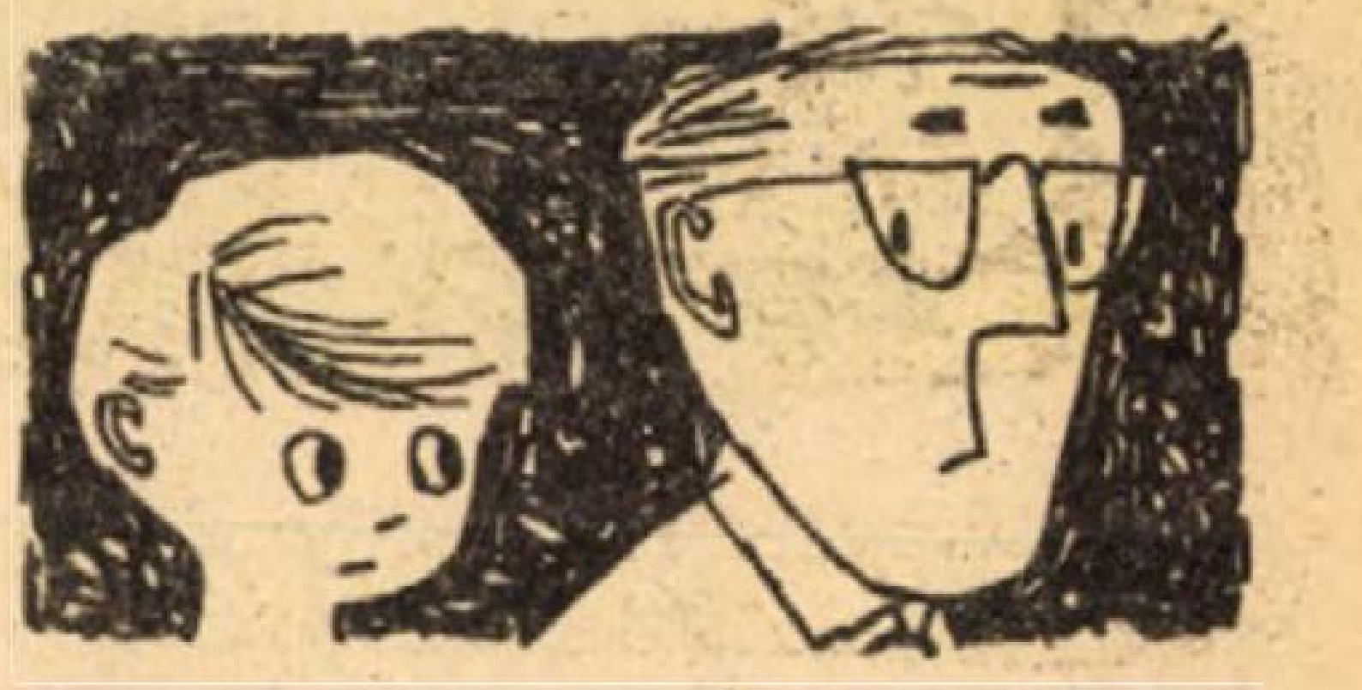

Most már én is izgatott vagyok: vajon hogy festek, mint környezet és vajon elég festői leszek-e az osztályfőnöknek?

(mikes)

Jucika hálója

Pusztai Pál rajza

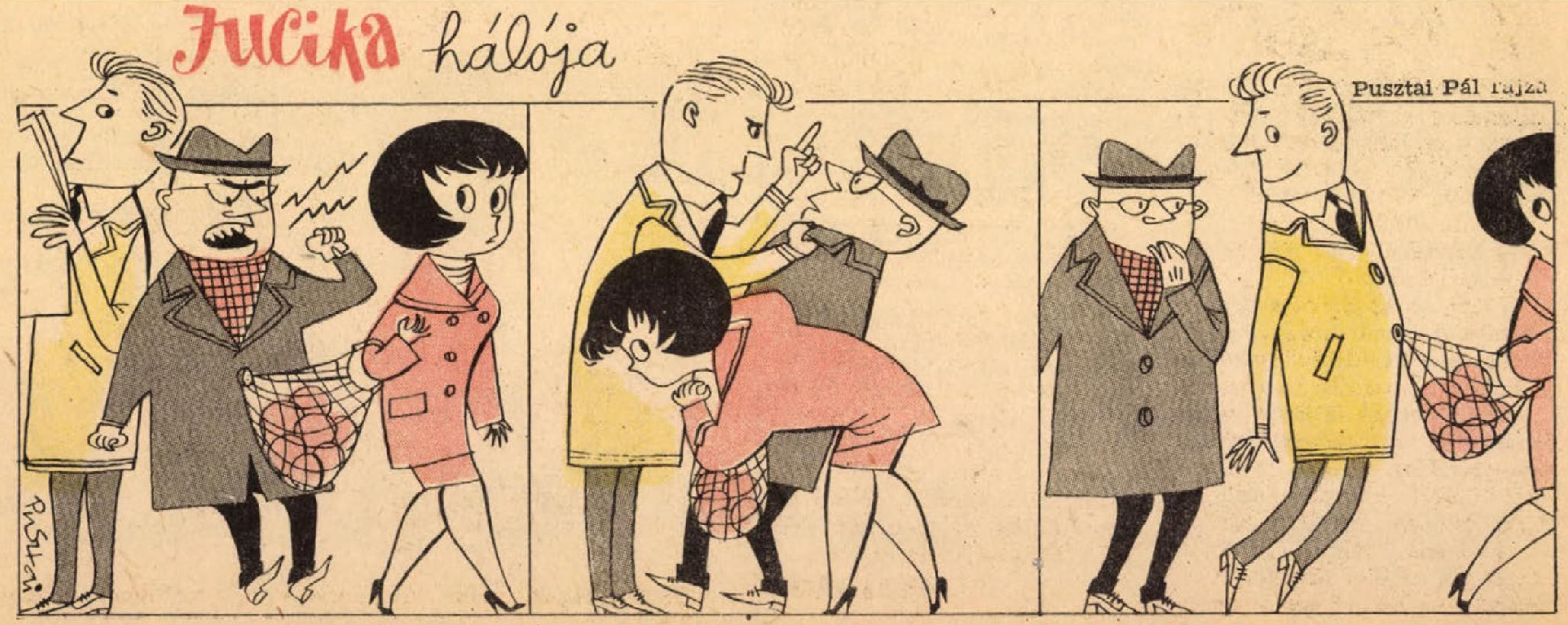

Vannak még ilyenek...

Sándor Károly rajza

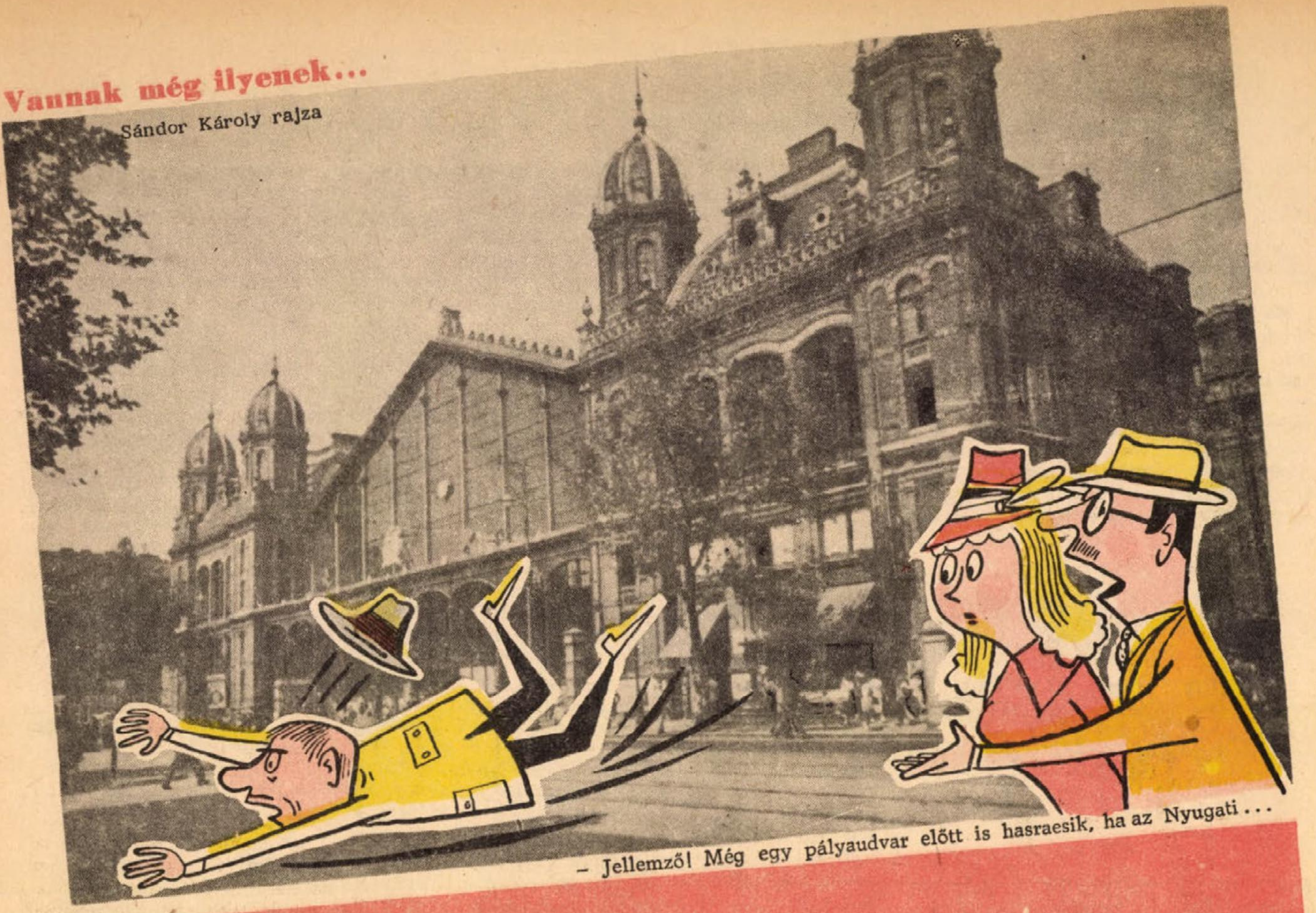

– Jellemző! Még egy pályaudvar előtt is hasraesik, ha az Nyugati ...

Az elviselhetetlen Csetneki

– Figyeld meg ezt a Csetnekit – mutatott az üzemi étkezdében Balázs egy hórihorgas fiatalemberre. Ennél undorítóbb fráter nincs az egész vállalatnál. Mint előadó, három beosztottal dolgozik, azokat kínozza. Semmi se jó neki, mindenben hibát talál, kiabál, gorombáskodik, túlterheli őket munkával, egyszóval ronda egy alak. Elviselhetetlen...

Fekete megkérdezte:

– És felfelé?

– Gondolhatod. Az ilyen típus undorítóan hízeleg feletteseinek. Csetneki ezen a vonalon állandóan világrekordot javít. Az embernek kavarog a gyomra, amikor látja és hallja, hogy ez a Csetneki milyen szolgálatkész, milyen férfiatlanul dicséri hivatali felettesének minden szavát, minden cselekedetét. Ahogy Csetneki tüzet ad, amikor főnöke cigarettát vesz elő, ahogy a kabátját feladja, ahogy a felettes legbutább viccén kacag, az a szervilizmus csúcsteljesítménye.

– Mások is úgy utálják, mint te?

– Hát lehet őt kibírni? Akinek kisebb, vagy vele egyenlő a beosztása, azt észre se veszi, annak alig vagy sehogyan se köszön vissza. Borzalmas alak. Ha meglátom, elmegy az étvágyam.

Néhány héttel később ismét együtt ebédelt Balázs Feketével. A levesnél tartottak, amikor Csetneki belépett az ebédlőbe. Egyenesen kettőjük asztalához tartott és megkérdezte:

– Szabad?

– Hogyne, Csetneki kartárs. Tartson velünk – válaszolta Balázs szívélyesen.

Ebéd közben barátságosan elbeszélgetett Csetnekivel. Amikor Balázs cigarettára akart gyújtani, Csetneki kezében már csattogott az öngyújtó. Mielőbb távoztunk. Csetneki rohant a fogashoz Balázs kabátjáért és feladta rá.

Fekete csodálkozott, de nem akarta kérdéssel zavarba hozni Balázst. Mástól tudta meg, hogy Balázs két nap óta Csetneki főosztályvezetője...

Palásti László

Új színfolttal lett gazdagabb fővárosunk

Vasvári Anna rajza

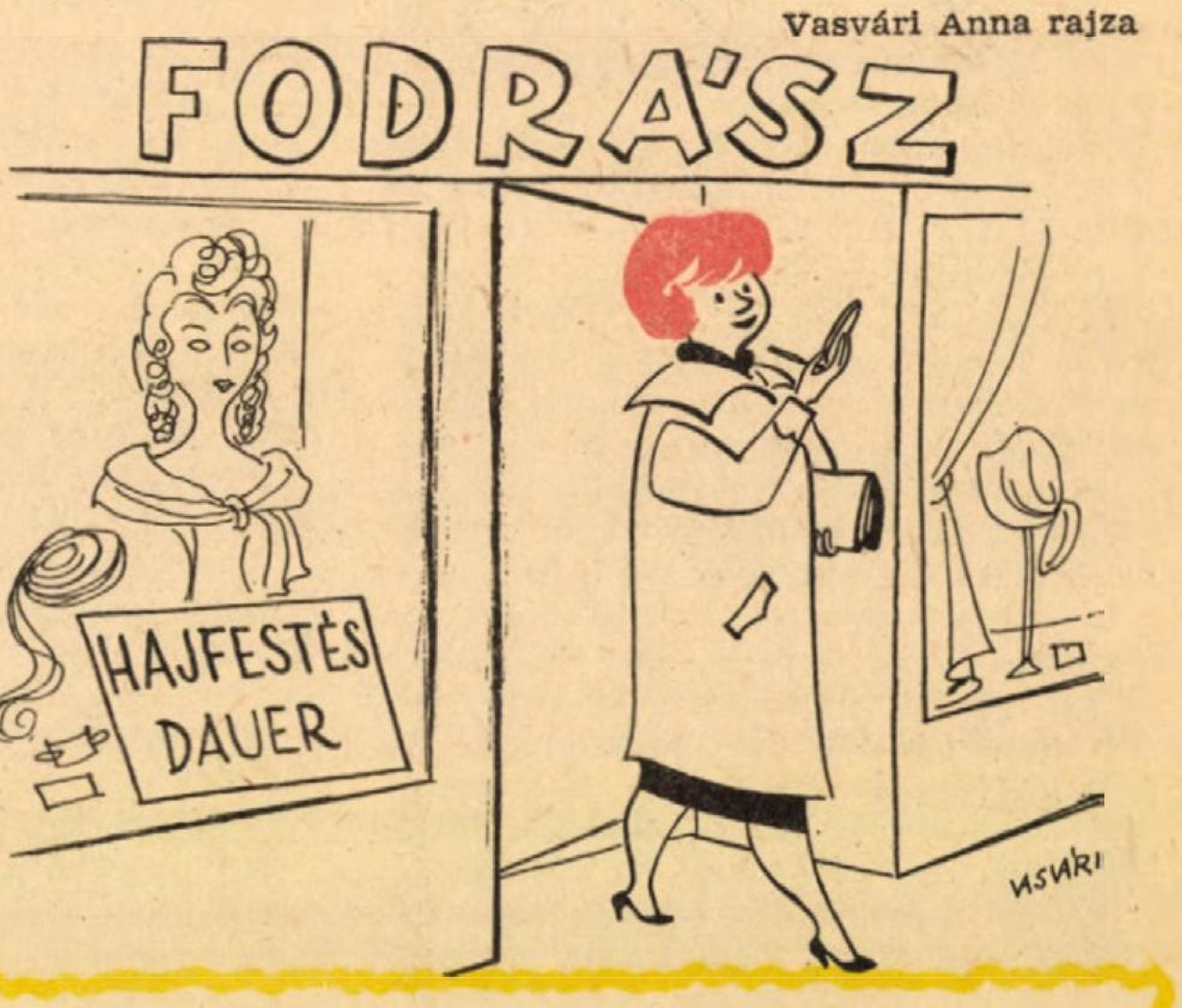

Egy beérkezett bejárónő

Toncz Tibor rajza

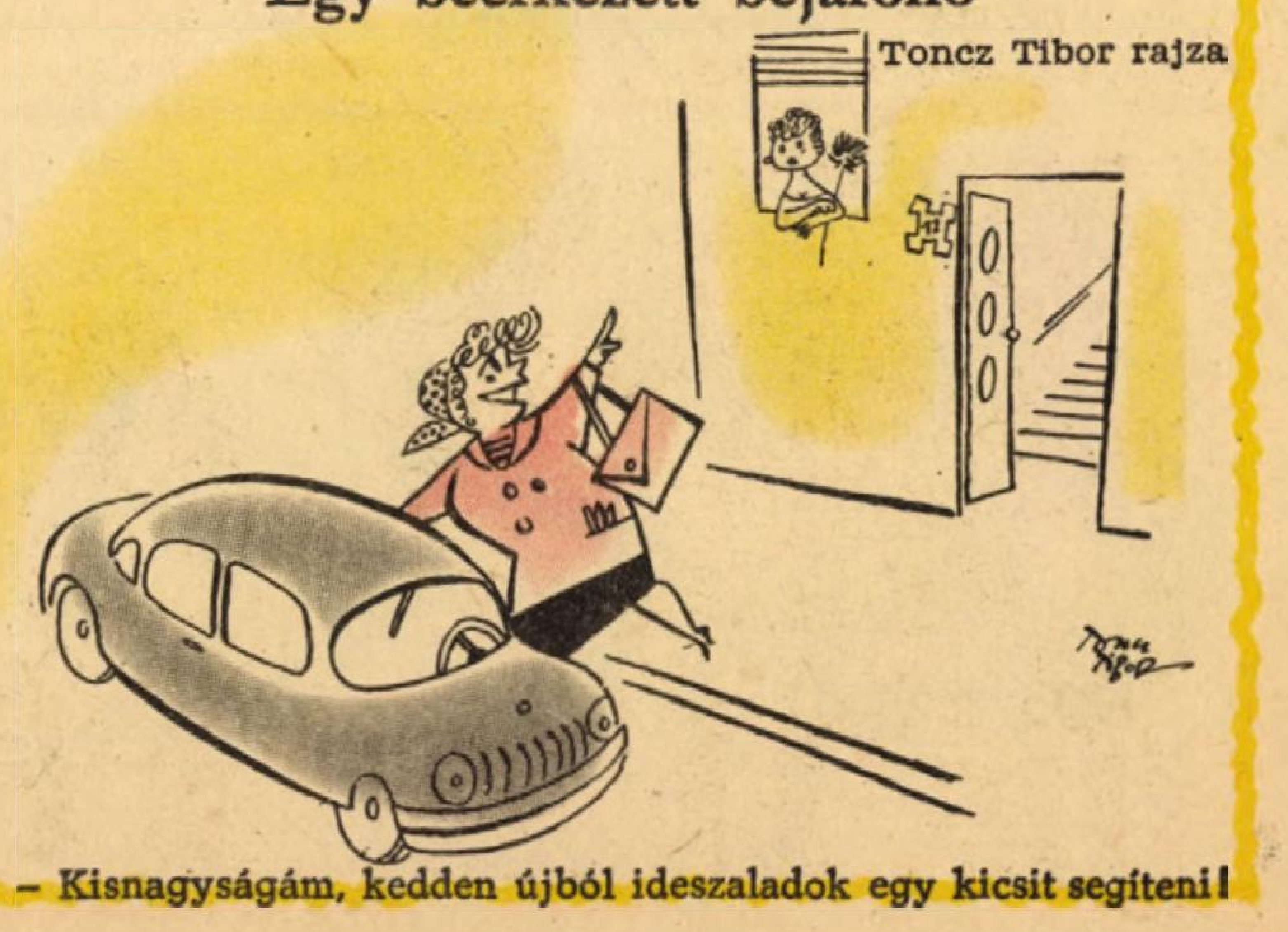

– Kisnagyságám, kedden újból ideszaladok egy kicsit segíteni!

ALBÉRLŐK A VÉRMEZŐN

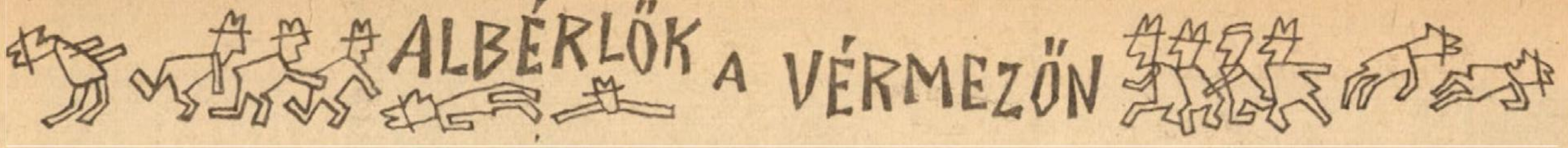

Az „Esthajnal” című fővárosi napilapban az alábbi rövid apróhirdetés jelent meg:

„Albérleti szoba kiadó. Érdeklődni kedden délután négykor a Vérmezőn. Hudák Jakab.”

Kíváncsi voltam, és elmentem a hirdetésre. Háromnegyed négyre értem a Vérmezőre, ahol mintegy hatvanezer ember szorongott már egy emelvény előtt. Az emelvényen mikrofon állt, a tér hangerősítő berendezésekkel volt ellátva. Pontosan négy órakor egy jelentéktelen külsejű, nyápic, középkorú férfi szállt le a hatvanhármas villamosról, és az emelvény felé tartott. Ez a férfi volt Hudák Jakab, a hirdető.

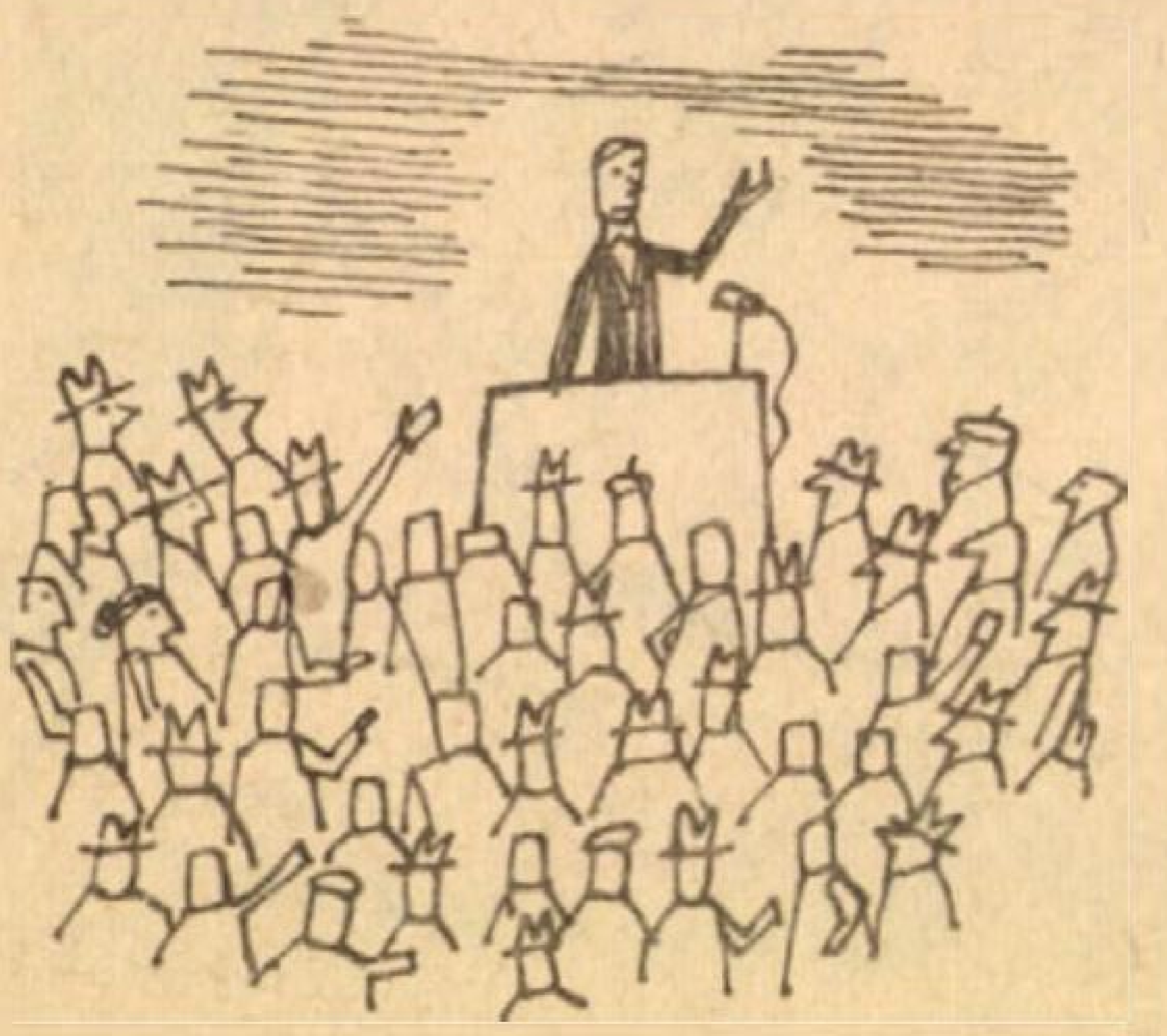

A hatvanezer ember elcsendesedett, midőn Hudák, felmenve az emelvényre, a mikrofonhoz lépett és így szólt:

— Van szerencsém. Nálam van albérleti szoba kiadó.

Bejelentését viharos, ünneplő taps köszöntötte. Hudák csendet intett és folytatta:

— Számítottam rá, hogy többen jelentkeznek majd a hirdetésre, ezért hívtam önöket ide, a Vérmezőre. Mert ahogyan a közmondás mondja, több nap, mint albérleti szoba.

A szónok szavait hangos tetszésnyilvánítás és áradó derültség fogadta. Hudák keresetlenül a tárgyra tért.

— Elmondom a feltételeimet — mondta. — Akinek valami nem megfelelő, az fegyelmezetten hagyja el a Vérmezőt, a többiek maradjanak. Az első feltételem, hogy én csak egyedülálló albérlőt tartok. Akinek férje, felesége, fia, borja van, az menjen el.

Élénk mozgás támadt a téren. A tömeg egy része csalódottan távozni indult. Elhangzott egy-egy fütty is, néhány indulatos kifakadás, de ezek nem jutottak fel az emelvényre, mert a megmaradó tömeg szoros gyűrűként vette körül az emelvényt. Becslés szerint húsz-huszonötezren maradhattak. Hudák most feléjük fordult:

— Nálam az albérlő nem főzhet és nem moshat, rádiózás az nincs. Nem szeretem, ha a fürdőszobámat használja. Villanyfőzőt, villanyvasalót nem tarthat. Dohányozni nálam nem lehet. Eljöttök-e ilyen feltételek mellett hozzám albérlőnek?

— Elmegyünk! — kiáltotta körülbelül tízezer torok és az emelvény felé tolongott valamennyi. Néhány gyengébb fizikumú nő, aki kifelé tartott volna a tömegből, a földre bukott és a többiek átgázoltak a testükön. De rövidesen helyreállt a rend, mert Hudák mindenre gondolt és a Vérmező szélén segélyhelyeket állíttatott fel.

Az albérlő-jelöltek száma körülbelül ötezerre csökkent az albérleti lakószoba ár-megjelölése után, háromezerre a lakásrend közzététele után, ezerkétszázra a világnézeti feltételek tisztázása után. Ezután igen kedves jelenet játszódott le. Hudák lement az emelvényről és személyesen elvegyült az ezerkétszáz pályázó között. Barátságosan lekezelt egyikkel-másikkal, tréfálkozott, majd ismét visszament az emelvényre és így szólt:

— Aztán ne higgyék, hogy nálam bárkit is be lehet hozni a lakásomba. Nő az még hozzám sem jön, nemhogy az albérlőhöz. Akinek ilyen vágyai lettek volna, az a leggyorsabban tűnjön el. És aki harminc évesnél fiatalabb és ötvennél idősebb, az is elpárologhat. És énnálam nem lehet ám csörtetni a lakásban, a negyvenesnél nagyobb lábúak is menjenek el.

A továbbiakban Hudák antropológiailag selejtezett és kiszűrte a szőke, barna szemű egyedeket, a tatár pofacsontúakat, továbbá azokat, akik a bé vércsoporthoz tartoztak és az olyanokat, akiknek a családjában ikerszülés fordult elő.

Két férfi állt már csupán az emelvény előtt, hogy Hudák albérletéért megvívjanak. Ekkor azonban az egyik, egy atléta termetű ember hirtelen a szívéhez kapott és elvágódott a földön. A tragikus esemény döntött az albérleti szoba ügyében.

— Ezek szerint — szólt Hudák az emelvény alatt állóhoz —, szóval ön lesz az albérlő?!...

— Én vagyok! — Kiáltott fel a férfi és az örömtől hangos zokogásba tört ki, majd a lépcsőkre vetve magát, sírva-kacagva mászott fel Hudák elé, miközben könnyei csorogtak és a haja vizes csomókban hullott a homlokába.

Hudák meghökkenve nézte albérlőjét és hátralépett előle. A győztes felemelkedett és vinnyogni kezdett — talán a nevét akarta megmondani, hogy bemutatkozzék.

— De hiszen ön idegbeteg! — szólt Hudák meglepődve. — Nem szégyelli magát? Azt hitte, hogy egy fedél alatt fogok lakni egy őrülttel?

És bosszús fejcsóválás közben hazament a Vérmezőről.

Somogyi Pál

Elsőosztályú szalon

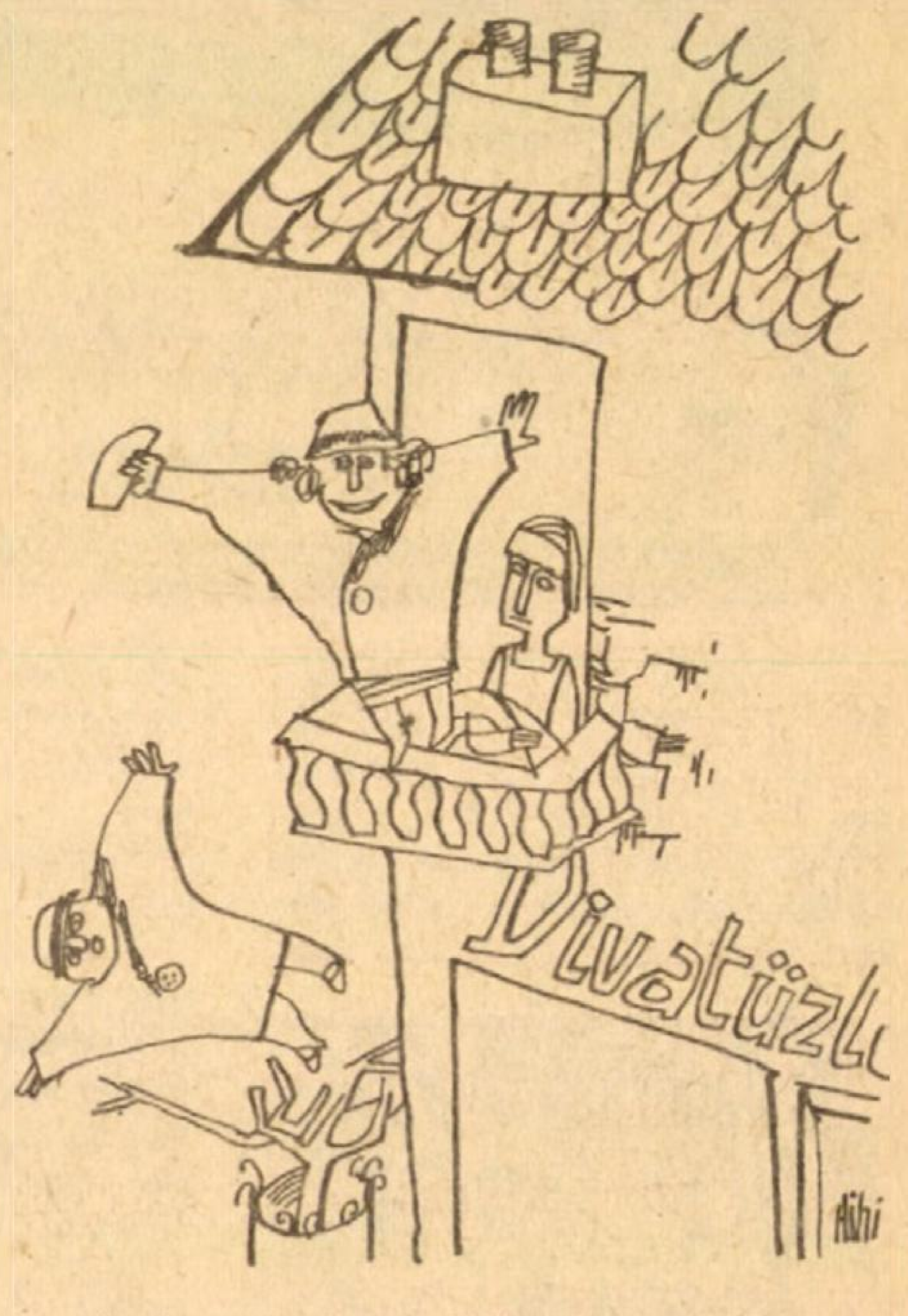

A denevérujjú kabátok kipróbálása

Egy tyúkólban

Toncz Tibor rajza

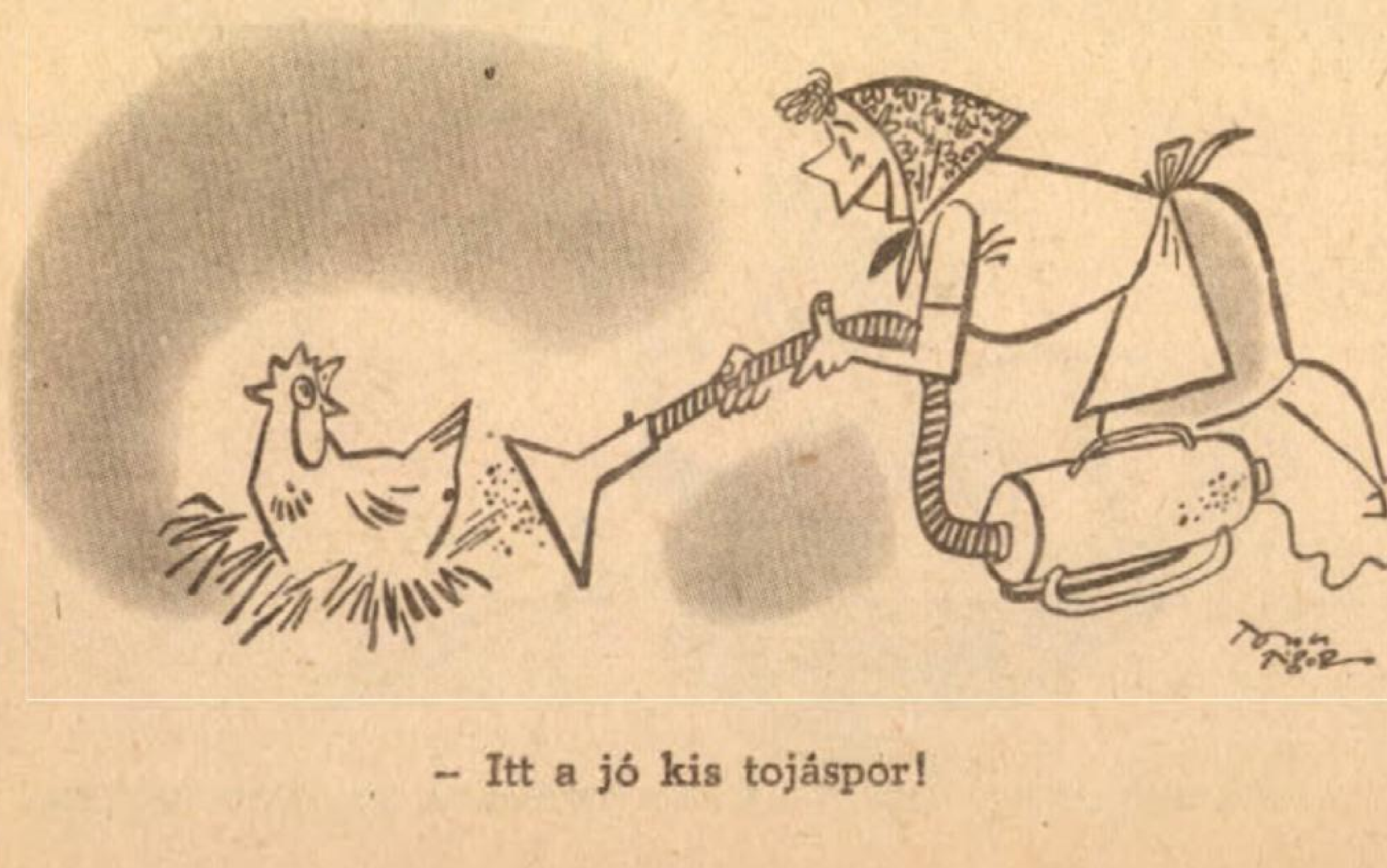

– Itt a jó kis tojáspor!

Abszolút rövidfilm

Szür-Szabó József rajza

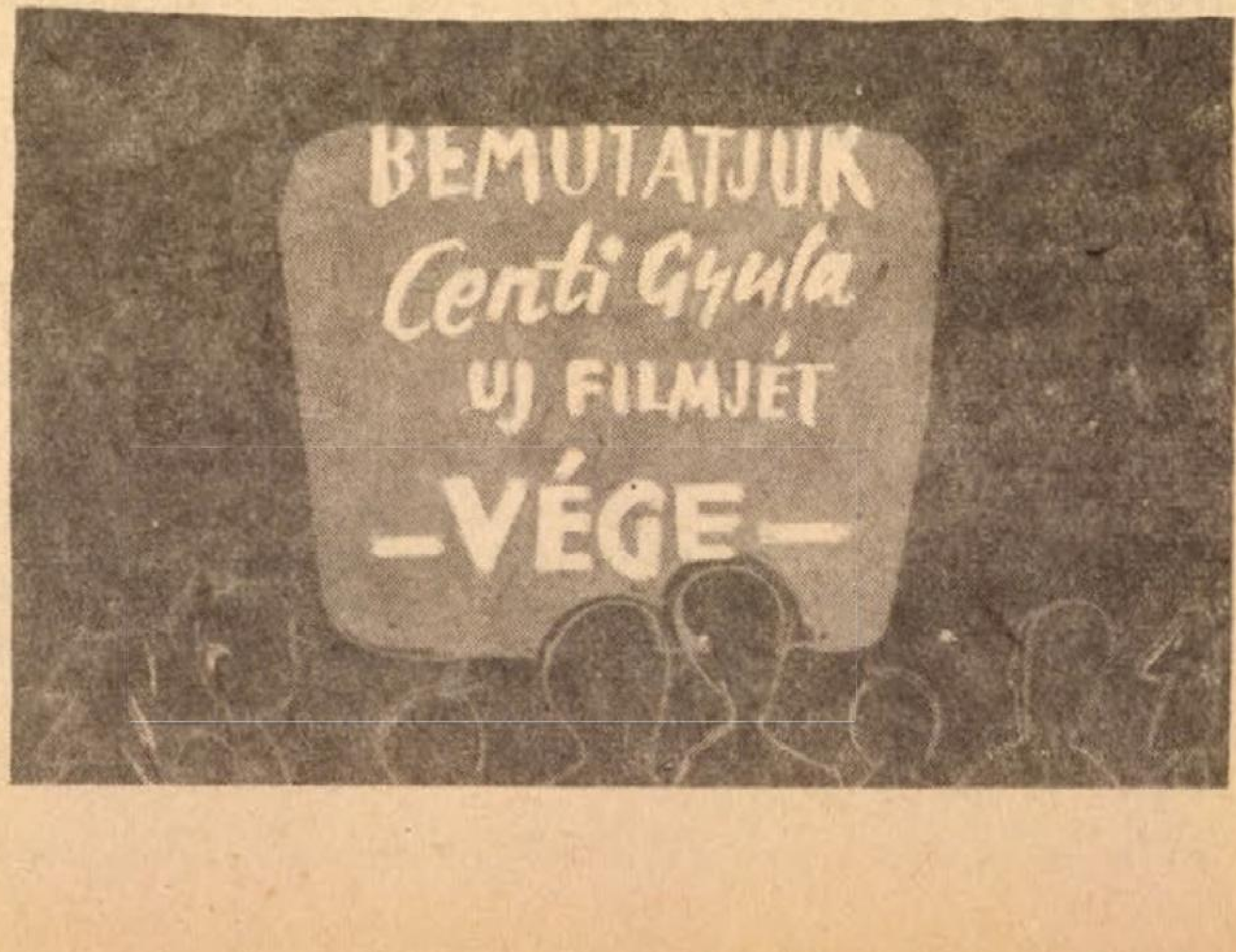

Ezt olvastuk

Igazi meglepetés...

Azt írta a Népsport valamelyik nap, hogy: „A sakkvilágbajnok-jelöltek versenyén befejezték az Olafsson–Petroszjan játszmát. Nagy meglepetésre a svéd nagymester győzött."

Ha egy *szovjet* (Petroszjan) és egy *izlandi* (Olafsson) versenyző mérkőzését egy *svéd* nagymester nyerte, az csakugyan nagy meglepetés lehetett...

Egy kis kiegészítés

„Budapesti nő a berlini Állatkertben afrikai királytigris bébijével." – ez az aláírása az Ország–Világ egyik képének. A Népszabadság „Olló" rovata már megírta, hogy a képen látható tigris nem tigris, hanem oroszlán. Mi viszont hozzátesszük, hogy amennyiben tigris volna, akkor sem lehetne afrikai, mert Afrikában tigrist még senki sem talált.

Hogy múlik az idő!

A „Magyar Légoltalom" írja: *„...a tudomány többet valósított meg, mint amennyit századokkal ezelőtt Verne Gyula álmodott."*

Tekintve, hogy Verne 1905-ben halt meg és 1828-ban született, már jóval születése előtt álmodni kezdett...

Ejha!

„Gorkij és France" című cikkében írja a Magyar Nemzet:

„A XIX. század végén kipattant Dreyfus-botrány a Thais írójának vízválasztója lett."

Mint tudvalevő, vízválasztó és választóvíz között éppen olyan nagy különbség van, mint az allegória és a filagória között.

Agyonütött aforizma

A Népszava színikritikusa így kezdi beszámolóját a Candida-ról:

„Jól vagy rosszul, de játszani kell – viszont rosszul játszani nem szabad! – ez az íratlan törvény Shakespeare-re vonatkozik."

Kár volt így agyonütni egy szállóigévé lett aforizmát, amelyet Podmaniczky Frigyes, az állami színházak egykori intendánsa szellemes formában így mondott: *„Shakespeare-t vagy jól vagy sehogy, de adni kell!"*

Feri, az erénycsősz

Az Élet és Irodalomban olvastuk a „Ha dönteni kell..." című cikkben: *„Feri bácsi lelke távoli szögletében... megbútt egy zárdafőnöknő lelkének némi törmeléke. Úgy őrizte a lányok erényeit, hogy örökös szigorú aggályban. S lecsapott dörgedelmesen a legcsekélyebbre."*

Szép kis erénycsősz, aki dörgedelmesen lecsap a legcsekélyebb erényre...

A lazac és a haladás

Az „Akvárium és Terrárium" című folyóirat legutóbbi számában így kezdődik a „Ferdénálló lazac" című cikk:

„A magyar akvarisztika ismét gazdagodott egy új halfajjal, amely kecses alakjával... méltán nyerte meg elsősorban a haladó akvaristák tetszését."

Ugyan miért viszolyognak a ferdénálló lazactól a reakciós akvaristák? Talán nem áll elég ferdén nekik az a lazac?

Dr. Árgus

Alacsony vízállás

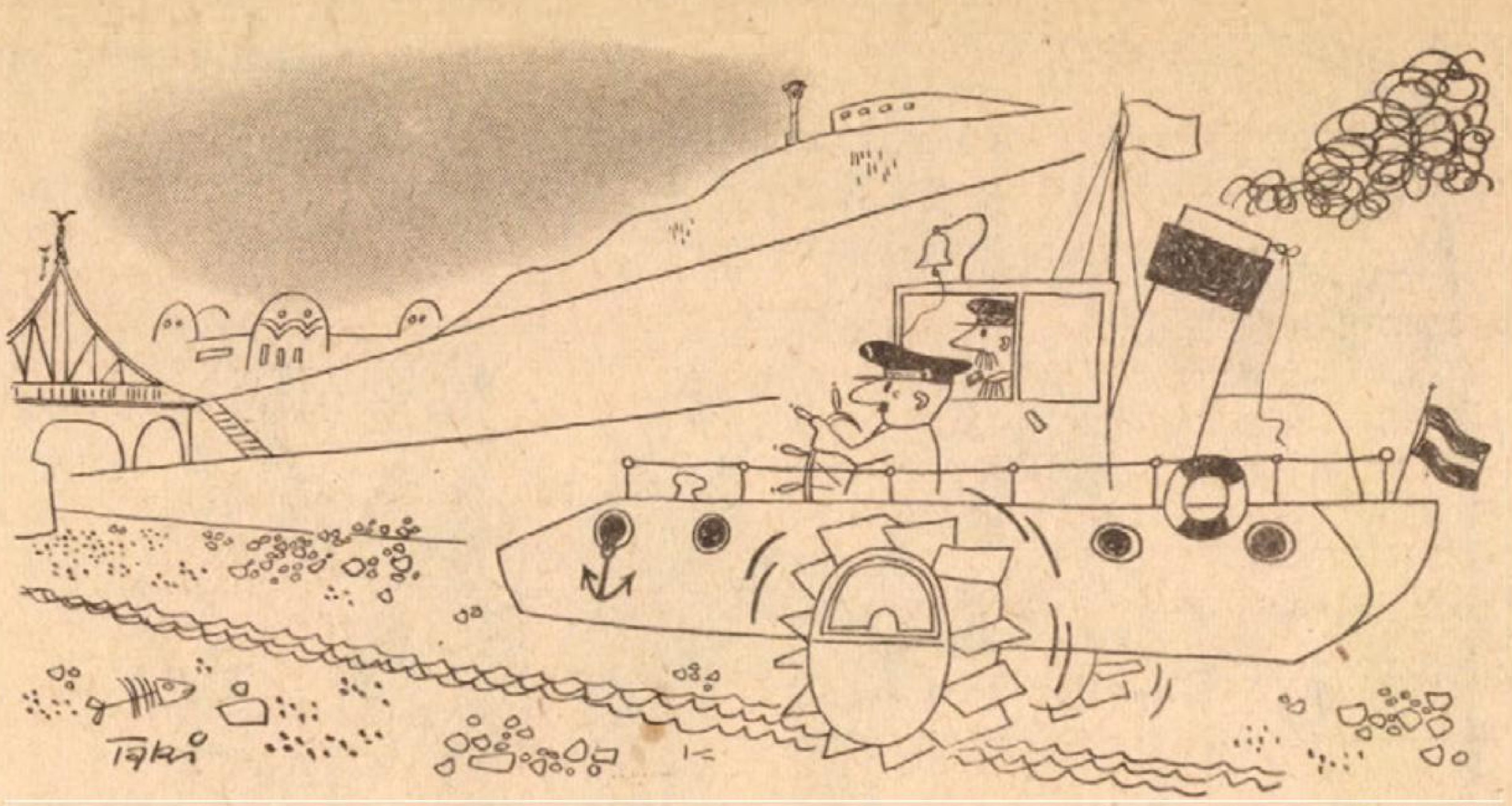

Propeller-járat

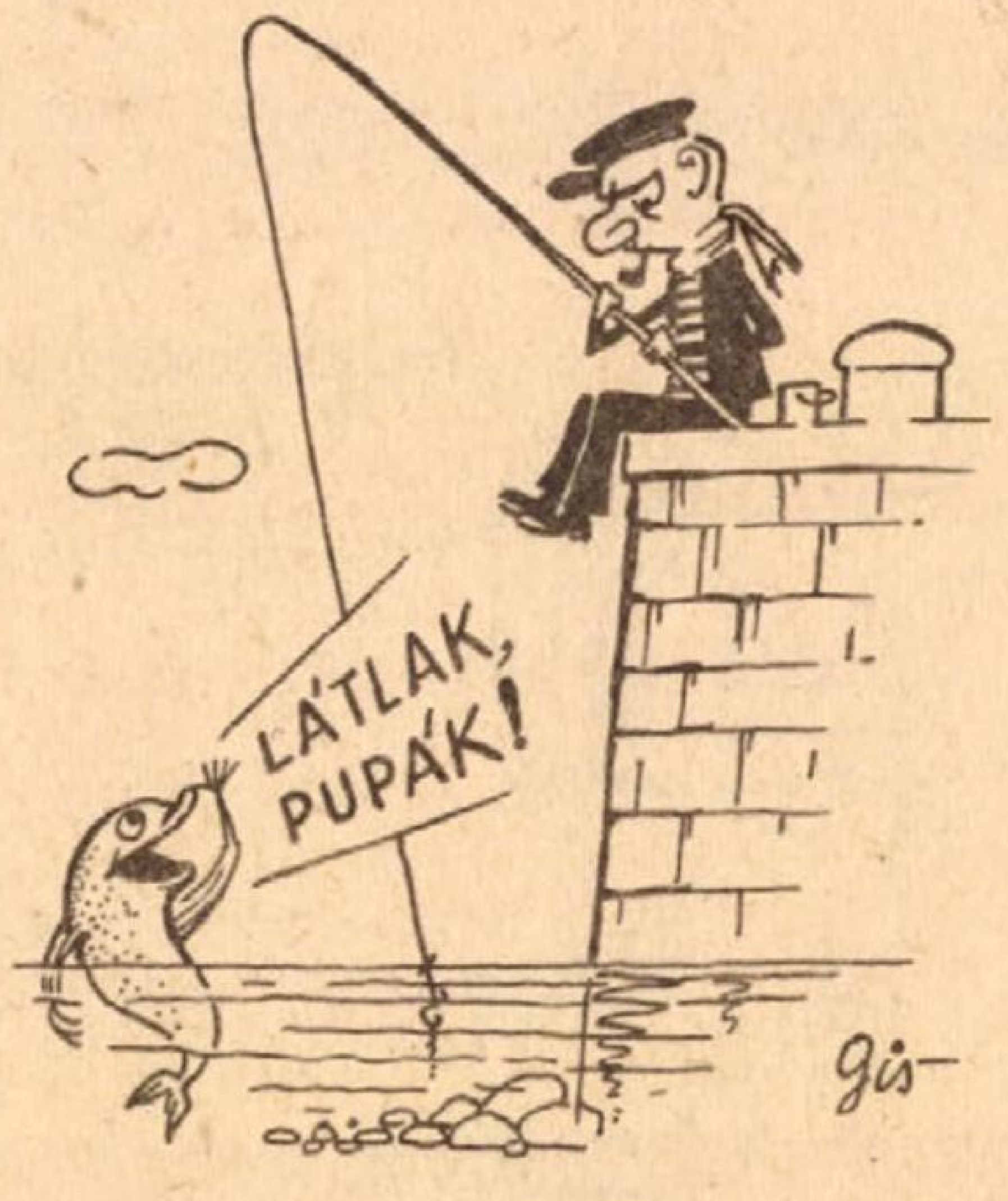

Horgászkaland

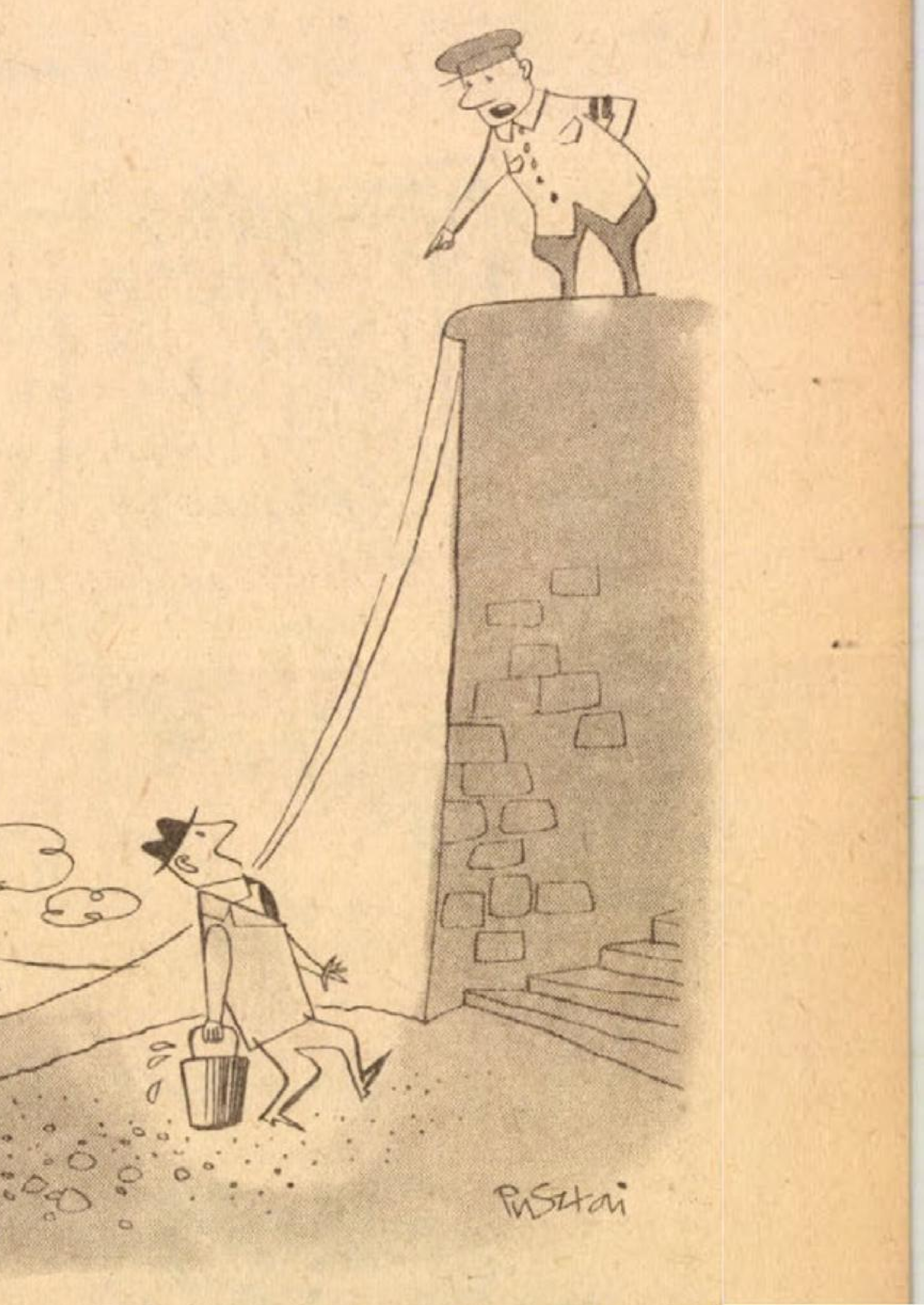

– Hé! Azonnal vigye vissza azt a vizet!

Zenés levelezőlapokat hoznak forgalomba

Várnai György rajza

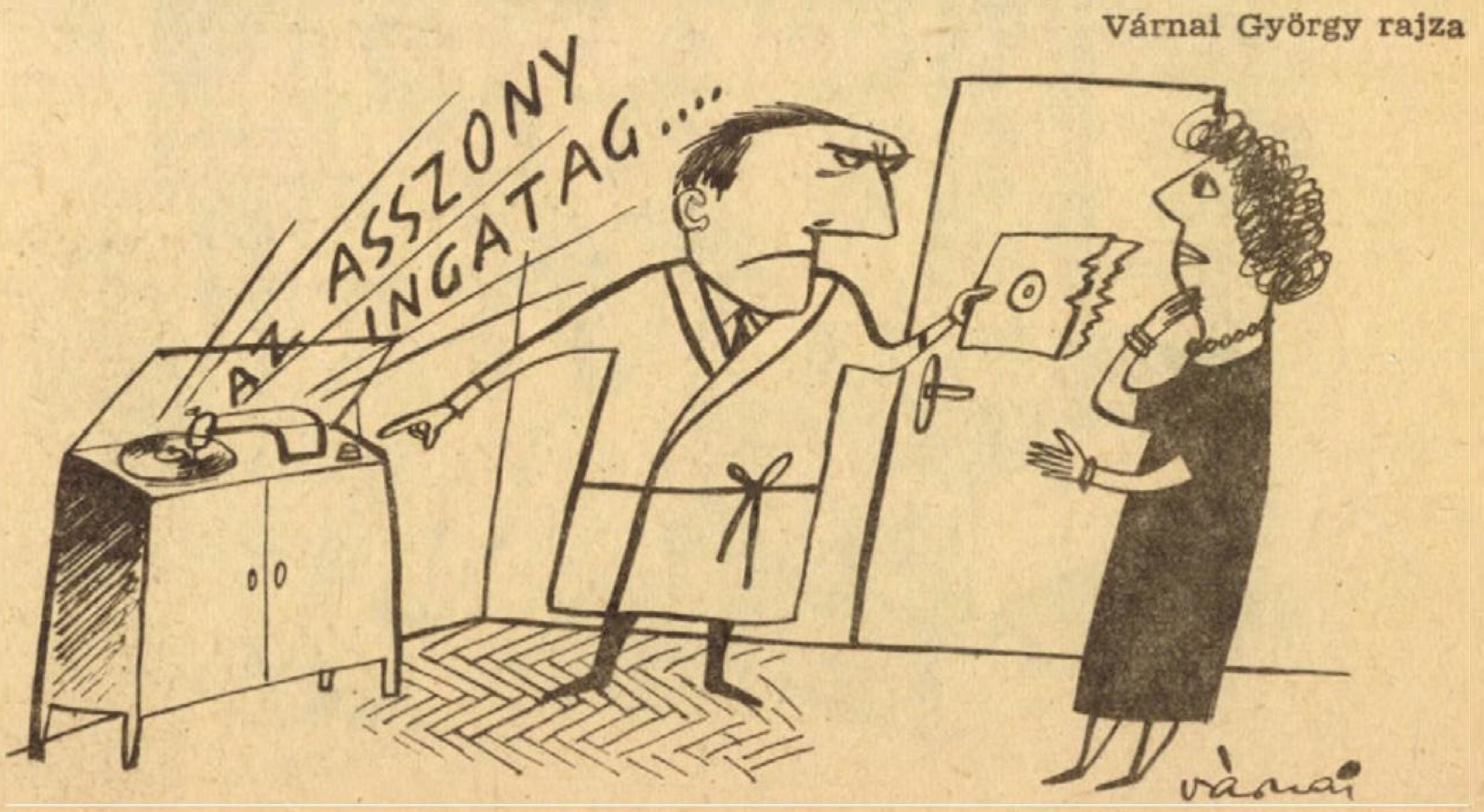

Névtelen levél

A bürokrácia teteje

Hegedűs István rajza

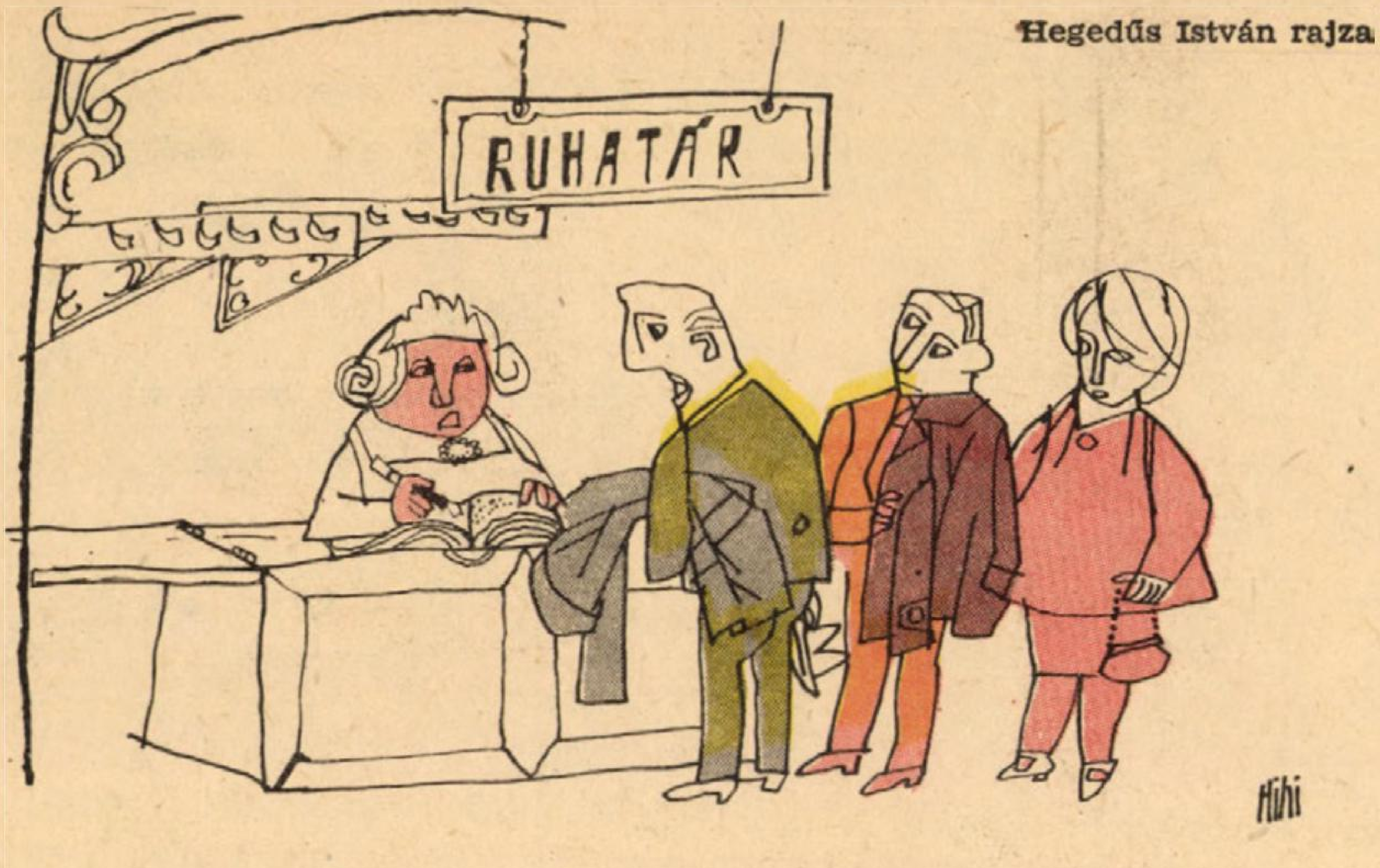

– Anyja neve?

Fűtéstechnikai újítás

Toncz Tibor rajza

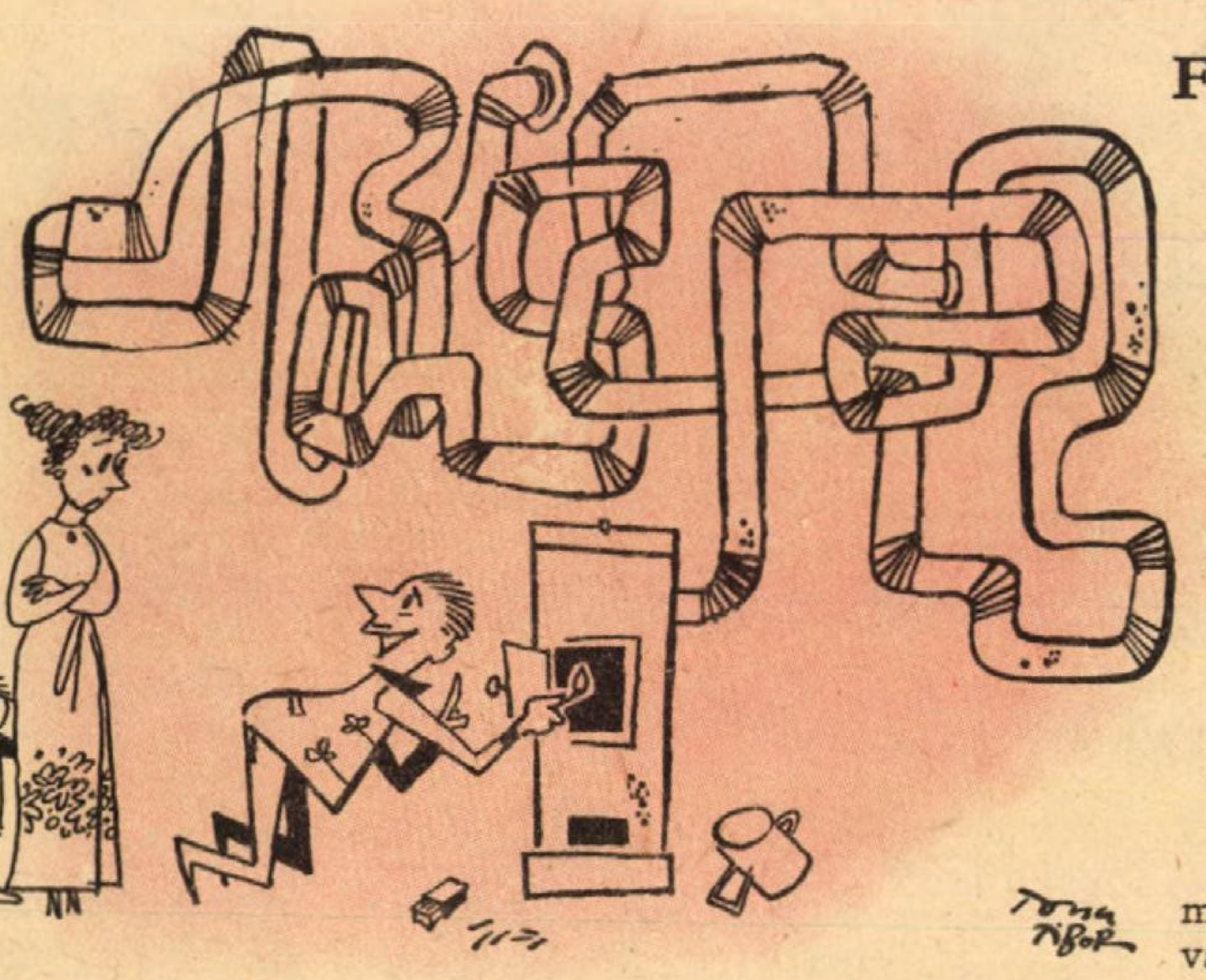

– Figyeled? Ugye, máris milyen meleg van?!

Ha a Közért szállította volna...

Szegő Gizi rajza

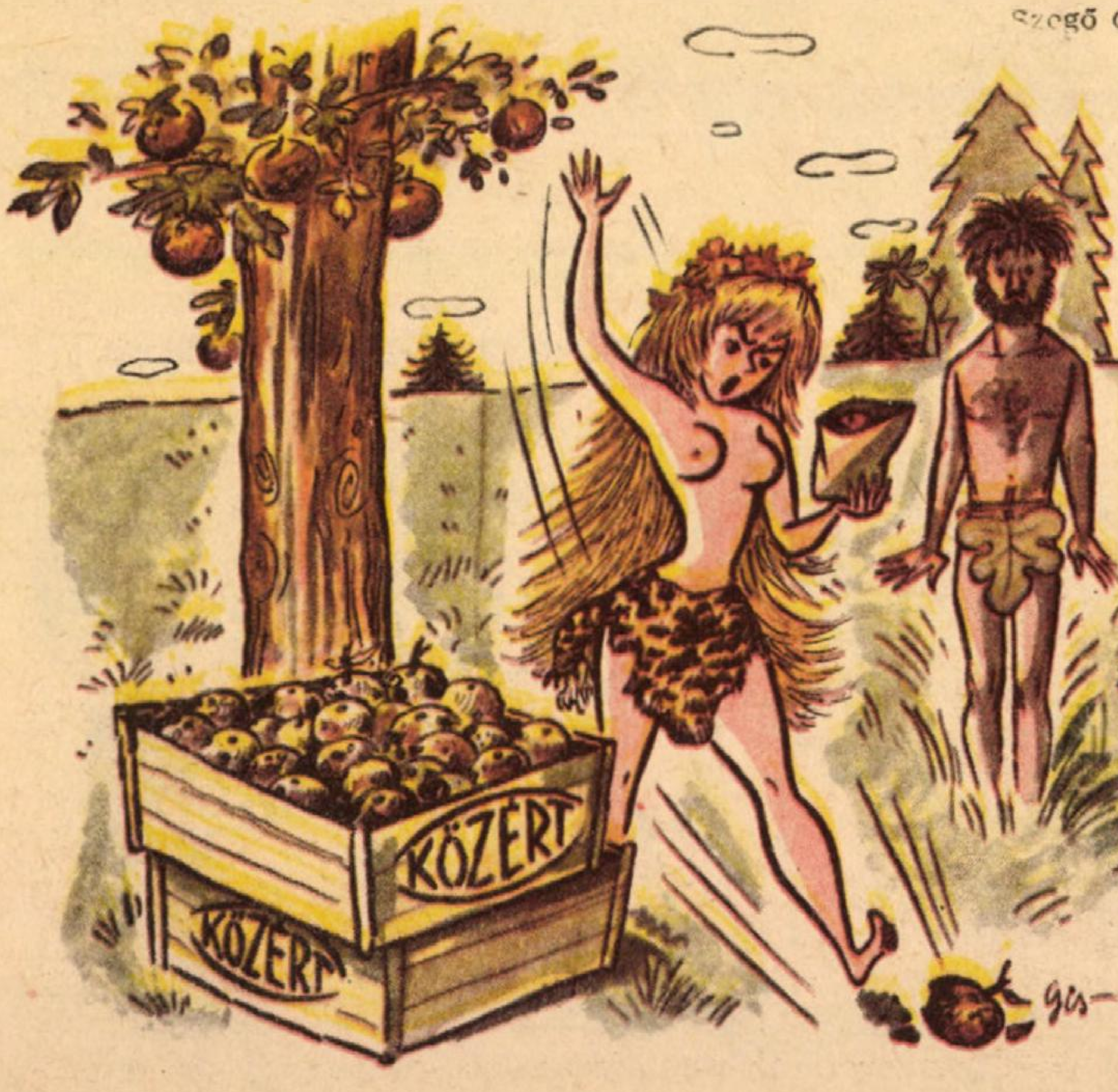

– Ezért a ronda gyümölcsért essem én bűnbe?

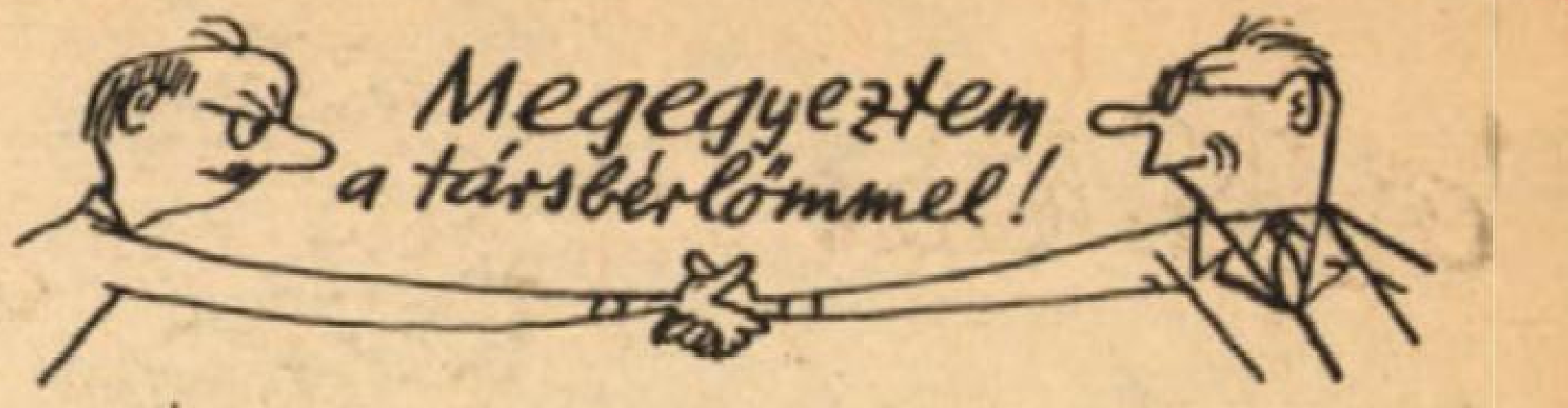

Megegyeztem a társbérlőmmel!

A lakáshivatalban annak idején úgy döntöttek, hogy a szorult helyzetre való tekintettel lakásunk társbérlet lesz. Persze nem örültünk neki, de mit tehettünk volna? Társbérlőim olyanok voltak, mint ahogy az minden valamirevaló humoreszkben meg vagyon írva a főbérlők szórakoztatására. Úgy, hogy a hangulat hamarosan olyan tüzes lett, hogy tojást lehetett volna rajta sütni.

Már nem emlékszem, hogy ki kezdte, elég az hozzá, hogy én feljelentettem őket, hogy este 10 után bömböltetik a rádiójukat és a kisebbik gyereküket. Erre ők feljelentettek, hogy az utcára rázzuk a szőnyeget. Erre mi feljelentettük őket becsületsértésért, mire ők feljelentettek minket, mert feljelentettük őket.

Közben teljes gőzzel dolgozott a propagandagépezet is. Ők elterjesztették rólam, hogy verem a feleségemet. Én ezzel szemben tudatosítottam mindenkivel, hogy évenként egyszer mosnak ágyneműt és tele vannak poloskával. Az utóbbit különösen a szívükre vették, mert poloskájuk valóban volt.

Ebben az időben természetesen már nem is köszöntünk egymásnak, és az esetleges közlendőinket diplomáciai úton, jegyzékváltással intéztük el. Nevezetesen én kitettem egy cédulát az előszobába, melyen felhívtam nagybecsű figyelmüket, hogy minden második héten őket illeti a közös mellékhelyiségek takarításának joga és kötelessége. Erre ők kiakasztottak egy cédulát, hogy akasszam fel magam és figyelmeztessem a tisztaságra a feleségemet. Ezt persze a belügyeimbe való sértő beavatkozásnak nyilvánítottam és a következő előszobai jegyzékben azt javasoltam nekik, hogy a nagynénikéjüket leckéztessék.

A helyzet egyre élesedett és félő volt, hogy a napirenden levő veszekedések tettlegességgé fajulhatnak. Ezért a feleségem csak kísérettel mert kimenni az előszobába, míg ők egy élesre fent konyhakéssel mentek oda, ahová a hentes is konyhakés nélkül jár. Erre én beszereztem egy nagybaltát, ők az egész családot boxerrel szerelték fel. Éjszakánként arra ébredtem, hogy a feleségem fojtogat, és csak miután mesterséges légzés segítségével magamhoz tértem, derült ki; szegény azt álmodta, hogy a gázrezsó térségében megtámadták. Én dühömben agyonvertem a családi macskát, mivel elfogadott tőlük egy szalonnabőrt, és ezt én az ellenséggel való megalkuvásnak vettem. Ők idegcsillapítóra költötték a fele fizetésüket, míg nálunk tetemes összegeket emésztett fel a földhöz csapkodott tányérok és vázák pótlása.

Egy napon aztán tárgyalásokat kezdtünk és megállapítottuk, hogy a köztünk levő ellentétek ellenére is sokkal jobb lenne békésen élni, nyugodtan aludni és a belloidra költött pénzen citromot venni. Sajnos náluk a kisebbik gyerek, aki nagyon élvezte a cirkuszokat, állandóan lázít a megegyezés ellen, de már nincs olyan sikere, mint a múltban. Ott persze még nem tartunk, hogy egymás nyakába boruljunk, de már köszönünk egymásnak, sőt tegnap kölcsön adtuk a húsdarálót, mire ők hálából szájon vágták a kisebbik gyereküket, amiért engem lehülyézett. (Pedig tőlük tanulta.)

Ősz Ferenc

Mozitörténet

Budapest nemcsak arról híres,
hogy huncut, szép és fiatal:
de arról is, hogy bőven van itt
erkölcsvédelmi hivatal.
A mozik is lesik a nézőt, —
gyanús, ha arca hamvas, friss:
kora vajon tizennyolc évnél
nem kevesebb egy nappal is?...

S a jegyszedők vétót emelnek,
mondván: — „Hagyjuk csak el a termet!" —

A minap egyik zsöllyesorhoz
a jegyszedőnő odament:
— „Hány éves, hölgyem, az úr mellett
a hatos széken odabent?" —
A szőke angyal felkel máris
és úgy súgja feleletét:
— „Jó, jó, megyek már, mert mindössze
ma múltam mégcsak tizenhét..." —

A sor végére ekkor ért ki
a nyomában törtető férfi.

A jegyszedőnő szólt az úrnak:
— „Önnek ez nem szól! Hova megy?
Csak rá kell nézni az arcára,
látszik, hogy megvan huszonegy!" —
Méltatlankodva szól az ifjú:
— „Itt ez az okmány! Nézze már!
Ha ez a hölgy megy, az úgy illik,
hogy én is menjek, ugyebár?...

Ha hiszi, ha nem, kérem szépen:
z a hölgy itt — a feleségem!..."

Bedő István

A SZÁMOLÓMŰVÉSZ

A nagynevű fejszámolóművész egyhetes vidéki turnéjáról hazajövet mindenről beszámolt a feleségének:

– Drágám, az első napon a délutáni előadáson 217-en voltak, az estin 287-en, 5 forint 40 filléres átlagot véve az aznapi bruttó bevétel 2721 forint 60 fillér volt, ebből lement 17 egész 3 tized százalék rezsire, ami 462 forint 62 fillér, tisztán maradt 2254 forint 93 fillér. A második napon az első napi tiszta bevétel 117 egész 23 század százalékát értük el, a rákövetkező napon ez lement 82 egész 9 tized százalékra. Akkor volt az a nagy eső, amikor 2137 csepp esett négyzetdeciméterenként.

Azután így alakultak az arányok: 93 egész 17 század százalék 106,84, 103,01 százalék, az utolsó napon összesen 396-an, tehát a bevétel 2138 forint 40 fillér volt, ami az első nap 78,58 százalékának felel meg, azaz helyesbítek, a délutáni előadást diákoknak tartottuk, kedvezményes helyárakkal, 157-en jöttek el, tehát nem 78.58, hanem csak 64,26 százalékot értünk el. Az osztalékkulcs szerint nekem végül is 1849 forintot és 70 fillért kellett kapnom, ebből napi kiadásokra 312 forint 60 fillért adtam ki, marad tehát 1537 forint 10 fillér, amit ezennel átadok neked, édesem. Helyes?

– Nem helyes – válaszolt az asszony – még jár nekem 283 forint és 40 fillér.

Mert lehet valaki számoló csoda, a világ legjobb számolóművésze, de a feleségét azért ne próbálja becsapni.

Tiba Endre

Divatbemutatók szezonja

Kaján Tibor rajza

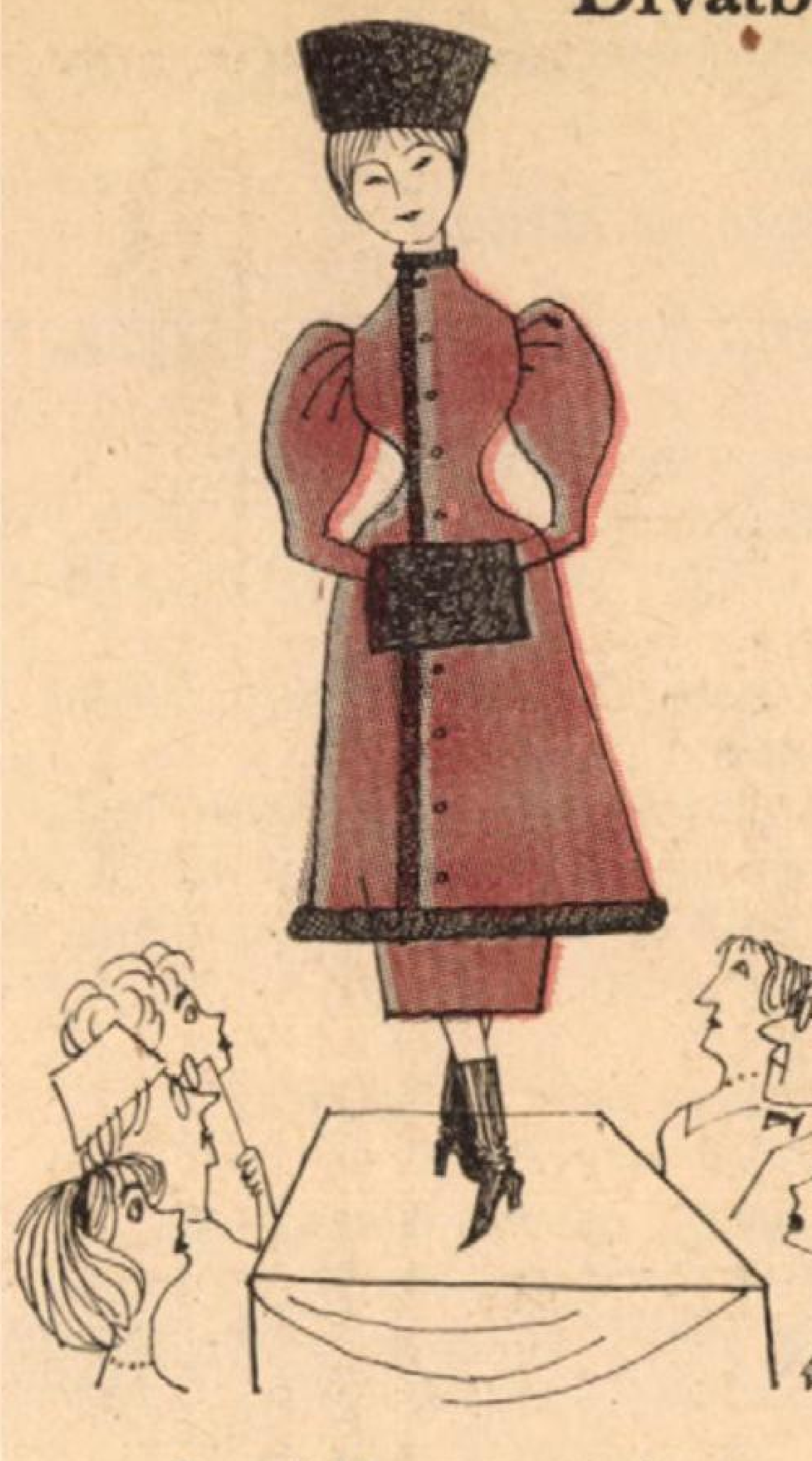

Legújabb nyugati divat

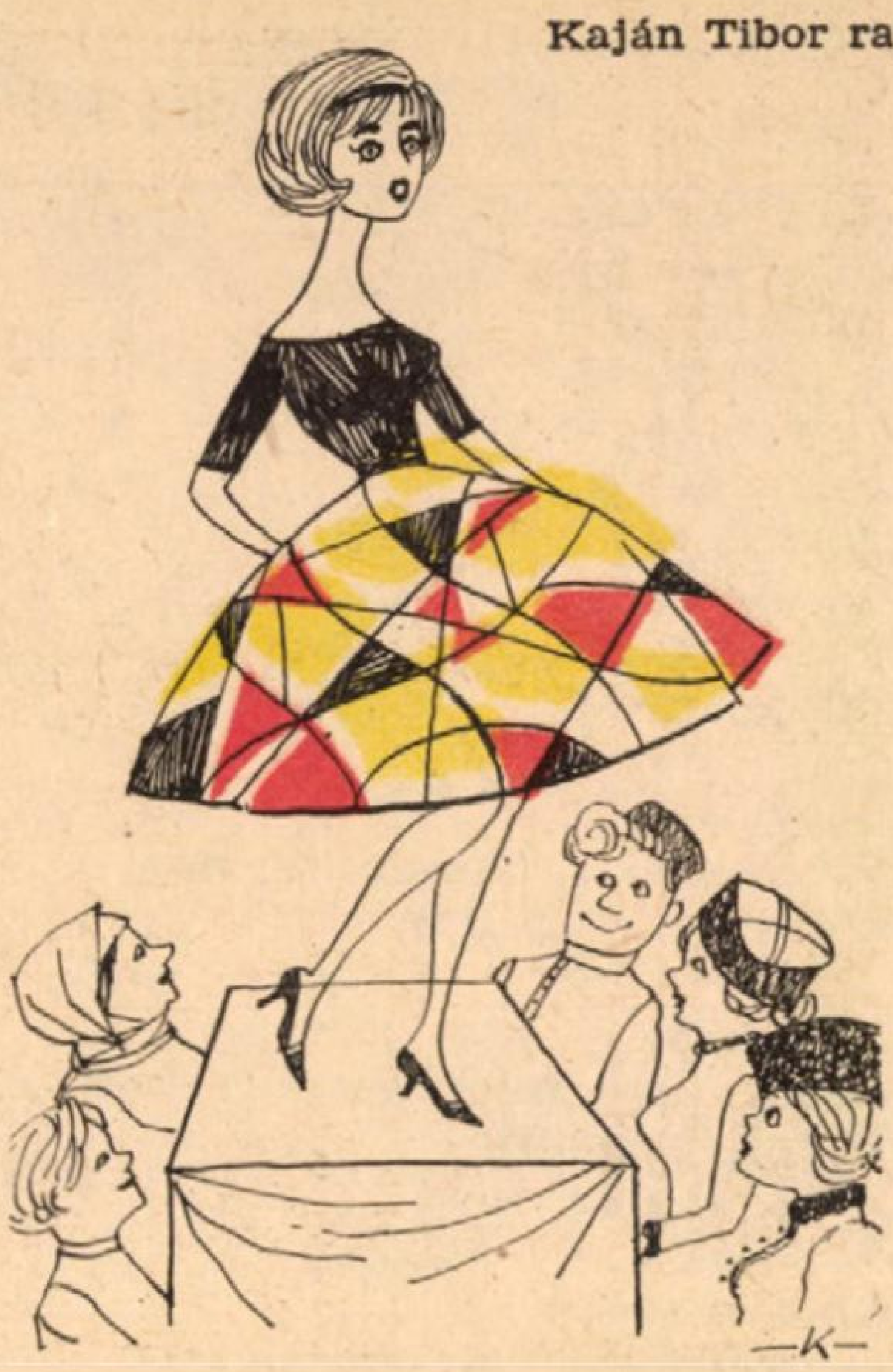

Legújabb keleti divat

Ősz

Vasvári Anna rajza

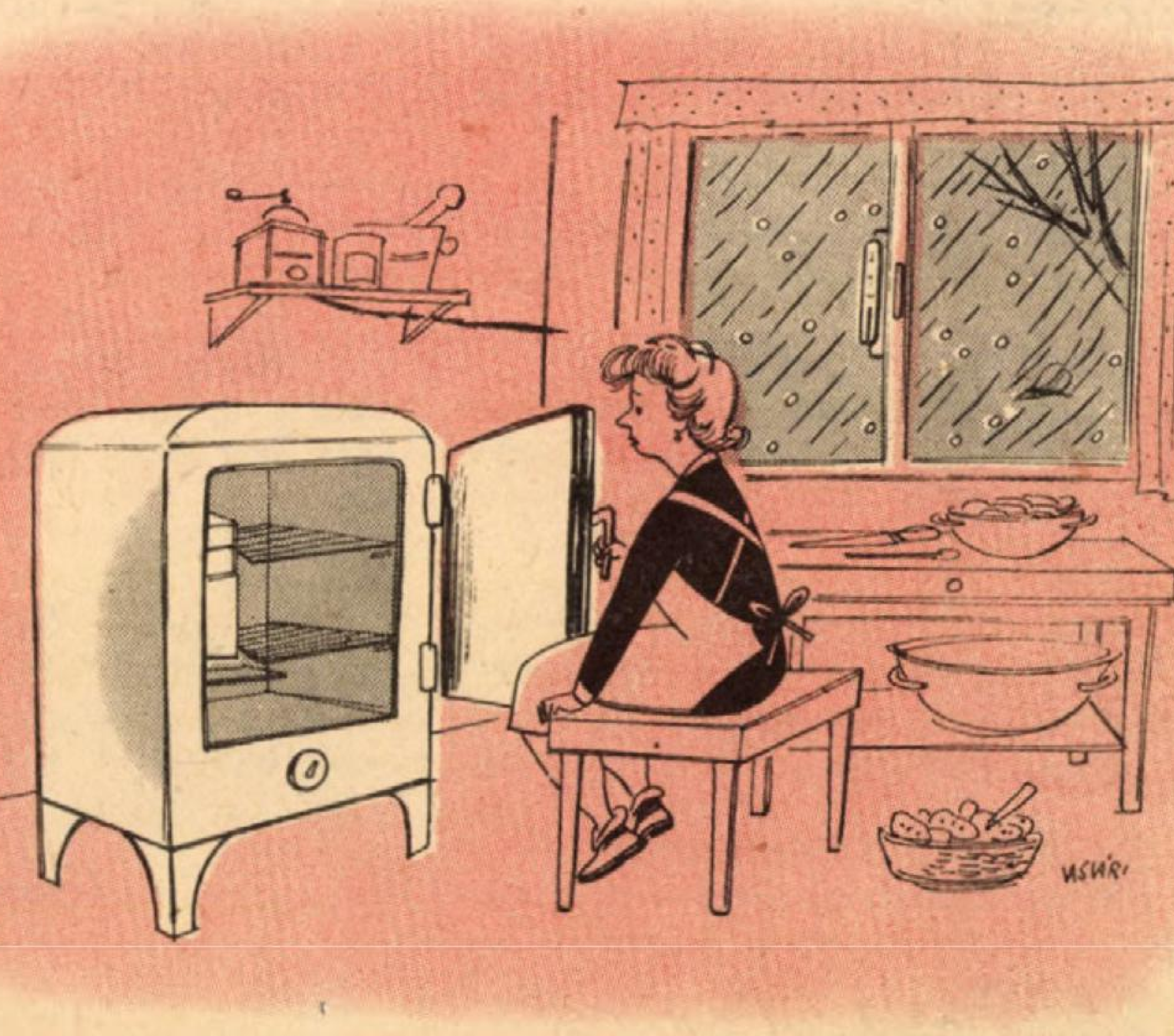

– Ezért igazán kár volt annyi pénzt kiadni...

Kép a jövőből

Szegő Gizi rajza

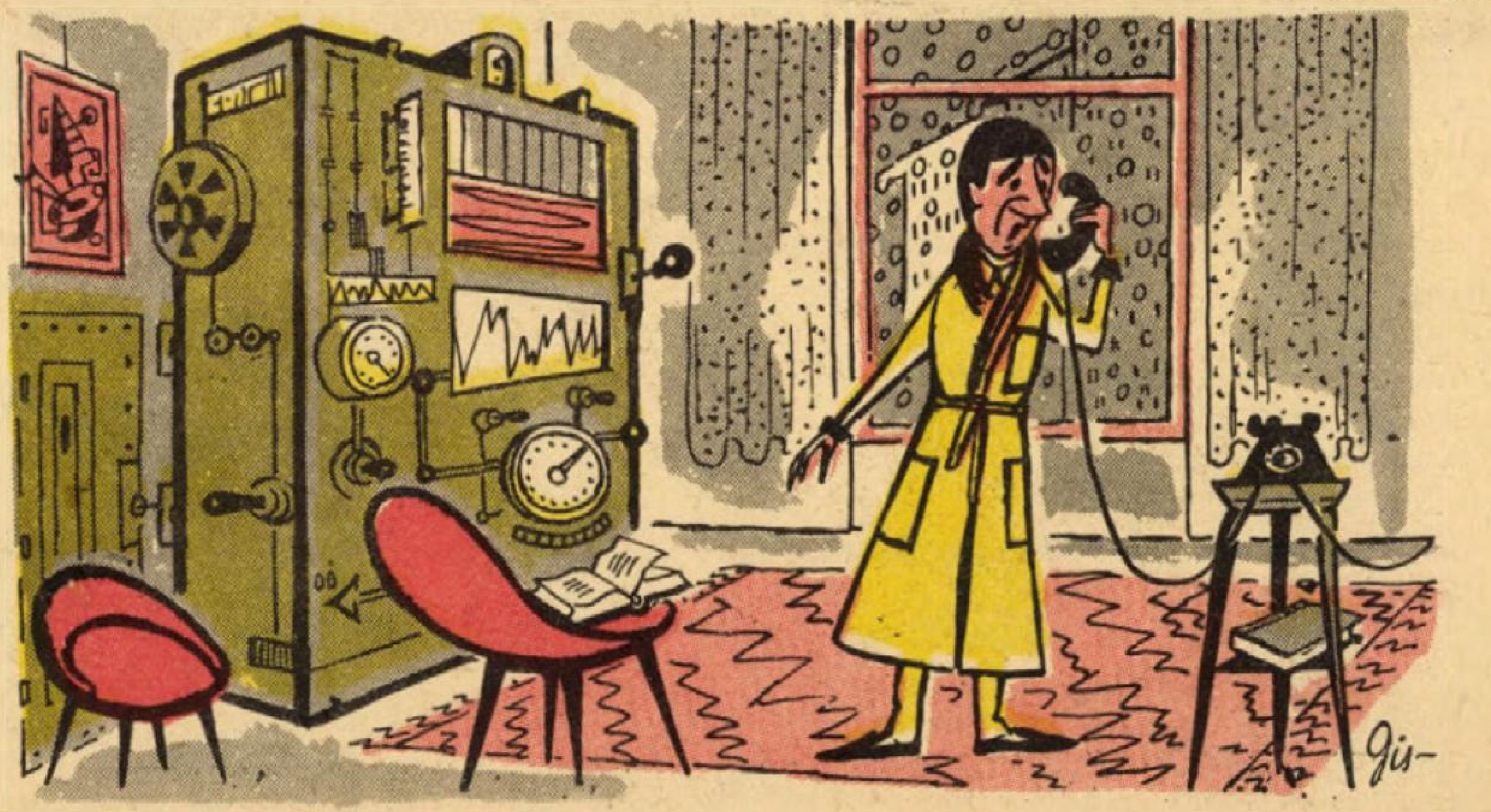

– Házkezelőség? Elromlott a kályhám, azonnal küldjenek ki egy atommérnököt!

Ketten beszélnek...

(A másik: egy sztálinvárosi asszony)

— Én, kérem, most csillét rakok, mert itt építjük a Barátságligetet társadalmi munkában, és elég sok földet kell elhordani. Az ottan a férjem, tetszik látni? Ő is csillét rak.

— Hogy hívják?

— Az én nevem Varga Jánosné. A férjem neve Varga János. Ő lángvágó, kiváló dolgozó. Én most házfelügyelő vagyok egy háromemeletes házban, ahol negyven lakó van.

— Szereti a lakóit?

— Mind a negyvenet.

— És a lakók — magát?

— Mind a negyven.

— Házfelügyelő volt azelőtt is?

— Dehogyis. Én régen Vácon éltem, ápolónő voltam. Az első férjem eltűnt a fehérvári katlancsatában. Aztán lettem Vargáné.

— És házfelügyelő.

— Még nem. Mert előbb Vácról idejöttünk Sztálinvárosba, és darus lettem.

— De túlnehéz volt, igaz?

— Eléggé. De azért kétszeres sztahanovista lett belőlem, tessék képzelni.

— Bravó! Az szép dolog.

— Nekem is tetszett. De, hogy ötvenötéves lettem, elmentem házfelügyelőnek, gondoltam, most már dolgozzanak a férfiak.

— Ez a munkakör is tetszik?

— Nekem itt majdnem minden tetszik. Ez itt az én városom, a szemem előtt nőtt ilyen szépre. De ilyet már sokan mondtak, le se tessék írni.

— És mi az, ami nem tetszik?

— Drága a zöldség meg a főzelék. A piac.

— Hát még.

— Nagyon drága.

— Mit főzött ma ebédre?

— Húslevest és marhapörköltet nokkedlivel.

— Zöldség van a levesben?

— Hogyne volna. Ki látott húslevest zöldség nélkül. De drága.

— Mennyi a jövedelmük?

— Úgy kétezer körül. Néha több is.

— Szép a lakása?

— Szép. Kétszoba hall. Csak gáz volna már!

— Lesz?

— Persze. Csak még várni kell rá.

— Hány órakor kel reggel?

— Négykor.

— Tyűha!

— Szokás dolga. Megcsinálom az uram uzsonnáját, reggelit készítek, aztán kitakarítom a házat. Tízig végzek. Akkor megyek a piacra. Akkor odateszem az ebédet. Akkor rendbehozom a lakást. Akkor kézimunkázom.

— Mikor pihen?

— Jobbára egész délután, bár olykor akad elintéznivaló akkor is. Este kilenckor lefekszem, tizenegykor kelek.

— Azt mondta, négykor.

— Tizenegykor este. Akkor villanyt oltok. Úgy alszom tovább aztán.

— Persze, kaput is kell zárni tizenegykor.

— Azt nálunk már nem kell. A kapu mindig nyitva, de ebből még soha semmi baj sem lett. Látom, csodálkozni tetszik.

— Igen.

— Mikor járt itt utoljára?

— Vagy hat évvel ezelőtt.

— Akkor értem. Csakhogy ám itt nagyon megváltoztak az emberek. A selejtje elkotródott, a többi meg már nem menne el innen semmi pénzért. Jöjjön el, nézze meg, milyen virágoskertet csináltunk a ház elé. Minden lakó adott tíz forintot hozzá. Most gyönyörű.

— Nem tépik le az idegenek?

— Mi az, hogy idegenek? Sztálinvárosban nincsenek idegenek.

— Színházba járnak?

— Ritkán.

— Moziba?

— Inkább.

— Mit látott legutóbb?

— Már nem tudom. Kimegy az ember fejéből.

— Mi a fő szórakozásuk?

— Hallgatjuk a rádiót. De inkább csak a zenét. Meg vasárnap a Dezséryt. De most hadd kérdek valamit én.

— Tessék.

— Hová lesz ez a cikk?

— A Ludas Matyiba.

— A Ludas Matyiba? Tetszeni fog az olvasóknak?

— Reméljük a legjobbakat.

Tabi László

Mirelit-emberiség

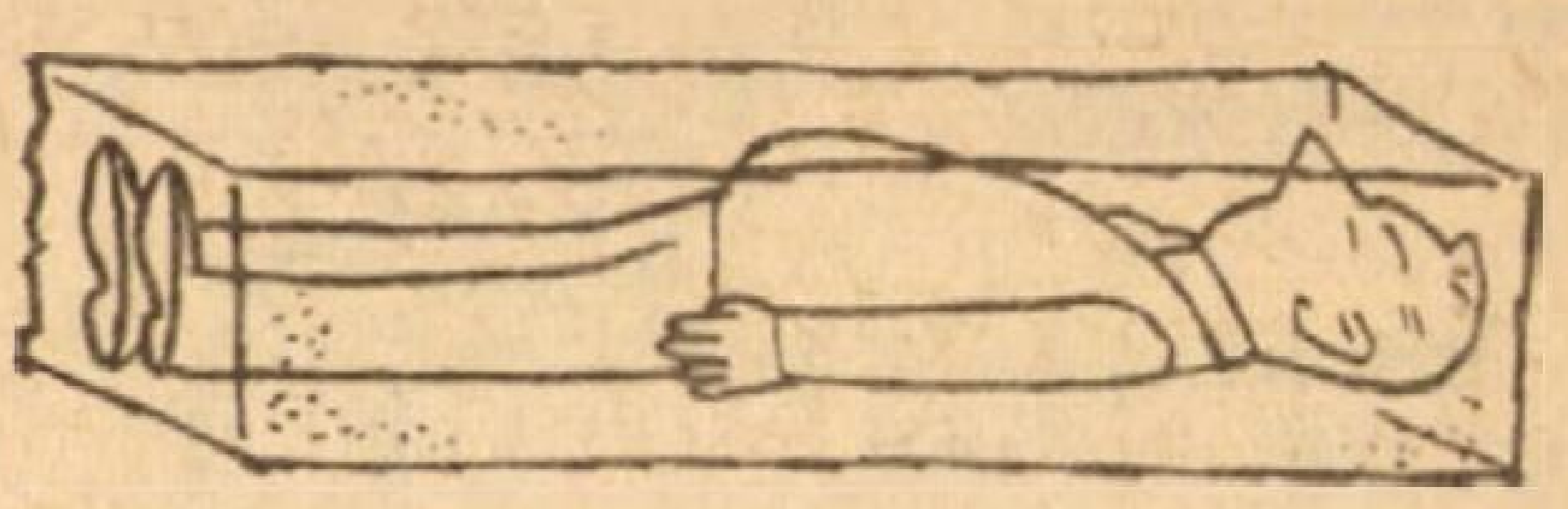

John Lymen dr., amerikai biokémikus olyan eljárást dolgozott ki, amely emberek fagyasztását teszi lehetővé. A „National Guardian" című lapnak adott nyilatkozatában kifejtette, hogy ez az eljárás „fantasztikus lehetőségeket" kínál.

– Véleményem szerint – mondta – az űrhajózásban, ahol egy-egy utazás száz és száz évig tart, nélkülözhetetlen lesz a fagyasztási eljárás. De ugyanúgy a kedvezőtlen gazdasági viszonyokat is át lehet vészelni fagyasztott állapotban, majd felébredni jobb gazdasági viszonyok között.

Kedves doktor úr, nagyon szép ez a terv, de Karinthy már megírta „Új Iliász" című szatírájában. Megint bebizonyosodik az a tétel, hogy az élet utánozza a szatírát.

Amerikai könyvégetés

Mint a „Sunday Express" című angol lap amerikai tudósítója jelenti, az Ontario államibeli Port Arthurban Harry Bath könyvkereskedő hivatalos felszólításra elégeti a „Lady Chatterley szeretője" című könyv 400 példányát. Ez a könyv, D. H. Lawrance remekműve, már régóta álszemérem elleni vétséget jelent szerte a világon. Amerikában csak most engedték meg a könyv terjesztését, de mint a fenti példa mutatja, vannak még lemaradások. A könyvkereskedő különben egy idősebb hölgy felszólítására állítja fel a könyvmáglyát.

Az idősebb hölgy mellékesen a város polgármestere.

Egy kis baleset

Endrődi István rajza

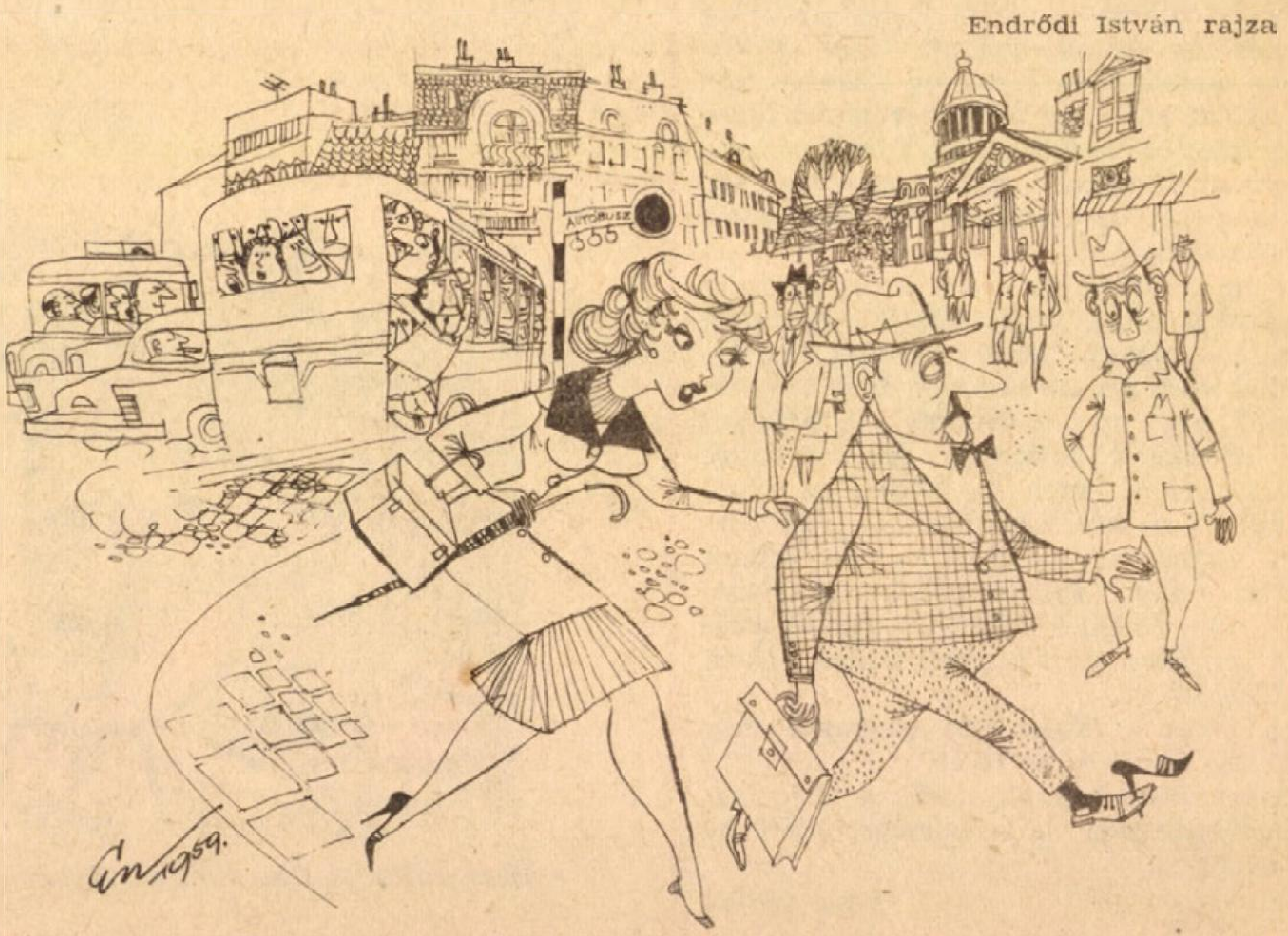

– Bocsánat, uram, az autóbuszon önnél maradt a cipőm!

Hanns Dannehl

A JUBILEUM

Karl és Fritz ezer éve nem látták egymást, és most megint együtt ülnek régi törzskávéházukban.

– Borzasztó ostoba dolog történt velem – meséli Fritz. – Huszonöt éve dolgozom az üzemben. A jubileum napján korán reggel bementem – ez különben is szokásom –, mert már furdalt a kíváncsiság, hogy a vezetőség milyen meglepetést tartogat a számomra. Szóval megyek a munkapadomhoz – sehol semmi. Még egy szál virág sem. A szakik egy szót sem szóltak. Minden ugyanúgy ment, ahogy más hétköznapokon. – Úgy látszik, eltévesztettem a napot – gondoltam csalódottan. Munkához láttam és délig egyfolytában dolgoztam. Ebéd után, amikor rágyújtottam és újra a munkapadomhoz léptem, jött a meglepetés. Megjelent az igazgató titkárnője és egyenesen felém tartott.

– A vezetőség engem bízott meg – mondta –, hogy huszonöt éves jubileuma alkalmával az üzem nevében minden jót kívánjak. Egyben – tette hozzá igéző mosollyal – meghívom magát egy feketére a lakásomra!

– Nem ismered Lilit? Hát csak annyit mondhatok neked, barátom, hogy nála csinosabb nő aligha szaladgál a városban.

– Műszak után vettem egy csokor virágot, egy kis itókát és felkerestem Lilit. Újonnan épült a ház, nagyon szép a lakás. A nappali szobában modern bútorok, vastag szőnyegek és jó képek vannak. A sarokban állólámpa, kényelmes fotelekkel. Zeneszekrény és jól felszerelt házibár szolgáltatta a hangulatot. Megmutatta a remek kis konyhát beépített bútorokkal, a süllyesztett kádas, csempés fürdőszobát. De a hálószobájába még bepillantani sem engedett.

– Biztosan nem volt még beágyazva – kuncogott Karl.

– Szóval kényelmesen elhelyezkedtem egy fotelben. Lili kiment a szobából és nemsokára megjelent feketekávéval meg süteménnyel. Utána felbontottuk az üveget, amit hoztam, Lili is előszedett a bárszekrényből likőrt és iszogattunk. Egyszerre csak Lili felállt és azt mondta:

– Kedves szakikám, most egy kis időre visszavonulok a hálószobámba, maga maradjon itt szépen. Ha hármat kopogok az ajtón, utánam jöhet.

Vagy egy negyedóra múlva hármas kopogás hallatszott. Izgatottan nyitottam be a hálószobába, és mit látok! Ott ül az egész vezetőség, családostul, kikenve-kifenve, meg az ipari tanulók a részlegemből.

– No, ha ennyi embernek meg akartad köszönni a kedvességét, akkor jól fel kellett kötnöd azt a bizonyos ruhadarabodat.

– Sajnos, akkor már az sem volt rajtam...

Szirmai Marianne fordítása

A pályaudvari hangosbemondó mondta be

Sajdik Ferenc rajza

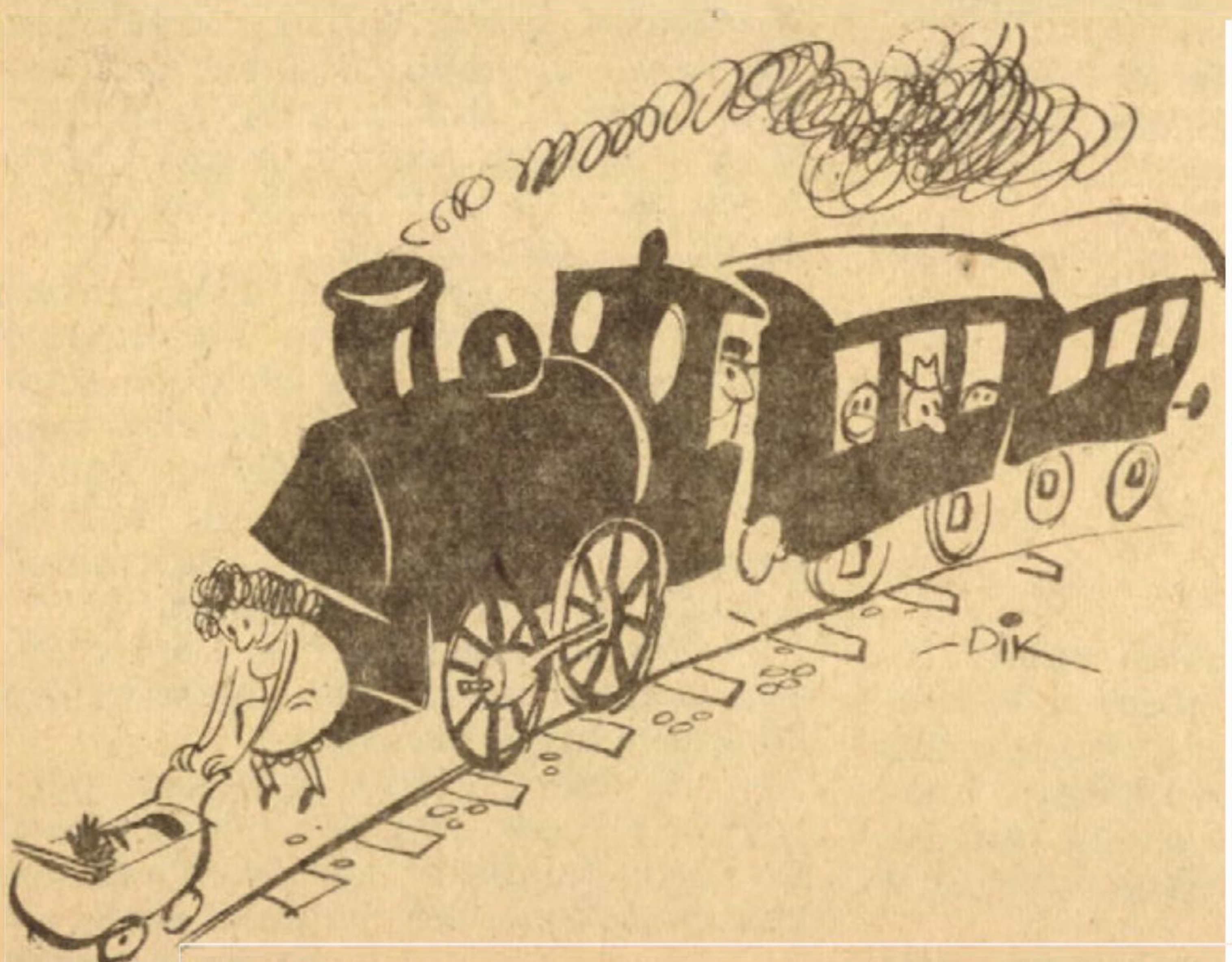

„A vonat elején gyermekkocsi közlekedik!"

Jogos kérdés

Várnai György rajza

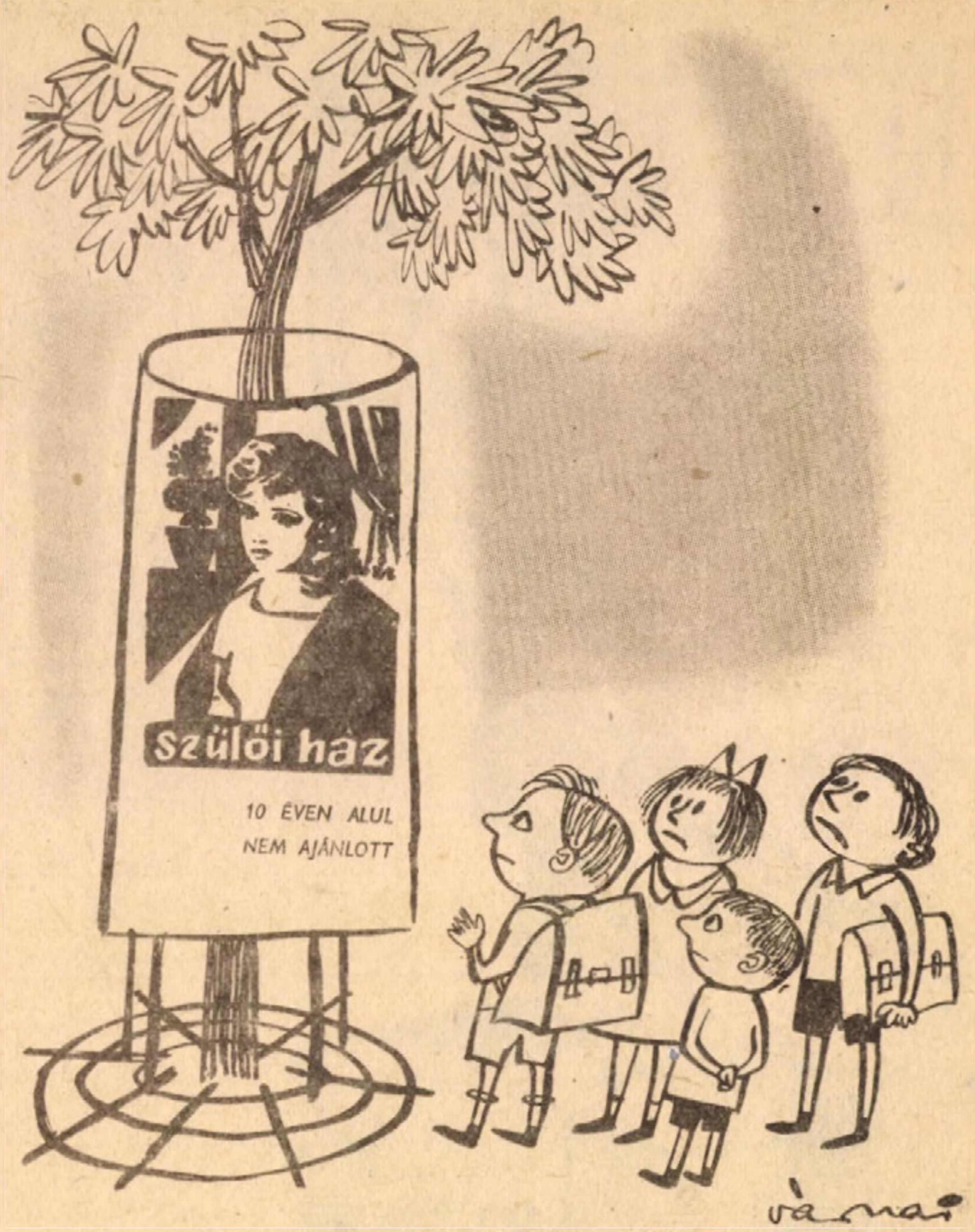

– Hát akkor hol lakjunk?

Régi magyar településeket fedeztek fel

Erdei Sándor rajza

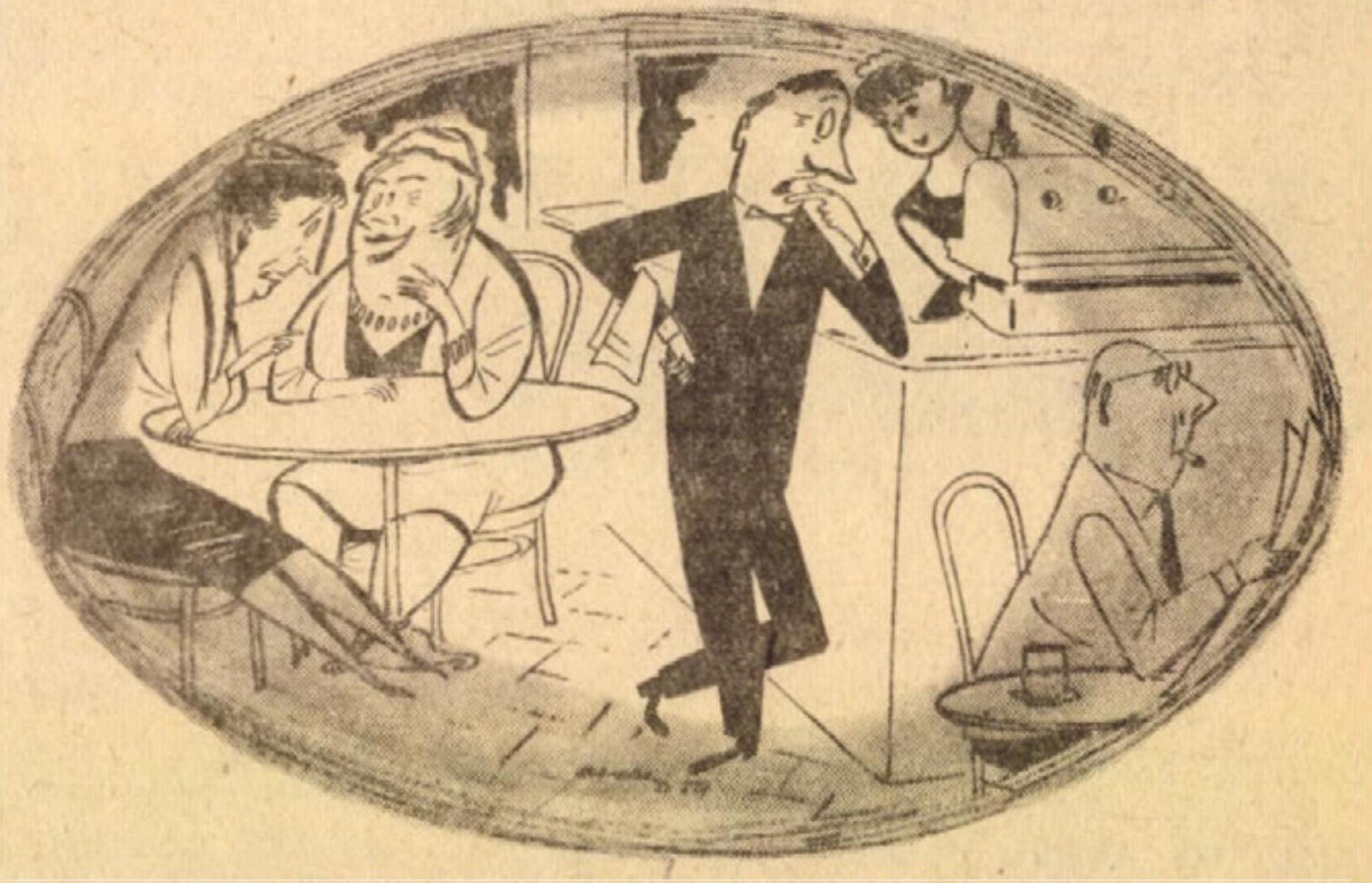

– Idetelepedtek és reggel óta itt ülnek!...

Térképkiállítás nyílt

Sándor Károly rajza

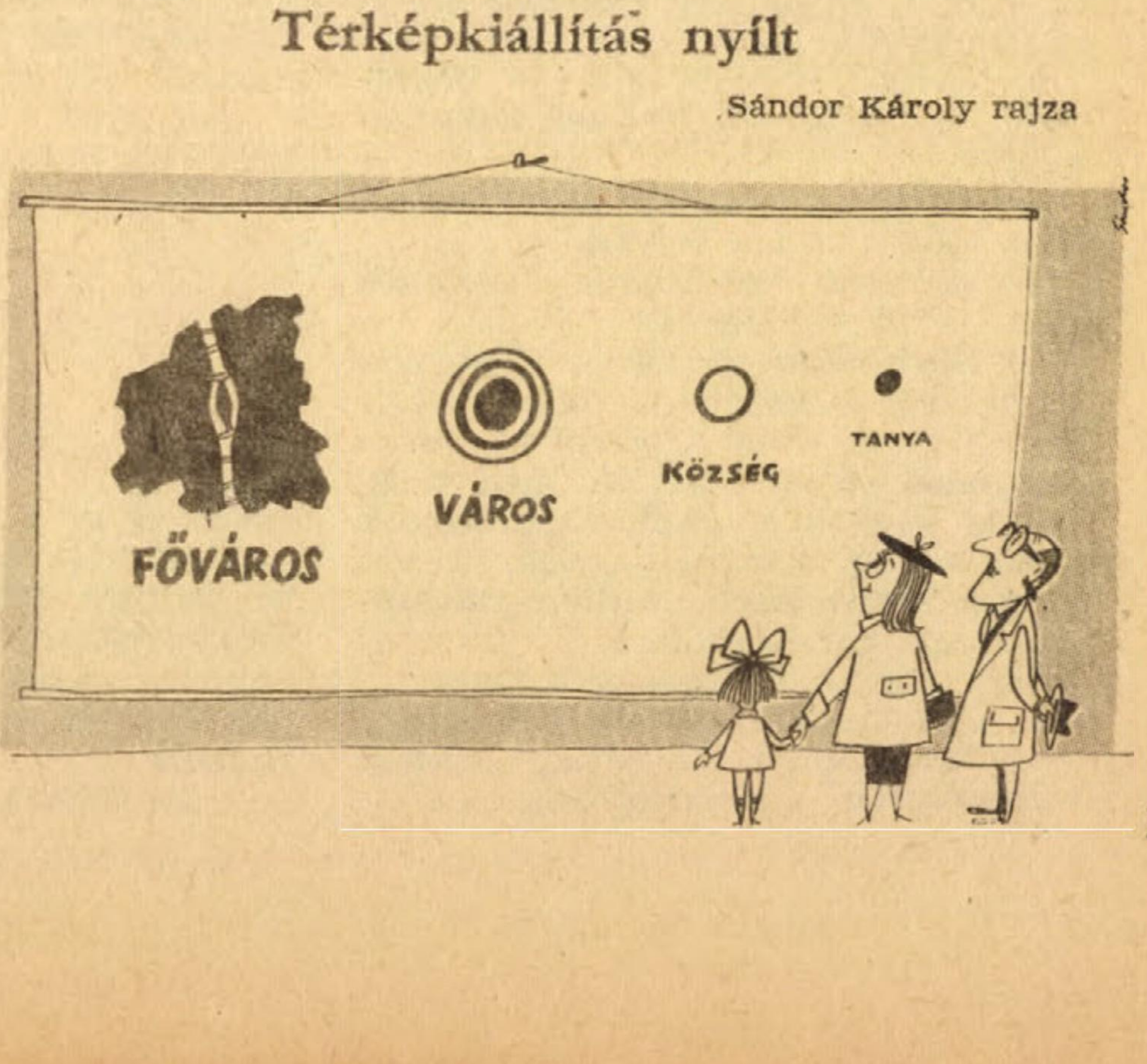

Gyűjtemény a pincében

Szegő Gizi rajza

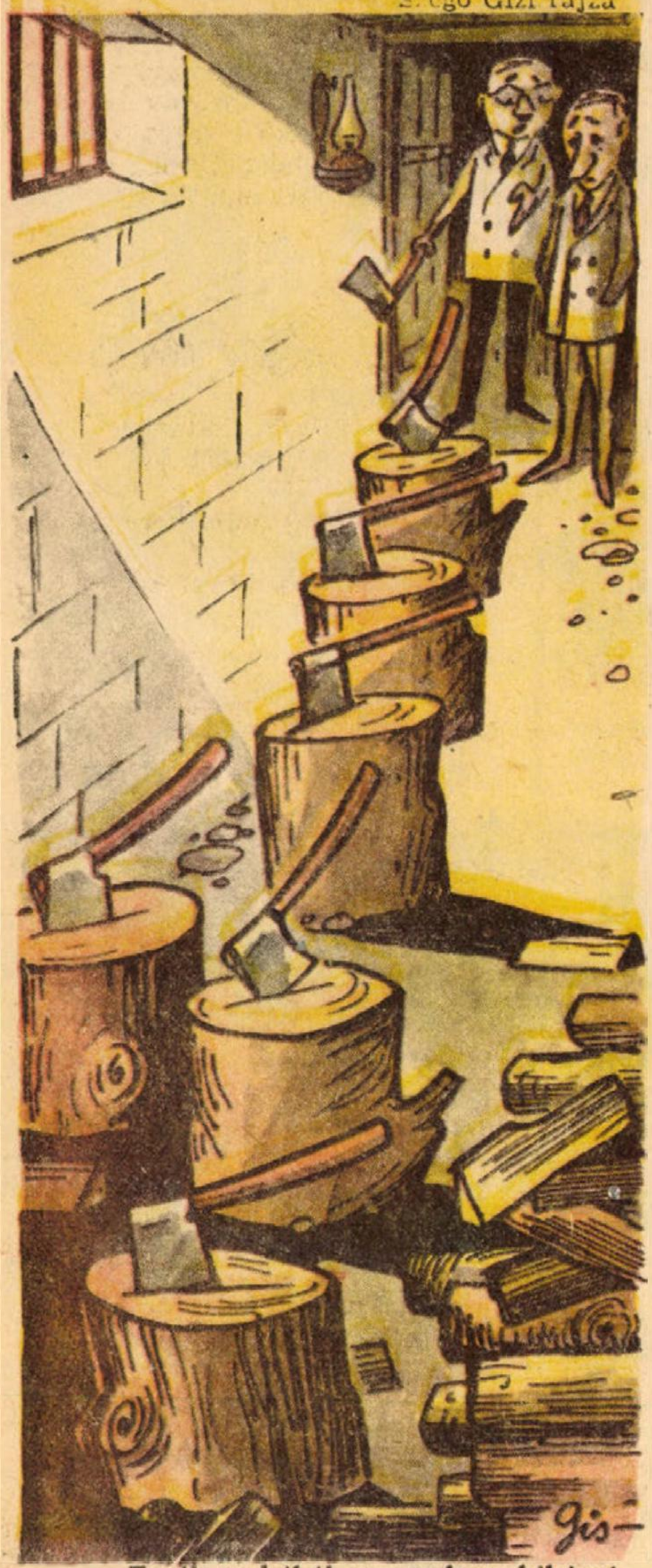

– Egyik tuskóból sem tudtam kihúzni a baltát...

Vidám társbérlet?

Sándor Károly rajza

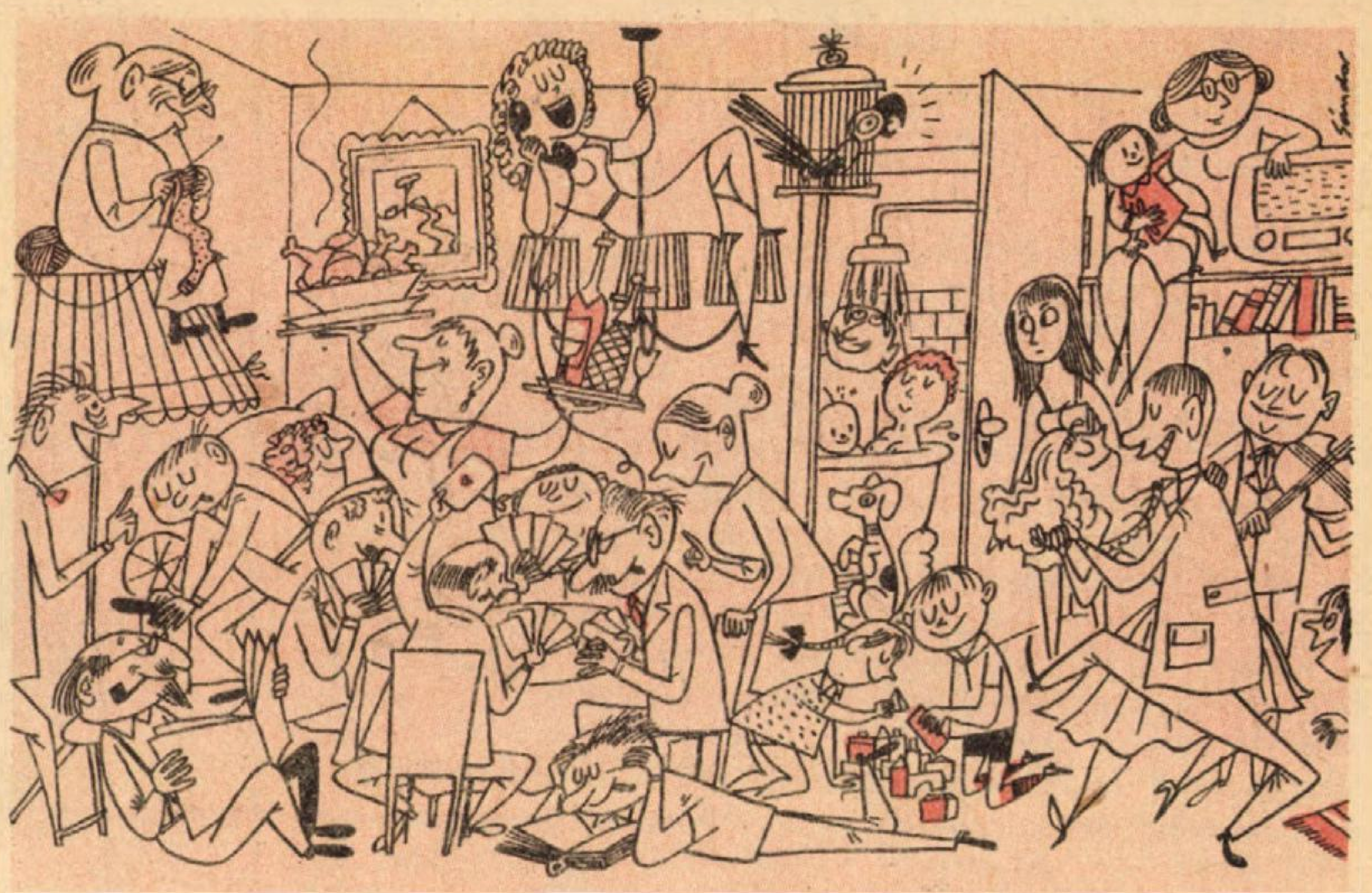

Nem. Szerencsés, de húsztagú lottózó társaság garszon öröklakást nyert.

Ünnepi pillanatok

Schwott Lajos rajza

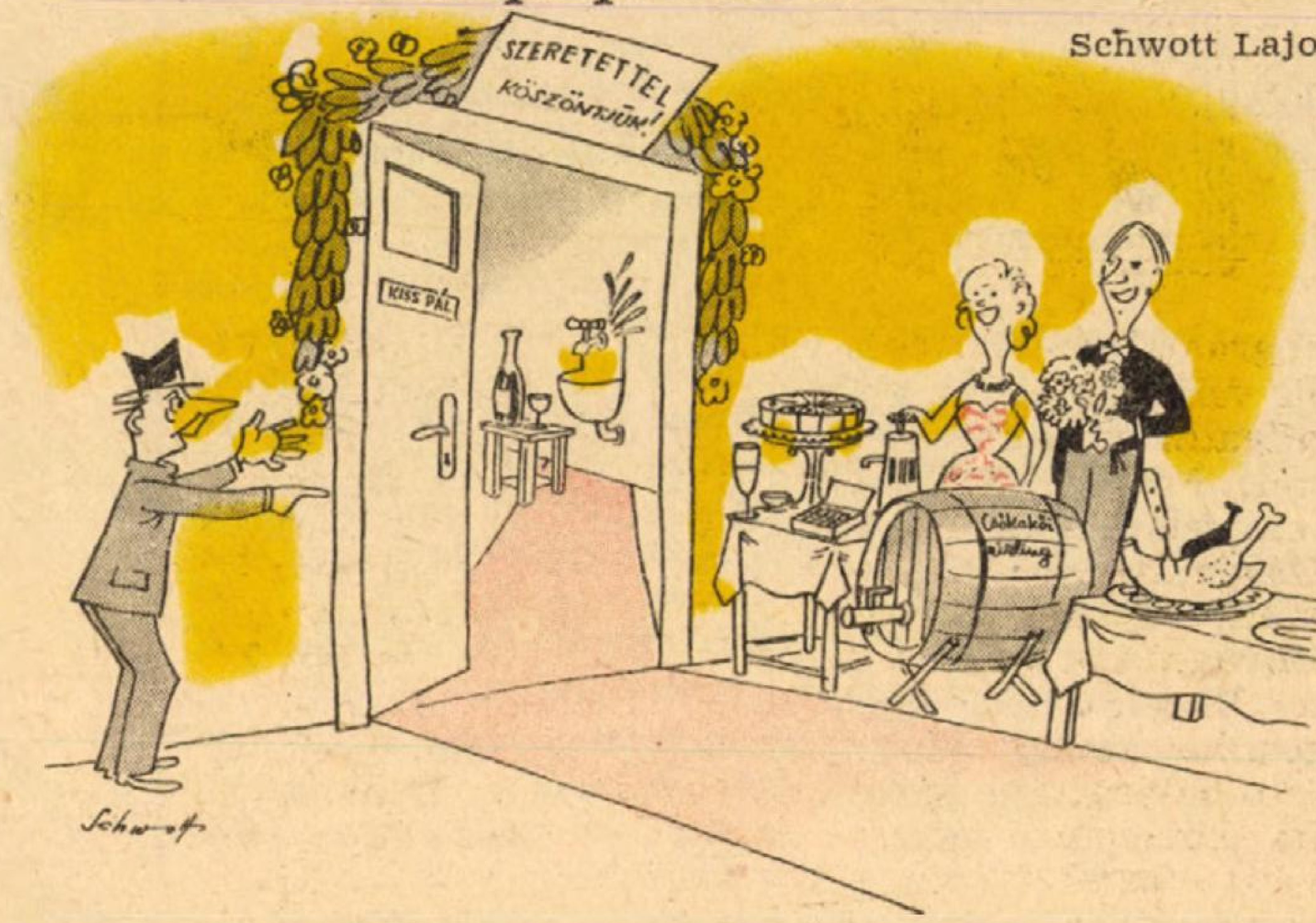

– Mi ez a nagy készülődés, szomszéd?
– Várjuk a vízvezetékszerelőt.

BÖZSIKE ÚTIÉLMÉNYEI

Amikor meghallottam, hogy Bözsike szerencsésen visszaérkezett a Holdból, mint a társasutazás egyik legelső tagja, gyorsan felkerestem. Hadd meséljen, mielőtt útiélményei elhalványodnak.

— Már éppen fel akartam hívni — mondotta rossz lelkiismerettel.

— Remek színben van — bókoltam. — Odaát sült le ilyen nagyszerűen?

— Igen, de már egy kicsit lekoptam. Látott volna tegnap!

Megkértem, olvasóink számára mondja el észleleteit.

— Elsősorban az Ibusz ellen van panaszom — kezdte. — Most is úgy jártam vele, mint a tátrai utamnál: az utolsó percben tudtam meg, hogy benne vagyok a szerencsés utasok között és így sebtében kellett úti ruhámat rendbehozni. Vittem magammal egy halványkék...

Udvariatlanul félbeszakítottam:

— Azt mesélje, mi volt a Holdban!

— Nem sokat mesélek, inkább megmutatom a fényképeket.

Szívdobogást kaptam. Felvételek a Holdról! Végre, magam is láthatom, amit eddig kevés emberi szemnek sikerült szemügyre venni.

Bözsike kihalászta a táskájából a képeket.

— Ez itt én vagyok egy mérnökkel, az űrhajó legkedvesebb utasával. Látja, ez az a halványkék ruha...

A második képet vettem a kezembe. Szintén Bözsikét ábrázolta. Kék muszlinkendőjét rakoncátlanul himbálta a szellő, az a szellő, amelynek létezését évszázadokig kutatták a tudósok...

— Itt sültem le — magyarázta Bözsike —, a kozmetikus sugaraktól...

— Talán kozmikus.

— Igaz, így rövidebb. Ez sokkal hatásosabb, mint a kvarc. Láthatja az eredményt ezen a képen, amely a mérnökkel mutat be egy kráterben. De nézze a többit. Itt mezítláb vagyok, mert a Holdon még göröngyösebb a kövezet, mint a prágai Vencel téren és a tűsarkú cipőm hamar felmondta a szolgálatot.

Most már gyors egymásutánban mutogatta a képeket. Valamennyi Bözsikét ábrázolta, a Holdból semmit sem lehetett látni. Bözsike meg pompázott a fotográfiákon, kabátban, pulóverben, shortban, halásznadrágban, lobogó hajjal, szőrmekalapban, sapkában és stólában.

— Ezt ott vásárolta? — kérdeztem egy nagyon kacér és valószínűtlen köcsögkalapra mutatva.

— Á, dehogy, volt is nekem pénzem! Az Ibusz alig adott költőpénzt. És nem találtam egy holdbélit se, akinek rokona lett volna Pesten...

Stella Adorján

Valahol, egy üzemben

Schwott Lajos rajza

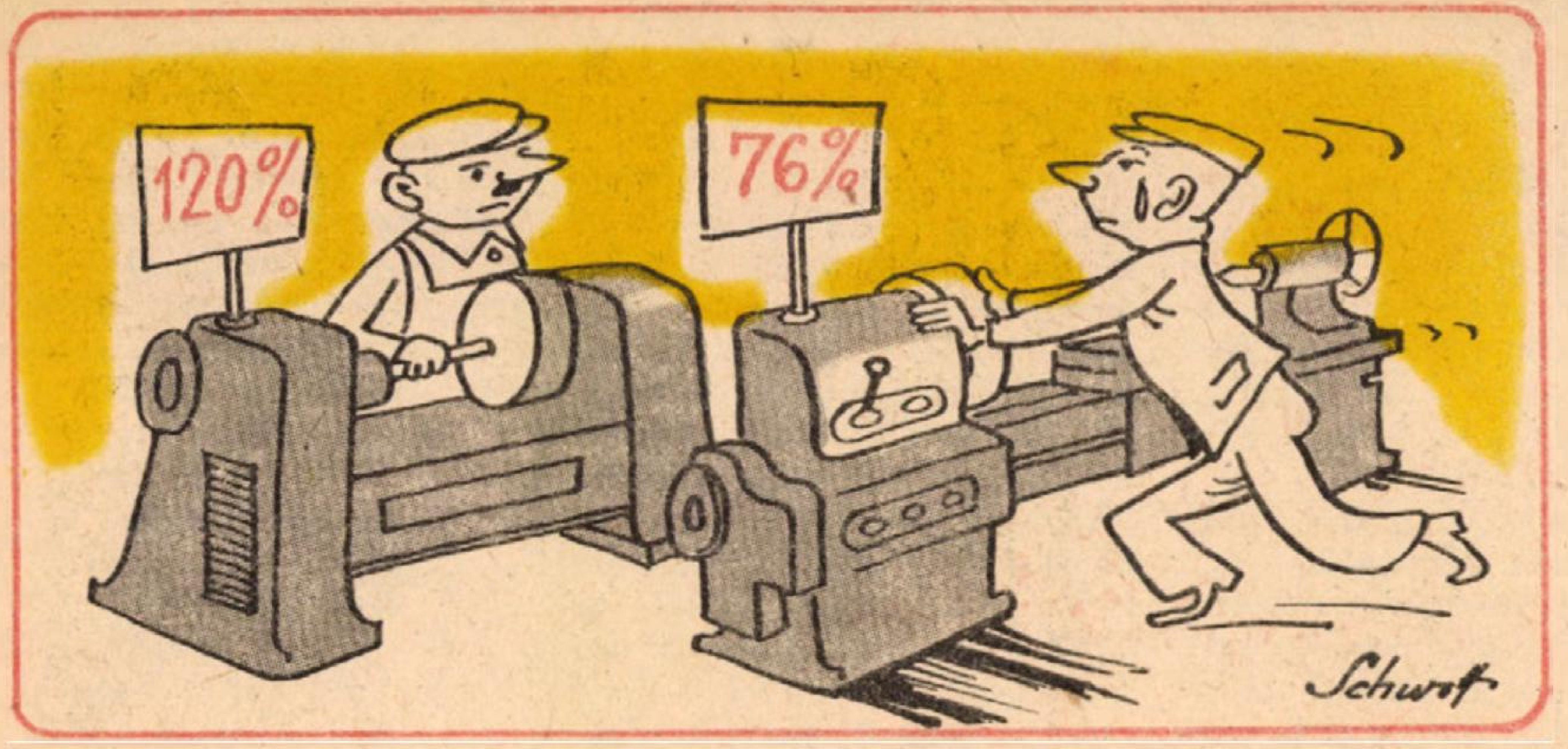

– Azt mondta a művezető, közelítsem meg a maga százalékát!

A gyengébb nem

Az angliai Rushwickben nagy kézimunka-verseny volt. A résztvevők horgolásban és kötésben mérték össze erejüket. A versenyt Mr. John Clark nyerte. Ő volt az egyetlen férfi induló.

Amerikai vicc

Hy Gardner, humorista kartársunk jegyezte fel ezt a párbeszédet két New York-i gyerek között:

– Az én papám meg tudja verni a te papádat.

– A mamám is! – hangzott a büszke válasz.

Egy kiállítás képei

A programzene élvezete a legizgalmasabb kaland, amelyre csak vállalkozhat az emberi elme. Képzeljük csak el: meghallgatni egy szimfóniát és utána elmondani, hogy miről szólt. Néha leküzdhetetlen nehézségekkel jár a zene cselekményének megértése, s minden tiszteletem Napóleon Régi Gárdájának öreg tagjaié, akik amikor Beethoven ötödik szimfóniájának nagyerejű fúvós részlete felhangzott, lelkesen ugráltak fel a hangversenyteremben és így kiáltoztak: „Ez a császár!” Számukra természetesen nem volt kétséges, hol kopogtat a sors: a waterlooi csatatéren.

Én is elhatároztam egy rádióközvetítés alkalmával, hogy nyomon követem, hangról hangra, képről képre Muszorgszkij—Ravel művét, „Egy kiállítás képei”-t. Magam elé tettem a műsort és elhatároztam, hogy az egyes tételeket egymás után kipipálom.

A bevezető motívumokat jól megjegyeztem, aztán jött a „Gnóm”. Hát igen, így képzeli el az ember a gnómot, minden hang, minden ütem amolyan gnómszerű. Gnóm az gnóm. Kipipáltam.

Összekötő dallam, majd „Régi kastély”. Istenem, gondoltam, milyen régi tud lenni egy ilyen kastély! Milyen ódon hangok, milyen roskadozó, poros, pókhálós, méltóságteljes dallamok! A hangokból kiéreztem a cintermet, a toronyszobát, szinte hallottam a kúp-fejdíszes várkisasszony halk lépteit, sóhajait, s a trubadur énekét. Ezt is kipipáltam. A „Játszó gyermekek a Tuilleriák kertjében” a szívemig hatoltak. Könnyezve pipáltam ki ezt a tételt is, olyan szép, olyan kedves volt. Hallottam a vidám gyermeklármát, a csöppségek futkározását, kacagását, labdázását. Mintha magam is ott lettem volna.

Sajnos, ezután egy kicsit belezavarodtam a dologba. Az összekötő dallam mintha megváltozott volna, az én figyelmem is meglazult egy pillanatra, s nem voltam egészen biztos benne, hogy már az „Ökrösszekér” hangjait hallom-e, vagy pedig még mindig a Tuilleriák kertjében vagyunk, ahol talán már nagyobbacska gyerekek is bekapcsolódtak a játékba. Az élet nem áll meg, a zene tovább haladt előre könyörtelenül. Ha az ember elveszti a fonalat, akkor kapkodónak hat, vége mindennek.

Nem ment. Úgy jártam, mint egyszer az Operaházban, amikor követni akartam az opera cselekményét, meg akartam érteni a szöveget, s közben teljesen megfeledkeztem a zenéről.

Visszatérve különben az „Egy kiállítás képei”-re, most már persze tudom, hogy mi hiányzott. Narrátor!

(F. L.)

Óvja a főváros tisztaságát

Gerő Sándor rajza

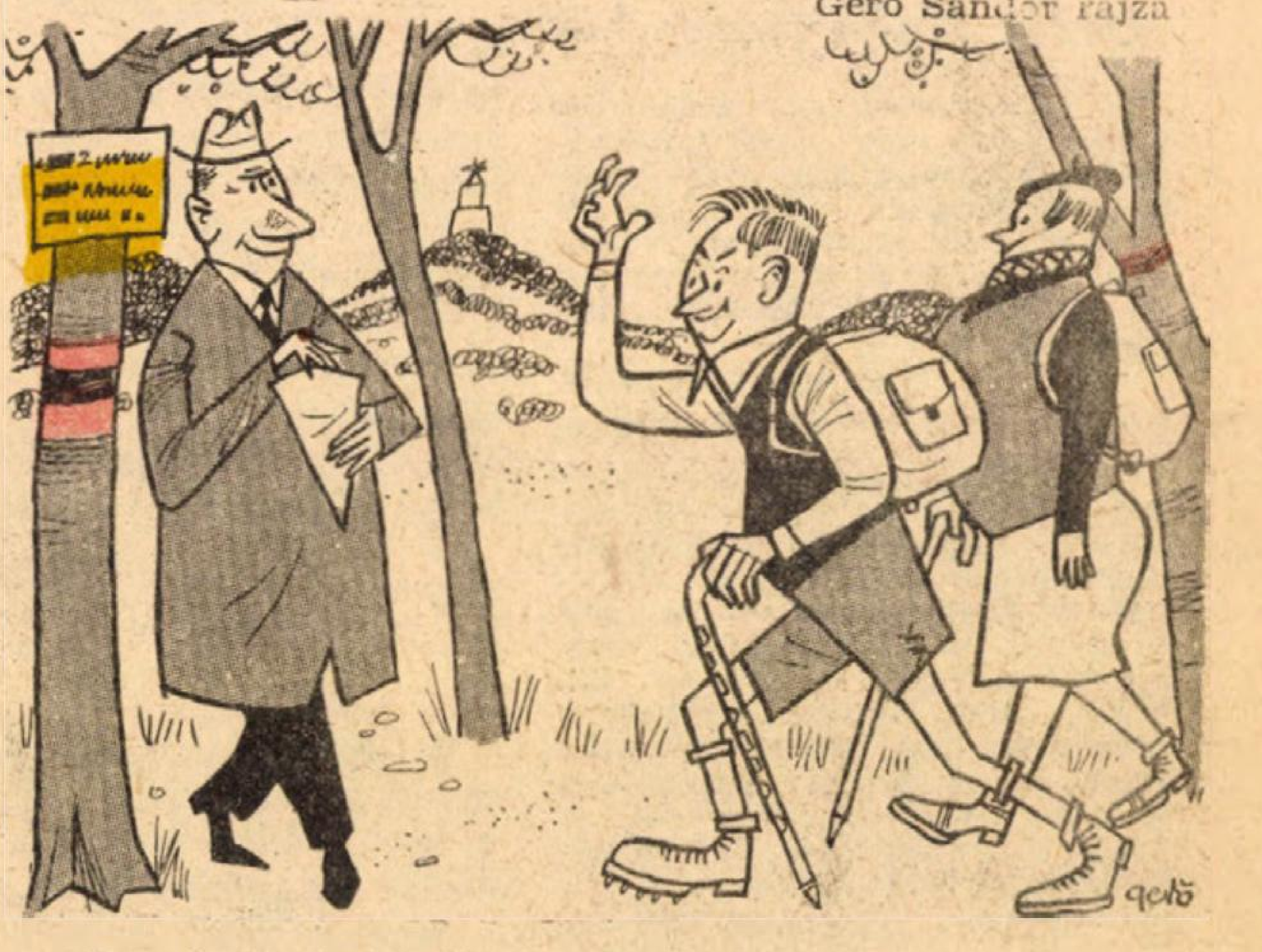

– Maga is kirándul, Kovács kartárs?

– Dehogy. Vettem tíz deka amerikai mogyorót és azt szeretném megenni valahol.

E heti hirdetésünk

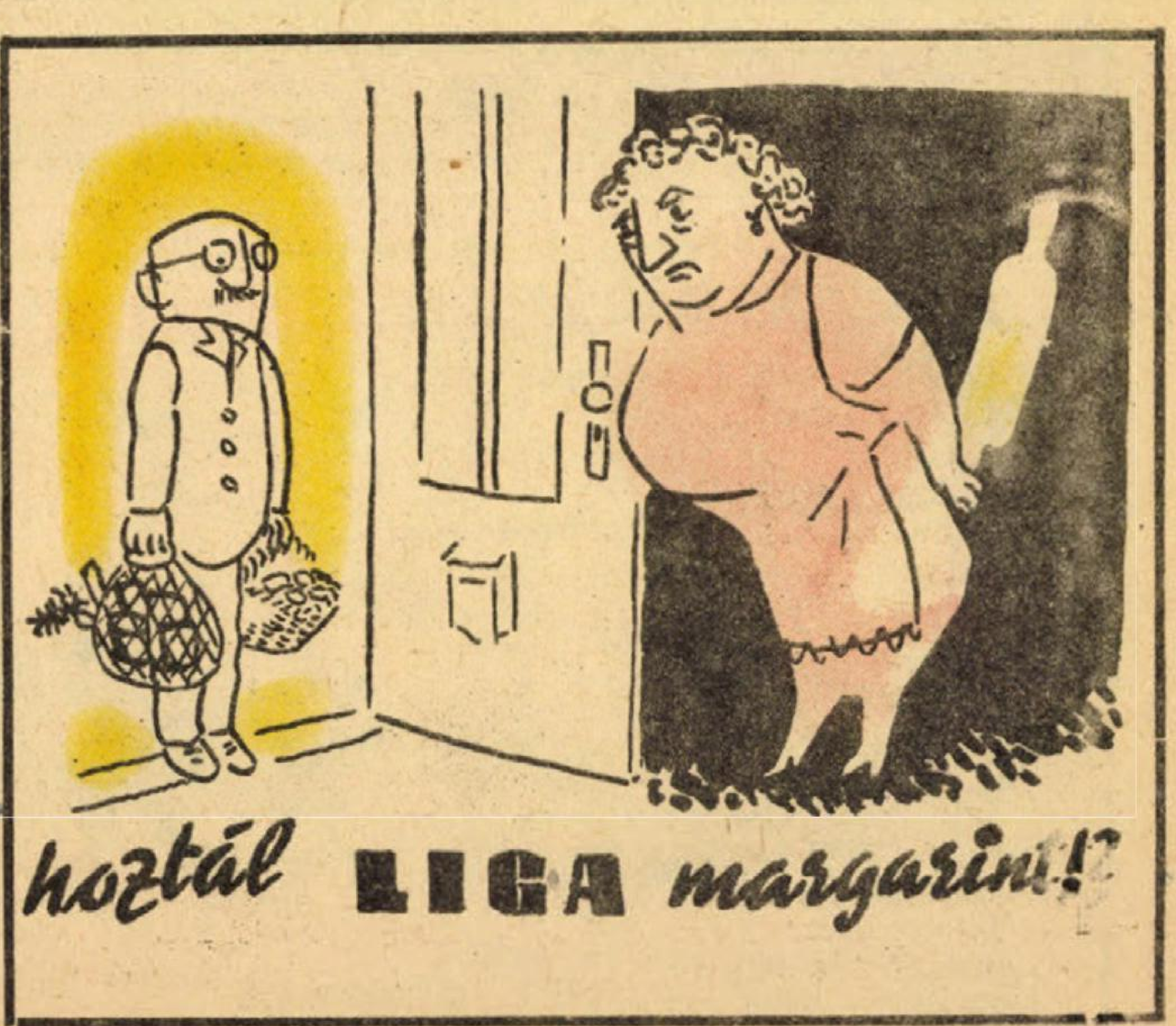
hoztál LIGA margarint!?

Le a bürokráciával!

Alacsony utasok panasza

Ha valaki le akar szállni az autóbuszról, idejében kell megnyomnia a jelzőgombot. Ez a művelet mostanáig zavartalanul bonyolódott le. Az *újtípusú autóbuszokon* azonban a jelzőcsengőt a kocsi „plafonjára" helyezték. Ezt azonban csak magas termetű utasok érhetik el, ezért néha komikus látványt nyújt, amikor egy-egy nő vagy férfi lábujjhegyre ágaskodva igyekszik megnyomni a csengőt – eredménytelenül. Javaslatom: helyezzék a csengőt az új kocsikon is az ajtó fölé.

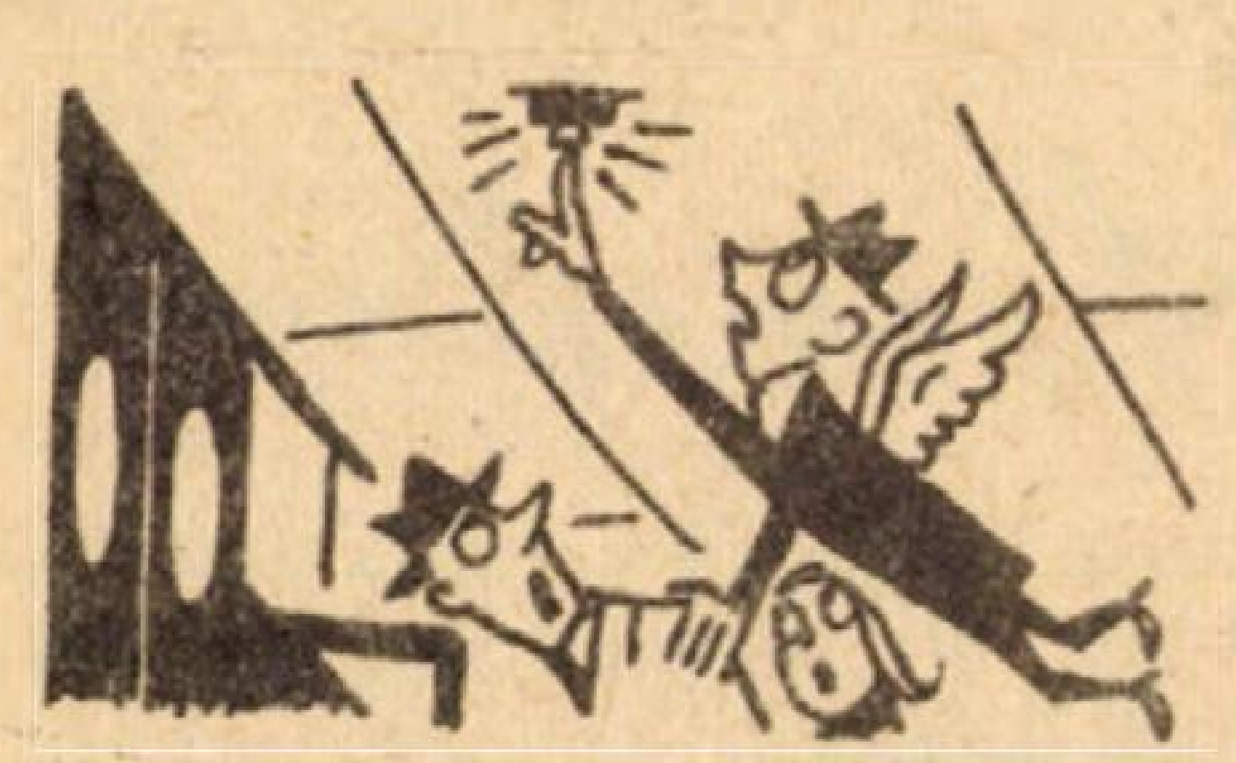

Váradi Anna
(161 centiméter)

Ludas Matyi postájából

A „Biztosan udvariassági versenyben volt" című panasszal kapcsolatban közöljük, hogy a kalauznőt helytelen eljárásáért és modortalan viselkedéséért felelősségre vontuk és udvarias magatartásra kioktattuk.

Főv. Villamosvasút
Igazgatási Oszt.

„Őszi látogatás Hévízen" című közleményüket a VB nevében köszönjük. Reméljük, hogy bíráló cikkükre a MÁV-nál is felfigyelnek és a téli idényre is beállítanak egy gyorsvonat-párt annál is inkább, mert Hévízen kéthetenként 1200–1500 ember üdül még télen is. A kórház igazgatója közölte velünk: 1960-ban a gyógyfürdőkórházat 22 millió forinttal korszerűsítik.

Németh Sándor
VB-titkár, Hévíz

„Megtisztultam" című bírálatukkal kapcsolatban közöljük: a nagymarosi Tanács VB vezetői intézkedtek, hogy a lakosság ne hordja a szemetet a Dunába.

Bartha Antal
Jár. Tan., VB. elnök h. Szob

Zenés cipőbolt

Ha közvéleménykutatást tartanánk Budapesten annak megítélése céljából, hogy kik szeretik a bécsiszeletet velesült burgonya helyett népi zenével fogyasztani, akkor kitűnne, hogy a nagy többség csendben akarja megenni estebédjét.

Ennek ellenére egyre szaporodik a zenés vendéglők, kávéházak, eszpresszók száma. Lámpással kell keresni olyan helyet, ahol a borjúkarmonádlit „Vén diófa levele" nélkül szervírozzák.

Úgy látszik, az illetékes tényezők szentül meg vannak győződve a lakosság csillapíthatatlan zeneéhségéről. Ha ez így van, akkor teljesen érthetetlen, hogy miért csak a vendéglátóipari üzemekre korlátozódik a zeneellátás?

Véleményünk szerint ugyanilyen elgondolás alapján megállapíthatnák, hogy nemcsak az étel- és az italfogyasztást fokozza a jó vagy rossz zene, hanem például a cipővásárlást is. Mert ki meri azt határozottan állítani, hogy a vevő, miközben próbaképpen felhúzza a cipőt, nem vásárolna egy pár helyett két pár 44-es, csukaorrú, barna félcipőt, ha a cipőbolt zenekara a „Húzzad, ki tudja, meddig húzhatod" című dalt játszaná? Esetleg még egy csizmát is venne, ha rázendítenének a „Rámás csizmát visel a babám" című szerzeményre.

A Virágért is nagyobb forgalmat csinálna, ha zenével adná el a szegfűt. A „Virágoskert az én szívem" című slágeren kívül még vagy száz stílszerű „virágos" dal állna rendelkezésükre.

A Háztartási Boltban természetesen a „Száz szál gyertyát" játszhatnák és zene lehetne az Átexnél, a Röltexnél, a Csemegeboltban, mindenütt. A postán a „levél-áriát", a borbélynál pedig a „Figaró belépőjét" adhatnák elő.

Természetesen feltétlenül gondoskodni kellene néhány zenementes helyről is. Javasoljuk, hogy erre a célra a tágas Operaházat és a központi helyen fekvő Zeneakadémiát használják fel.

– sti –

Se dugó, se kupak

Ez év februárjában vettem egy 32 forintos hőpalackot. Ez a kis palack egészen a nyár elejéig szorgalmasan megóvta a reggeli teám melegét. Mikor aztán beállt a jó idő, nyugalomba helyeztem az éléskamra egyik hűvös sarkába, gondolván, hogy üzemképesen megússza a nyarat. Sajnos, nem úszta meg: dugója szétmállott, kupakja meg berepedt. Nem baj, mondogattam magamnak, veszek neki dugót meg kupakot, aztán jöhet a tél. Ezután végigfutottam vagy harminc szaküzleten, de a dugót meg a kupakot nem tudtam utólérni.

Miért teszik elérhetetlenné ezeket a nélkülözhetetlen alkatrészeket? – kérdi

Treer András
XIV., Vorosilov út 61.

Hol van a palaszeg?

Az idei községfejlesztési alapból építettünk egy tűzoltószertárt. Ennek a tetejére a vokányi TÜZÉP-telepen 900 darab palát vásároltunk, amit azonban nem tudunk felrakni, mert palaszeget nem kapunk hozzá. A TÜZÉP vezetője azt mondta, hogy ezeket a nagyfejű szegeket a vaskereskedésben árulják. Megfogadván a tanácsot, Pécsett végigjártunk egy sereg vaskereskedést, de palaszeg sehol. Szerintük a TÜZÉP-nek kellett volna hozzáadni a palához. Visszamentünk hát újra a TÜZÉP-hez, ahol most már azt a felvilágosítást kaptuk, hogy a palaszeget a MEZŐSZÖV árusítja. Ott viszont ugyanazt a választ kaptuk, mint a vasasoknál: menjünk a TÜZÉP-hez. Ezek után csak azt szeretnénk tudni, hol árusítják ezeket a nagyfejű palaszegeket, mert a tető már elkészült, de a palát spárgával nem kötözhetjük fel rá.

Váraljai Imre
VB-titkár, Peterd

Dupla, vagy semmi

A balassagyarmati Központi eszpresszóban, bármint rimánkodik is a vendég, hivatkozván szívére, vérnyomására, borongós őszi kedvére: szimpla feketét nem kaphat, csak duplát. A kávéfőzőgép állítólag úgy van méretezve, hogy abból csak dupla fekete ömölhetik.

Jó volna, ha hivatalból ellenőriznék a kávéfőzőgépet Balassagyarmaton is!

Sz. V.

Jön a tél!

Tonсz Tibor rajza

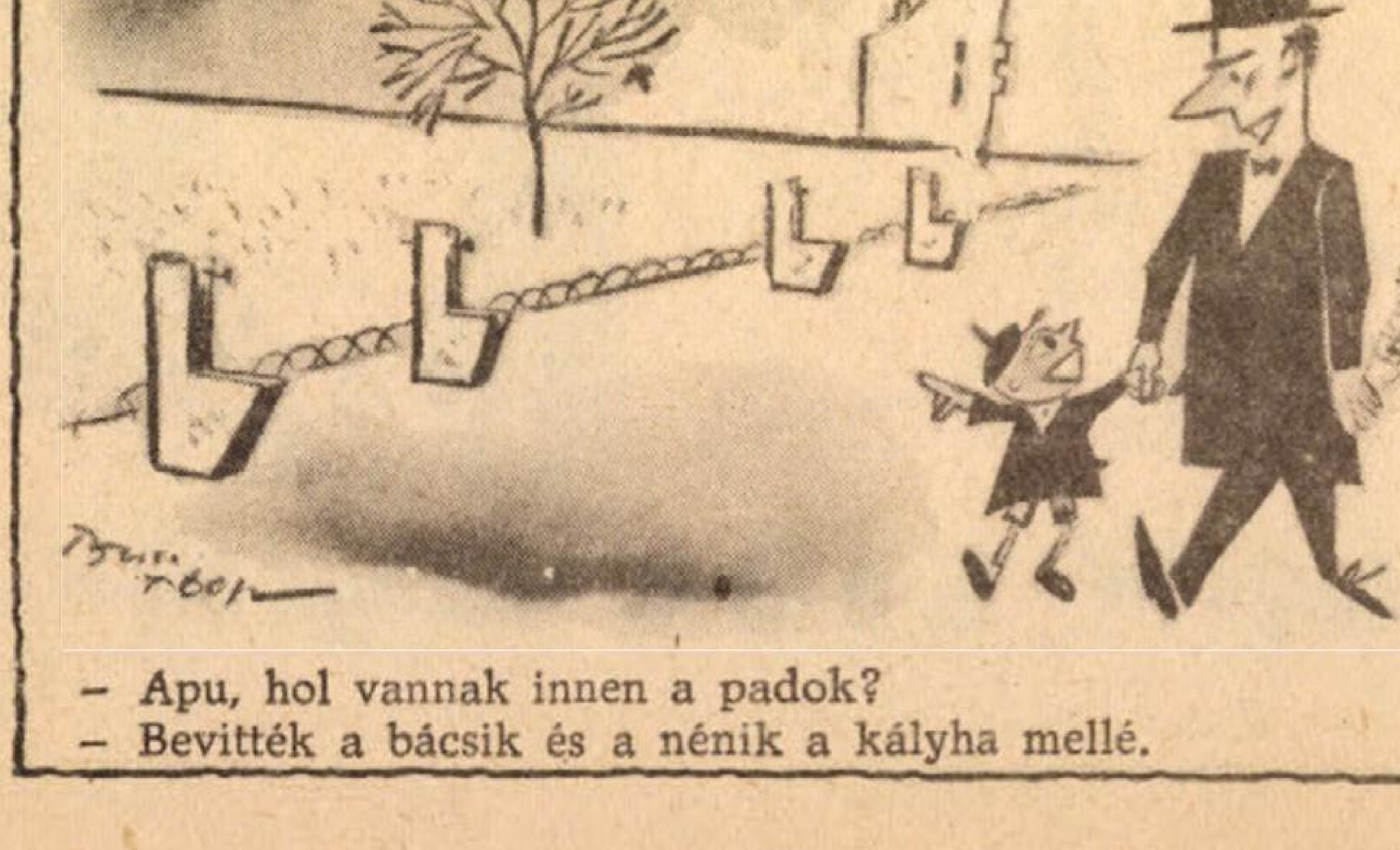

– Apu, hol vannak innen a padok?
– Bevitték a bácsik és a nénik a kályha mellé.

Nincs helye a panasznak!

Szür-Szabó József rajza

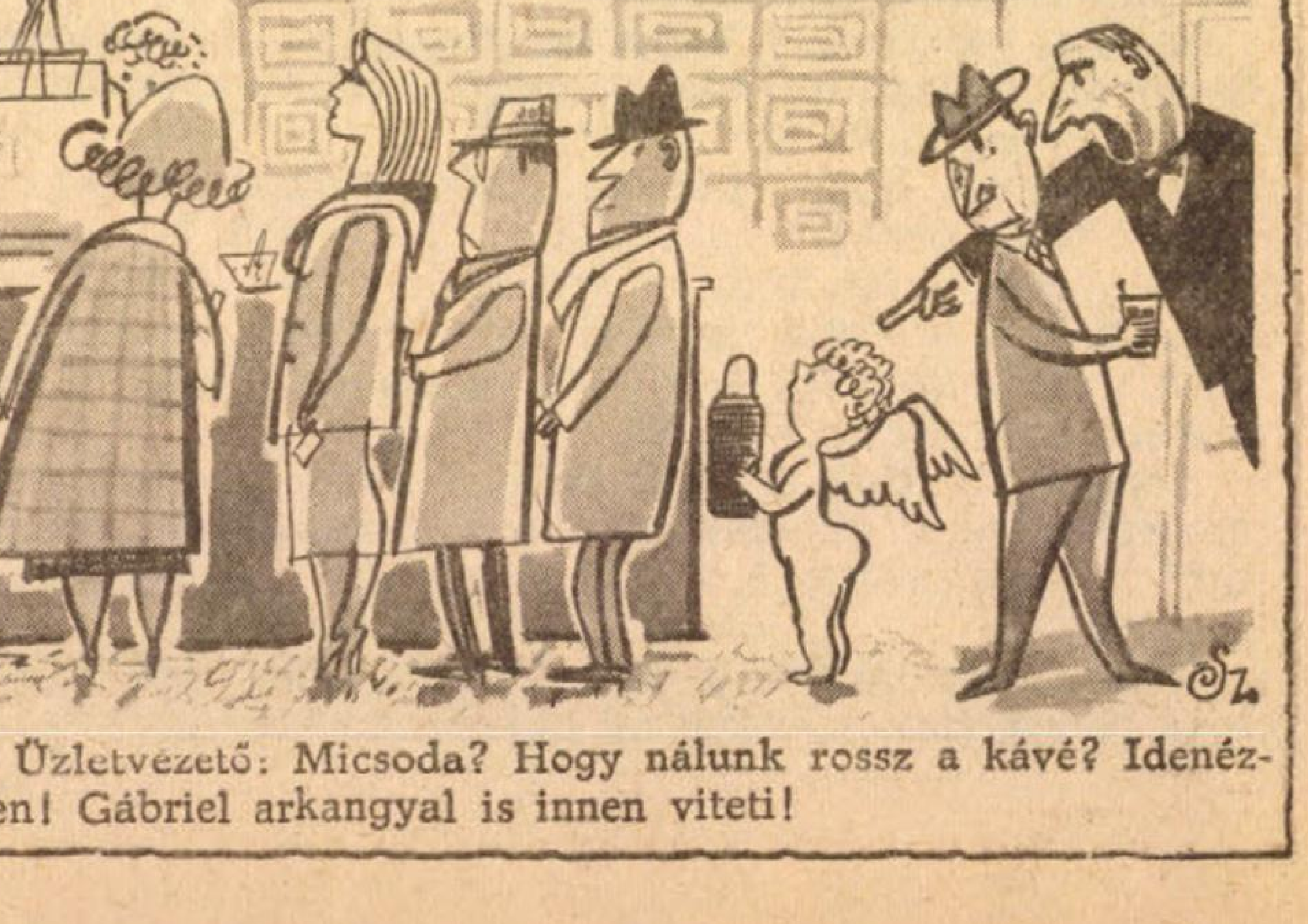

Üzletvezető: Micsoda? Hogy nálunk rossz a kávé? Idenézzen! Gábriel arkangyal is innen viteti!

Megfigyelés

Várnai György rajza

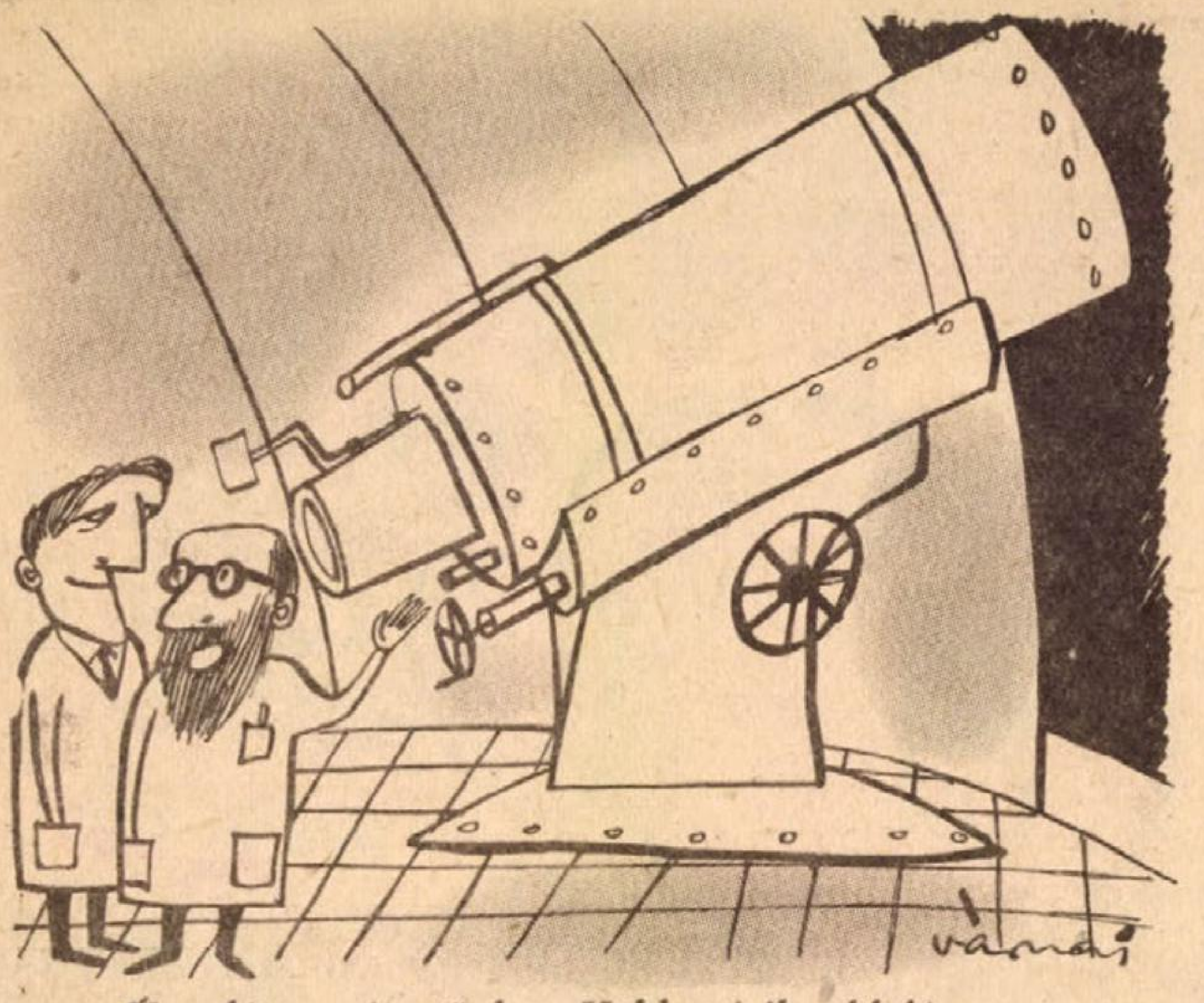

– Úgy látom, átestünk a Hold másik oldalára...

A rock and roll korában

Hegedűs István rajza

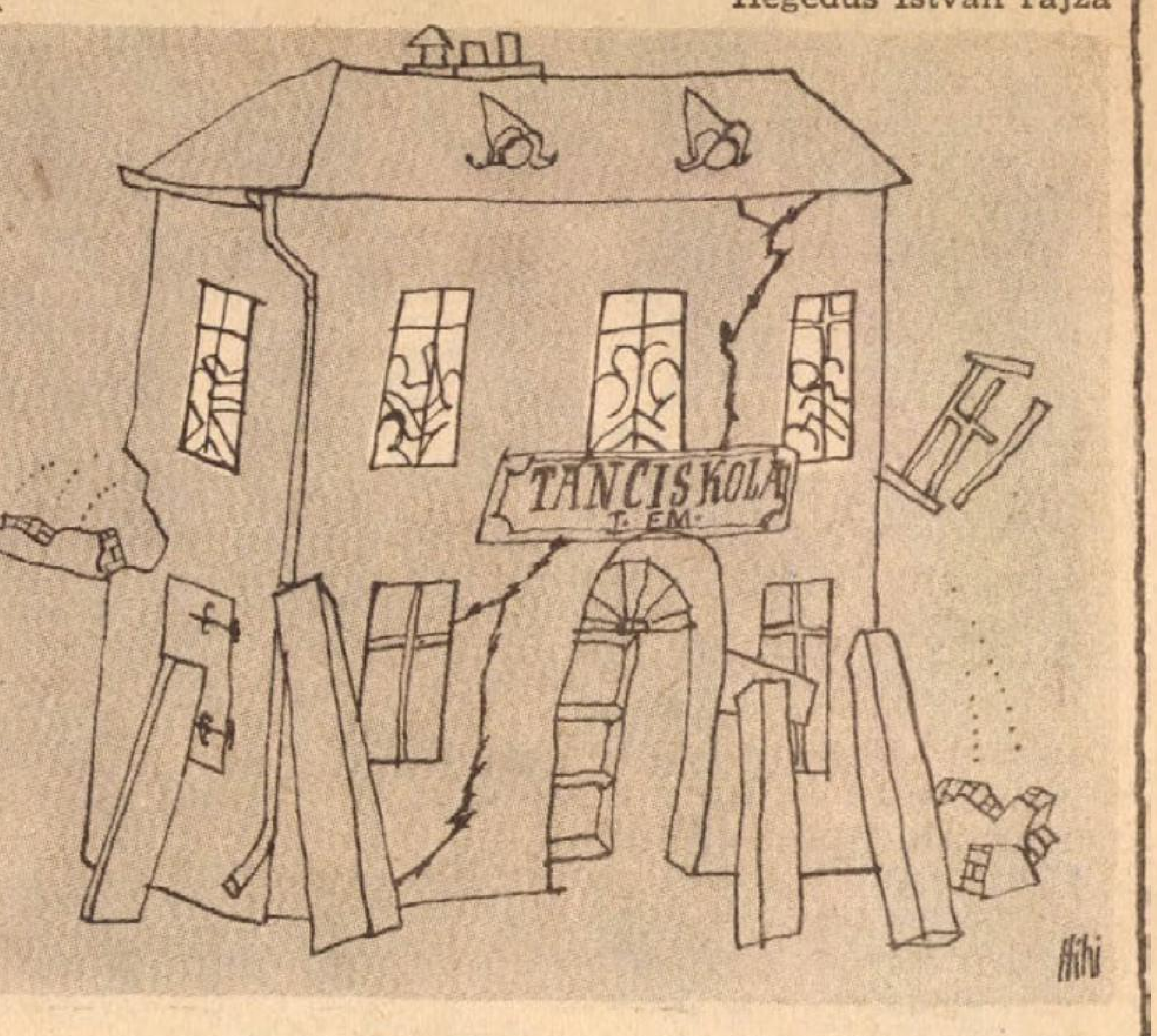

Pesti tudósítónktól

Hogy mitől kövérek és mitől soványak az emberek, erre vonatkozólag az orvostudomány még nem tudott végleges eredményre jutni. A kóresetek millióiból az derült ki, hogy a kövérek keveset esznek és mégis híznak, a soványak sokat esznek és mégsem híznak.

A kérdés megoldásához szeretnék hozzájárulni azzal a közléssel, amelyet egy ismerős asszony tett kövér férjéről.

– Az én férjem keveset eszik, de állandóan.

*

Igaz, hogy a fiatalok rémesen beszélnek, de kellő neveléssel rá lehet bírni őket, hogy kijavítsák hibáikat, modorosságaikat. Néha elég egy rosszalló pillantás is. A kis Ági egy filmet dicsért:

– Állati volt...

Megcsóváltam a fejemet, mire a gyerek zavartan pirulva tette hozzá:

– Akarom mondani, halálos...

Az ember sétál az utcán, gyönyörű verőfény szórja optimista sugarait a jólöltözött emberekre. A különféle csoportokból egy-egy hangfoszlány jut el az ember füléig, a lélek benső hangjai, amelyek oly sokat árulnak el abból, hogy mi tölti be az emberek gondolatvilágát. Néhány ilyen hangfoszlány:

– ...és ezt tették velem...

– ...jóval kezdett ki!...

– ...na aztán én beolvastam neki...

– ...ha kap két pofont, majd elhallgat...

– ...én nem az az ember vagyok!...

– ...ilyen egy szemtelen!...

– ...de ezt még megkeserüli...

– ...egy ilyen csirkefogó...

– ...és én ezt tűrjem?...

– ...meg tudtam volna fojtani...

Csak azt nem értem, hogy bírják ki az emberek ezt a rengeteg felebaráti szeretetet.

f. l.

Ez csak logikus?

Mindig élénk érdeklődéssel hallgatom a rádió hangos hirdetéseit. Egy dolgot azonban nem tudok megérteni. A két szereplő, a férfi és a nő összjátékának logikai bukfenceit.

Nem szószerint idézzük az alábbi dialógust, de lényegileg sokszor hallunk ilyenforma szöveget:

A nő: Mi van a kezében?

A férfi: Villanyborotva.

A nő: Jé, hát villanyborotvával is lehet borotválkozni?

A férfi: Még pedig kitűnően.

A nő: Aki jól, kényelmesen és gyorsan akar borotválkozni, az precíziós „Szőrgyilkos" villanyborotvát használjon!

Tehát a nő, akinek fél perccel előbb fogalma sem volt arról, hogy villanyborotva is van a világon, tíz másodperccel később ugyanerről a holmiról szakszerű tanácsot ad.

Nem érdekes?

(p.)

Manapság gyakori

Erdei Sándor rajza

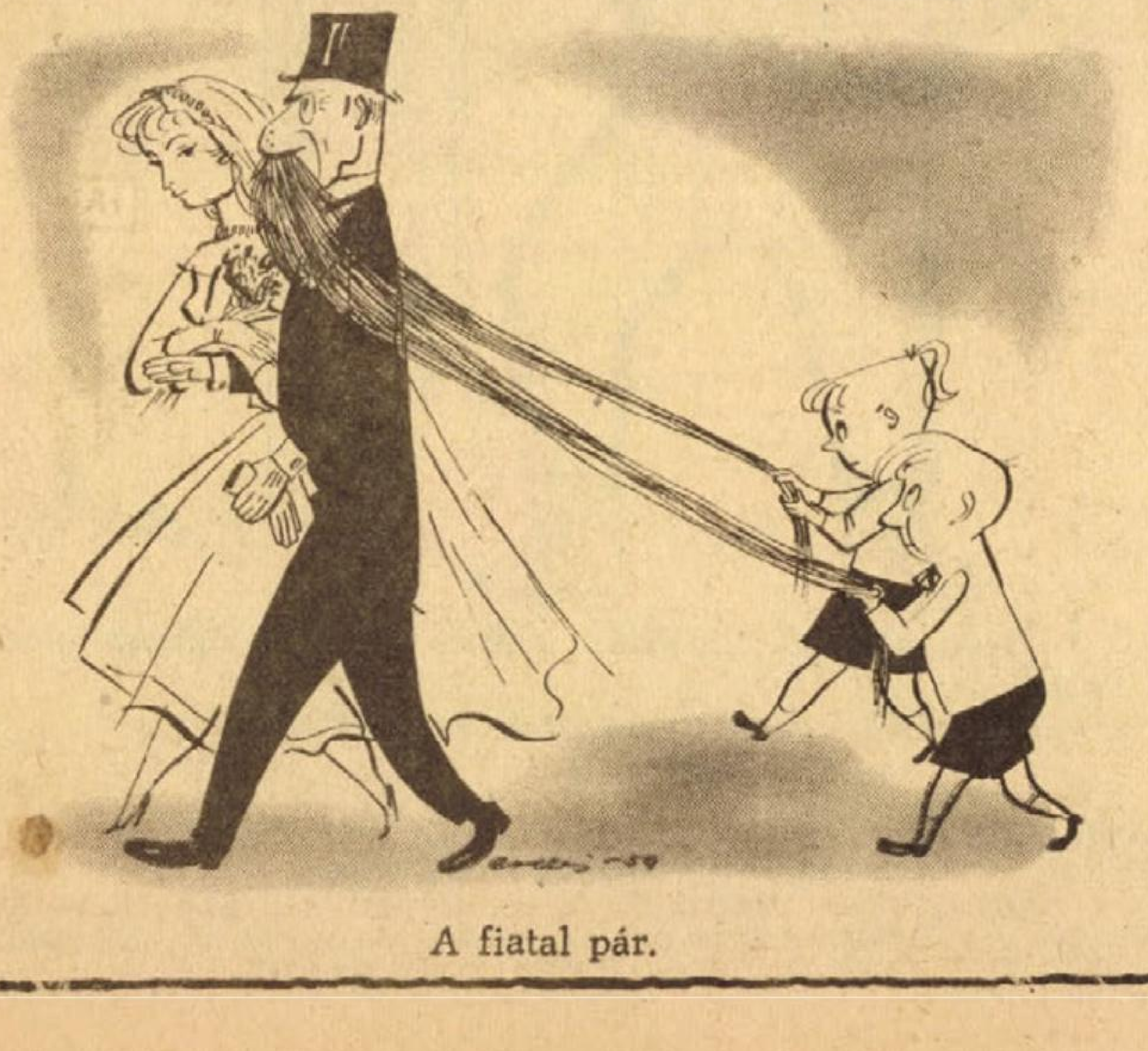

A fiatal pár.

Aki nem tud arabusul...

Vasvári Anna rajza

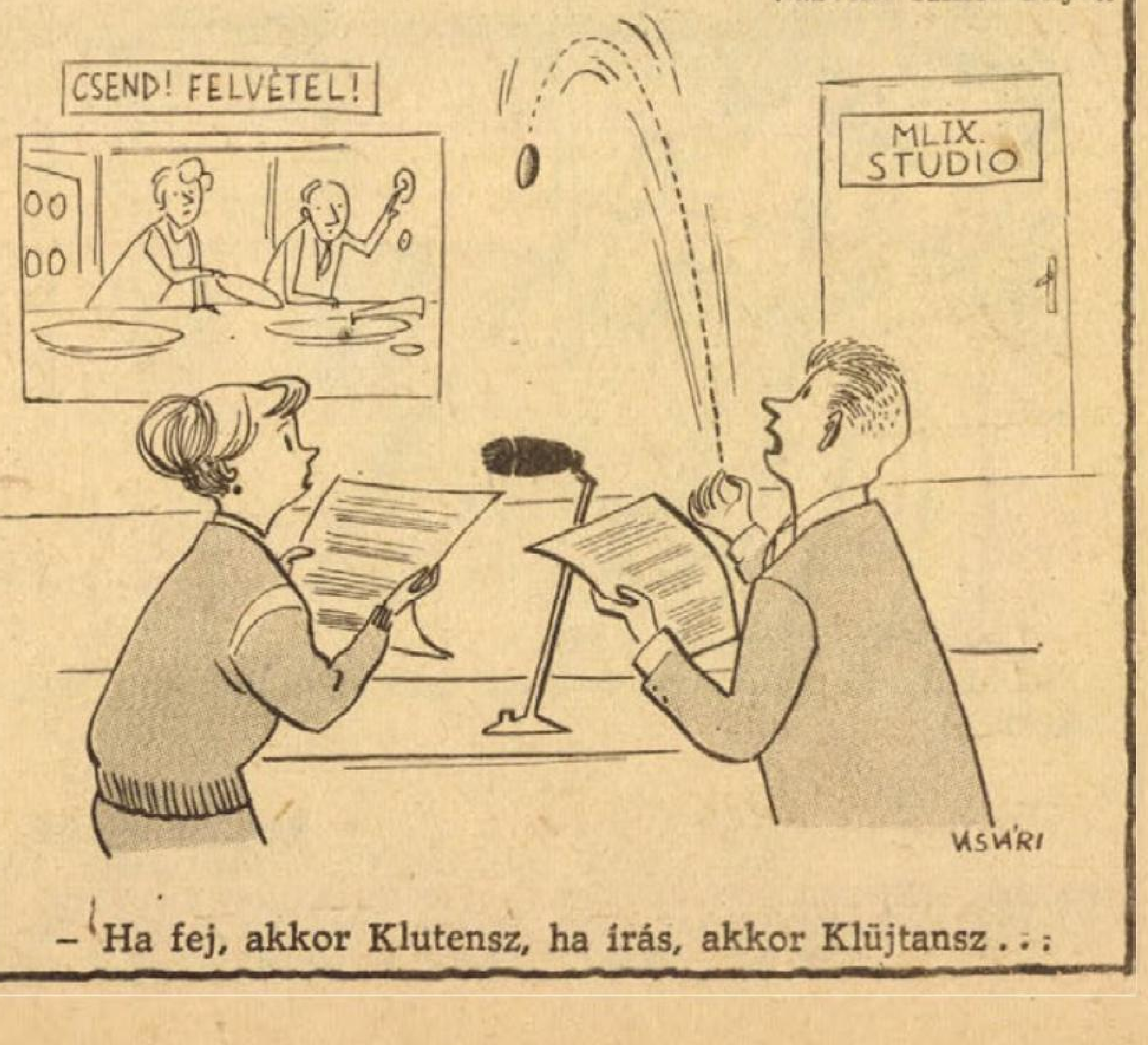

– Ha fej, akkor Klutensz, ha írás, akkor Klüjtansz...

„Zajtérkép" készült Budapestről

Sándor Károly rajza

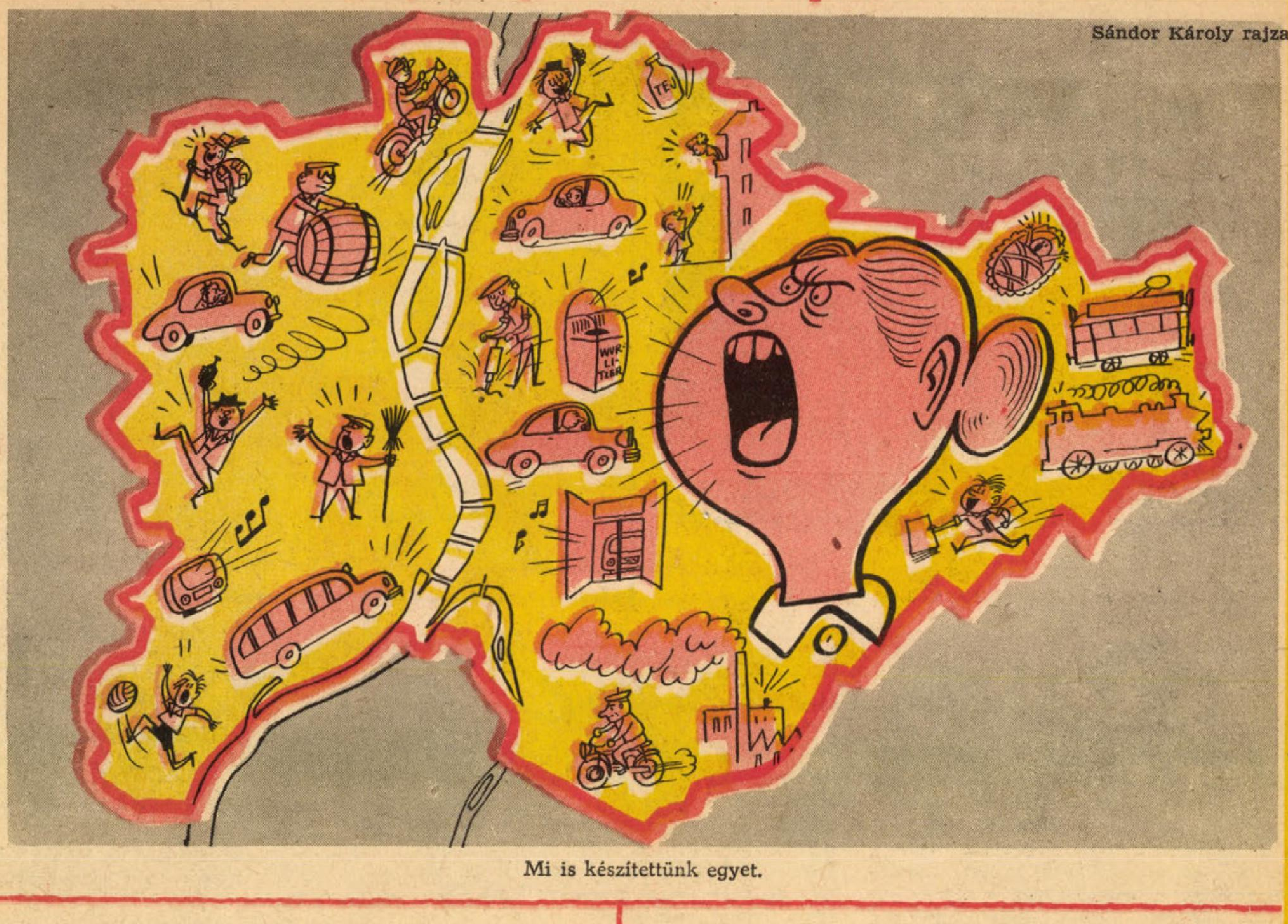

Mi is készítettünk egyet.

Nem tipikus, de nem is ritka

Gerő Sándor rajza

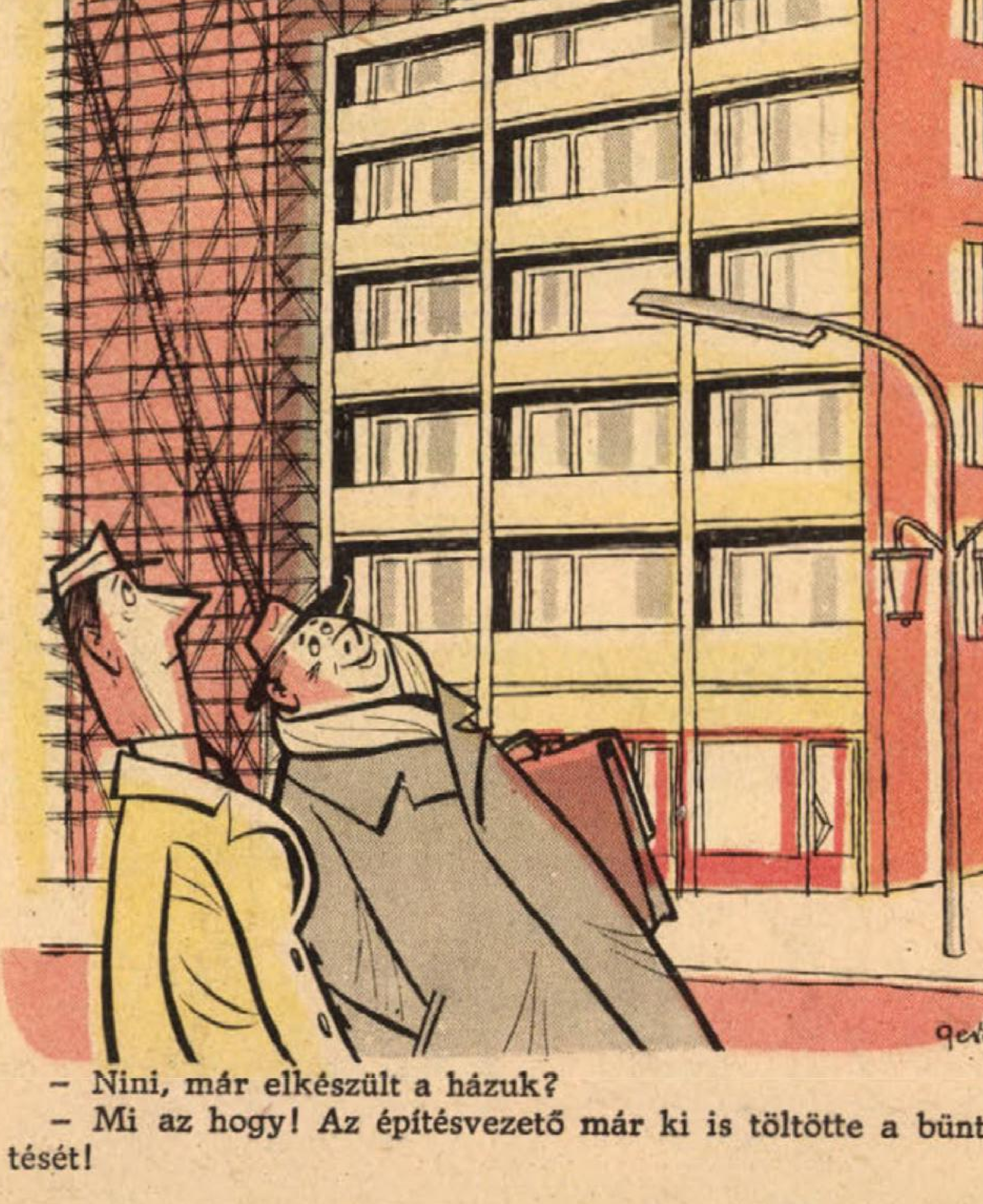

– Nini, már elkészült a házuk?

– Mi az hogy! Az építésvezető már ki is töltötte a büntetését!

Tárgyalás

Pusztai Pál rajza

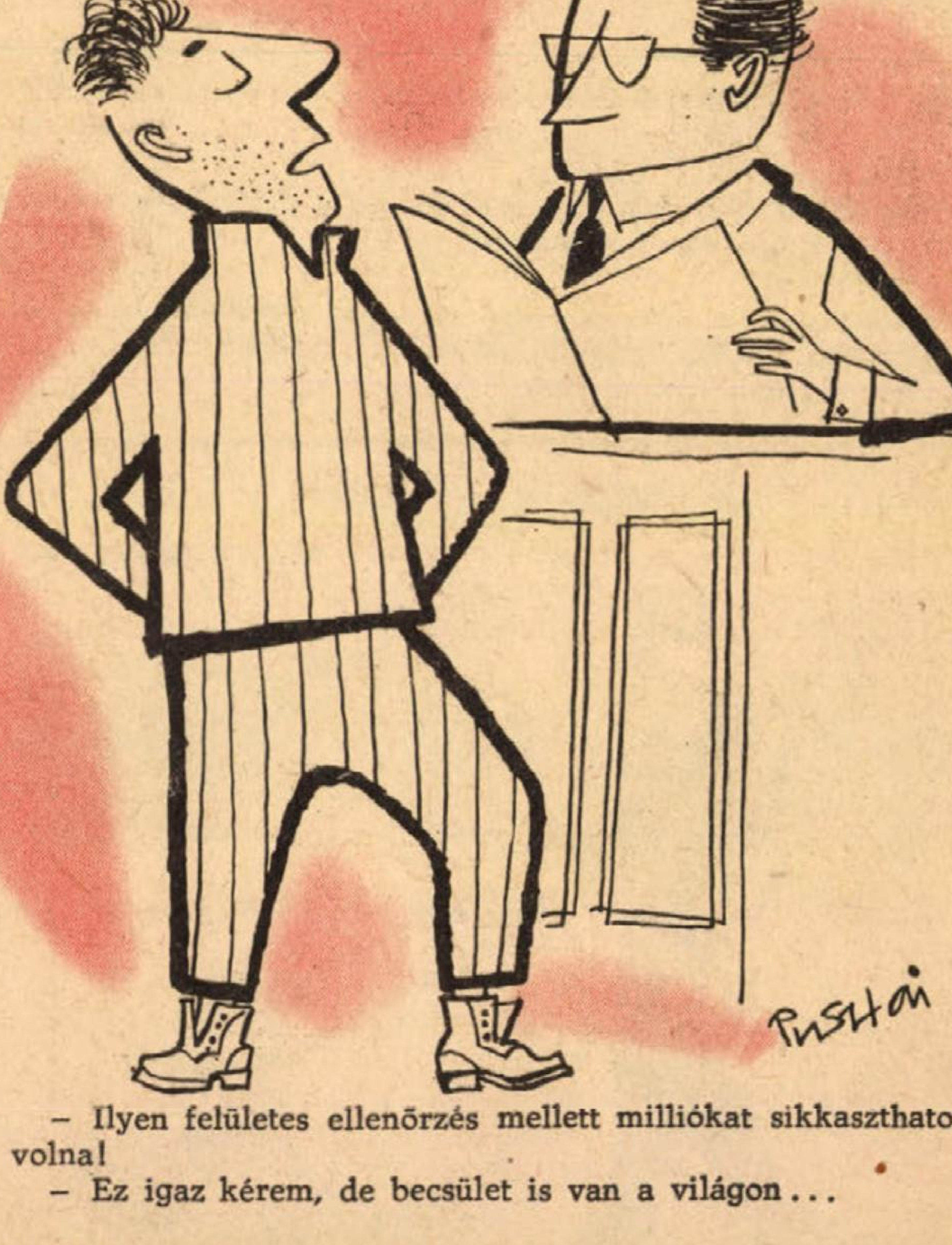

– Ilyen felületes ellenőrzés mellett milliókat sikkaszthatott volna!

– Ez igaz kérem, de becsület is van a világon ...

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, 142–220. – 59.7602 – Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. – Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. – Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180–850.